

KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT

Politisk-Teoretisk tidsskrift
for Kommunistisk Arbejderparti

NR. 4
1978

**FOR ET
SOCIALISTISK
DANMARK!**

DEMONSTRATIONSTOG:
ARBEJDSRET TEN KL 15 - FØR SOVJET
OG USA'S AMBASSADER
FÆLLEDPARKEN KL 15
FESTMODE KL 19.30 - I GRØNTVANGEN

**BEKÆMP
USA- OG SOVJET
IMPERIALISMEN!**

DEMONSTRATIONSTOG:
ARBEJDSRET TEN KL 15 - FØR SOVJET
OG USA'S AMBASSADER
FÆLLEDPARKEN KL 15
FESTMODE KL 19.30 - I GRØNTVANGEN

KFML 1968-1976

**HUSK AT GENTEGNE
ABONNEMENT**

Dette nummers indhold:

Dette nummer af KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT indeholder en samling dokumenter der belyser den marxistisk-leninistiske bevægelses udvikling fra før KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER-LENINISTER blev stiftet i 1968 til dannelsen af KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI i 1976.

Dokumenterne viser noget om hvorledes KFML forholdt sig til de skiftende klassekampsspørgsmål og f.eks. EF, Kina, de øvrige politiske strømninger og hvorledes kampen mod socialimperialismen udviklede sig.

Dokumenterne er intet forsøg på at give en grundig historisk vurdering af KFML, men et forsøg på at tegne en udvikling i forbundets politik, gennem klip fra forbundets egen presse og med eksempler på andres opfattelse af KFML.

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

3260896244

FORLAGET

Pris 19,75 kr.

ISSN: 0105-1903

KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT

Politisk-Teoretisk tidsskrift
for Kommunistisk Arbejderparti

NR. 4
1978

Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

Indholdsfortegnelse:

Leder	s 4
KFML 1968 – 1976	s 7
Noter	s 91

KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT

Politisk-Teoretisk tidsskrift
for Kommunistisk Arbejderparti

Redigeres af et udvalg. Ansv. redaktør: Frederik Dehlholm.
Redaktionen afsluttet 20. juli 1978.

Abonnement 100 kr. for 6 numre. Løssalg 19,75 kr. pr. stk.

Pengene indsættes på giro 9 21 41 27.

Forlaget OKTOBER, Studiestræde 24, 1455 København K.

ISSN 0105-1903.

ADRESSER

Kommunistisk arbejderparti (KAP)

Esbjerg: Postbox 293, 6700 Esbjerg

Helsingør: Postbox 71, 3000 Helsingør

Herning: Postbox 219, 7400 Herning

Hillerød: Postbox 148, 3400 Hillerød

København: Studiestræde 24, 1455 København K. Tlf. (01) 15 21 33.

Køge: Postbox 111, 4600 Køge

Lolland-Falster: Postbox 85, 4800 Nykøbing Falster

Odense: Postbox 32, 5240 Odense NØ

Randers: Postbox 2043, 8900 Randers

Roskilde: Postbox 128, 4000 Roskilde

Silkeborg: Postbox 207, 8600 Silkeborg

Ålborg: OKTOBER bogbutik. Kastelvej 11, 9000 Ålborg

Århus: Guldsmedegade 36 (baghuset) 8000 Århus C. Tlf. (06) 12 00 57 man-ons, fre.: 16.30-17.30

OKTOBER bogbutikkerne

København: Studiestræde 24, 1455 København K. Tlf. (01) 12 87 97. Åbningstider: man-fre. 10-17.30, lør. 10-13.

Ålborg: Kastelvej 11, 9000 Ålborg. Åbningstider: man.&tors. 15-17.30 fre. 15-18, lør. 10-12.30

Århus: Vestergade 64, 8000 Århus C. Tlf. (06) 19 84 33. Åbningstider: man-fre 15.30-17.30, lør. 10-13.

Forlaget OKTOBER

Forlaget Oktober: Studiestræde 24, 1455 København K., giro 9 21 41 27. Tlf. (01) 14 27 34. Ekspedition tlf. (01) 13 27 34

Abonner på ARBEJDERAVISEN

115.- kr. pr. år; 60.- kr. pr. halvår. Ring (01) 14 64 04

KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT er et nødvendigt led i en åben debat om udmøntningen af KAP's partiprogram.

De emner KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT idag forsøger at behandle er følgende:

- Overordnede økonomisk/politiske analyser af den nationale og internationale klassekampssituation, samt mere uddybede baggrundsartikler om enkelte lande.

- Artikler der opridser hovedlinien for partiets udvikling i forhold til klassekampssituationen, herunder forholdet til den såkaldte venstrefløj.

- Artikler der trækker det teoretiske grundlag for partiets politik op, og artikler der herudfra lægger og debatterer partiets langsigtede og dagsaktuelle politik.

- Artikler der opsummerer dagsaktuelle kampe, – et led i udviklingen af politikken.

- Artikler der særskilt kritiserer de såkaldte venstrefløjsorganisationers politisk/teoretiske grundlag.

- Historiske artikler der perspektiverer og uddyber udarbejdelsen af KAP's politik.

- Debat og anmeldelser.

Vi håber, at mange på den ene eller den anden led vil deltage i styrkelsen af KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT. Diskuter og kritiser udviklingen af tidsskrifter. Har I haft nogle diskussioner, der har vist, at nogle væsentlige politisk-teoretiske emner trænger til afklaring, så skriv. Er der emner, som I mener trænger til en grundigere behandling end den kan få i Arbejderavisen, så skriv. Brug KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT!

Hvis du gerne vil skrive noget til KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT og/eller ønsker støtte dertil, eller godt vil stille dig til disposition til at skrive om et bestemt emne, som du er godt inde i, så skriv - så vi kan tale sammen om det. Kontakt os inden du giver dig i kast med større artikler/indlæg, så du kan høre om mulighederne for, at dit indlæg vil blive bragt. Derudover er vi stærkt interesserede i at få tilsendt specialer og bedre afløsningsopgaver. Vi er interesserede i opgaver, som vi kan bringe i let bearbejdet form, eller opgaver, som vi vil kunne bruge, som baggrundsmateriale til at skrive artikler.

FRA KFML TIL KAP

I det følgende bringer KOMMUNISTISK TIDDSKRIFT en samling dokumenter, som belyser den marxistisk-leninistiske bevægelses udvikling fra før Kommunistisk Forbund Marxister-Leninisters stiftelse i 1968 til dannelsen af Kommunistisk Arbejderparti i november 1976.

Dokumenterne er klip af et politisk forløb, der ofte var stormfuldt. Et kommunistisk parti skabes ikke blot, fordi nogen mener, at det skal skabes. Det opstår ikke fuldt og færdigt — og bestandigt undergår det forandringer undervejs. Erfaringer indhøstes og bearbejdes. Flod og ebbe afløser hinanden. Fejl begås og rettes — forhåbentligt!

KFML — og nu KAP — er ingen undtagelse fra reglen.

De følgende dokumenter er imidlertid trukket frem i dette nummer af KT, ikke fordi de genspejler mod sætningerne inden for KFML — vi vil senere vende tilbage med en egentlig historisk fremstilling af KFMLs udvikling siden stiftelsen for 10 år siden —, men fordi de viser noget om KFMLs ansigt udadtil. De viser noget om, hvordan organisationen forholdt sig til tidens skiftende klassekampsspørgsmål, og de viser noget om, hvorledes KFML forholdt sig til andre politiske strømninger.

Ved sin stiftelse i november 1976 konstaterede KAP, at KFMLs linie igennem årene i det store og hele havde været en rigtig linie. De, der kan huske KFMLs stiftelsesproces

fra 1968, erindrer, at stifterne forholdt sig særdeles famlende over for en række væsentlige politiske spørgsmål. Der var usikkerhed omkring den faglige kamps placering, om forholdet til venstrefløjen, især til VS, mv. Men det bærende fundament var klart nok. KFML ønskede at lægge grundlaget for et marxistisk-leninistisk parti. KFML afviste den moderne revisionisme med sovjetlederne som centrum og DKP som en villig periferi. KFML afviste socialimperialismen, afviste DKPs ønske om strategisk samvirke med Socialdemokratiet, afviste forestillingerne om den glidende antimonopolistiske overgang til socialismen, hvor det danske statsapparat skulle være redskabet. KFML ønskede at opbygge et demokratisk centralistisk parti, dvs. et parti, hvor alle medlemmer havde aktivitetspligt og pligt til at diskutere partiets politik til stadighed, og hvor alle som én var pligtige til at føre partiets politik ud i praksis, når beslutningerne var truffet efter demokratisk diskussion.

Disse kernepunkter i marxismen-leninismen, opsummeret på grundlag af arbejderklassens hundredeårige erfaringer, og udmøntet teoretisk i marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen, blev KFMLs faste grundlag — og det modstod alle storme — indefra som udefra.

Dokumenterne, som bringes i dette KT, genspejler denne kendsgerning, at KFML fastholdt sin grundlæggende kurs, og at KFML derfor kunne udvikle forberedelsen

henimod partidannelsen på sikker vis. På alle centrale områder kunne KAP ved sin stiftelse konstatere, at det nye partis principprogram var i god overensstemmelse med KFMLs programskrift, der blev vedtaget i 1970 — 6 år før partistiftelsen.

Med andre ord: KFMLs udvikling var trods indre kampe og udefra kommende udslettelsesforsøg præget af **kontinuitet**.

Hertil kan indvendes, at kontinuitet ikke i sig selv er nogen garanti for, at politikken hele tiden har været grundlæggende rigtig. Det kunne jo være dogmatisme og konservatisme, der har medført, at grundlaget ikke er blevet ændret.

Denne mulighed foreligger naturligvis. At slå sig til tåls med, at alt er i orden, blot fordi man i dag mener grundlæggende det samme som for ti år siden, er farligt. Når vi alligevel fremhæver kontinuiteten og bedømmer udviklingen af KFML og senere KAP som hvilende på et rigtigt grundlag, skyldes det en stadig mere uddybet forståelse af klassekamps-

udviklingen i verden såvel som i Danmark. Denne uddybende forståelse har vist os, at det **var** og **er** rigtigt, når vi fastholder, at den socialistiske revolution ikke gennemføres som en folketingsvedtagelse, at Mao Tsetungs tese om, at liniekampen inden for partiet driver partiets politiske udvikling fremad, **var** og **er** rigtig, at den demokratiske centralisme **var** og **er** det rigtige politiske organisationsprincip for et kommunistisk parti, og at alle arbejdere, undertrykte folk og undertrykte lande og nationer må forene sig i kampen mod først og fremmest de imperialistiske supermagter.

Dokumenterne viser lidt — og også kun lidt — om, hvorledes KFML udviklede sig, forholdt sig til den internationale og nationale klassekamp og efterhånden udformede en stadig mere omfattende konkret politik. Uden denne udvikling gennem KFMLs arbejde var KAP aldrig blevet til det parti, det er i dag.

redaktionen

KOMMUNIST

Udgivet af en gruppe revolutionære kommunister. 1. årg. nr 1

Hvad vi vil

Der findes i Danmark fire partier, som hævder, at de varetager arbejderklassens interesser. Derudover findes der adskillige smågrupper, der tager afstand fra disse partier og søger nye veje.

Hvorfor er det således?

Indtil 1958 var der i dansk politik kun to partier, som kaldte sig arbejderpartier: Det altopslugende socialdemokrati, som igennem generationer havde tilpasset sig det bestående, havde solgt landets selvstændighed til USA gennem NATO og var gået over til at administrere samfundet for kapitalisterne, og Danmarks kommunistiske Parti, som i 40'erne og 50'erne havde stået for oppositionen mod NATO-politikken, mod skatteflåningen og for socialismen.

1958 dannedes Socialistisk Folkeparti, bl.a. fordi Aksel Larsen mente, at kommunisterne ikke havde indflydelse nok. Man skulle i stedet have et parti, der ikke forargede ved at solidarisere sig med den internationale kommunistiske bevægelse, og som kunne blive Socialdemokratiets dårlige samvittighed. Resultatet kender alle: SF blev Socialdemokratiets halehæng!

Men hvad skete der med kommunisterne? De var først og fremmest kede af, at det ikke var dem, der kom til at spille den rolle, SF spillede, at det ikke var dem, der fik omved 300 000 stemmer. Også de begyndte at bejle til socialdemokraterne, at fable om "arbejderflertal, men med kommunisterne", og internationalt dansede de efter Hrusjtjofs og Kosygins stokke. Og hvad blev resultatet? - I dag står DKP last og brast med de sovjetiske ledere, som i "Pravda" raser over de antikapitalistiske demonstrationer i Vesteuropa, med de franske parti- og fagforeningspampere, som bremser franske arbejderes og studenteres opgør med kapitalismen, og med de sovjetiske udenrigspolitik, som hen over hovedet på den vietnamesiske og latinamerikanske frihedskamp søger "at komme til forståelse med USA".

Er der noget at sige til, at folk, der vil en klar og utvetydig kamp mod imperialismen og kapitalismen søger
a n d r e v e j e ?

Er der da en anden vej?

Man kan få svaret i selvsamme "Pravda". Hvem er det nem-

lig, det sovjetiske partiorgan skarpest angriber i Vietnamspørgsmålet, i Frankrigsspørgsmålet, ja, i den internationale diskussion overhovedet?

Det er "maoisterne", som kaldes eventyrere, uansvarlige, provokatorer osv. osv. Og hvorfor er man så følsomme over for "maoisterne"?

Trods pressens skandaløse og misvisende informationer om Kina, står det vist klart for alle, at Kina ikke ønsker at kapitulere over for USA, at Kina ikke ønsker at afblæse kampen mod imperialismen, og at Kina gennem kulturrevolutionen vil forhindre, at de enorme resultater, der er nået i den socialistiske opbygning, falder i hænderne på pampere af Kossygin og Titos type.

Nu kan det være nærliggende at spørge: Jamen, hvad kommer de kinesiske problemer og s ved? Hér i Danmark?

Når "Pravda" og med dem "Land og Folk" skælder ud på "maoisterne", så er det, fordi netop disse står for den klare og kompromisløse kamp for socialisme og for national befrielse. Og Kina er deres inspiration, på samme måde som den russiske revolution for 50 år siden var inspirationen for de kommunister, der tog afstand fra socialdemokratiernes samarbejdspolitik med kapitalisterne!

Men endnu er der et stykke vej igen, førend nye revolutionære kommunistiske partier vil have overvundet indflydelsen fra de gamle kommunistiske partier. Den senere tids vesteuropæiske uro har ganske vist afsløret f. eks. det franske kommunistiske partis troskab mod den bestående kapitalistiske orden - og der vil komme flere afsløringer. Men endnu er de revolutionære kommunistiske partier i støbeskeen.

I Sverige er der dannet et "Kommunistisk Forbund, marxist-leninister" som svar på det svenske kommunistiske partis højredrejning. I Norge er "Socialistisk Ungdomsforbund" og adskillige udbrydere fra Norges kommunistiske Parti i færd med at udvikle en marxistisk-leninistisk politik. I Belgien er man i gang, i Holland, i Frankrig, i Østrig, i Italien, i England og overalt uden for Europa.

Hvad med Danmark?

Allerede i 1963 var der en del danske kommunister, som utilfredse med deres hidtidige parti brød ud og dannede en gruppe, "Kommunistisk Arbejdskreds", som utvetydigt lagde sig på en revolutionær linie. Man fordømte DKPs internationale svigten og dets reformistiske politik. Men "Kommunistisk Arbejdskreds" faldt efterhånden i den anden grøft, noget, der ofte sker, når man begynder på en frisk. KAK begyndte at skælde arbejderklassen ud og fremsatte bl.a. det synspunkt, at i kampen mod imperialismen og for national frigørelse ville man komme til at finde arbejderne på imperialisternes side, fordi arbejderklassen var underkøbt af kapitalisterne ved hjælp af en del af de penge, som superprofitterne fra udbytningen af kolonierne havde kastet af sig og stadigvæk kaster af sig. Og KAK vender sig desuden mod arbejderens kamp for

højere løn og for andre dagsaktuelle forbedringer. (Se "Kommunistisk Orientering, 3. og 22. maj 1968)

Det skal ikke nægtes, at vi har nydt godt af udbytningen af kolonierne, og at vi stadig gør det. Men skal danske arbejdere af den grund frede kapitalisternes profitter? Hvorfor skal danske arbejdere ikke på d e r e s front angribe monopolernes profitter, ligesom folkene i de undertrykte verdensdele angriber dem på d e r e s front? Skal den vesteuropæiske arbejderklasse ikke presse kapitalisterne, når den kan komme af med det? Er det ikke netop en støtte til kolonifrigørelseskampen?

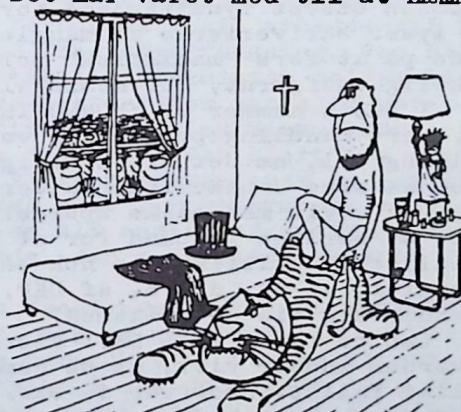
Det skal ikke nægtes, at dagsaktuel kamp kun har mening, hvis den forbindes med en revolutionær kamp for at styrte kapitalismen. Det er netop revolutionære kommunisters opgave at forbinde den daglige kamp med den langsigtede kamp for socialismen. Nøjes man med fem-ørespolitik, kommer arbejderne selv til at betale gildet. Femøren lægges simpelthen over på varerne. Og monopolerne kan i ro og mag fortsætte med at udbytte arbejderne - o g de hel- og halvkoloniale lande.

Derfor er kampen for socialismen hovedopgaven, men den dagsaktuelle kamp er et nødvendigt led i denne kamp, for - som Marx allerede sagde det - : "Hvis arbejderklassen fejgt gav efter i den daglige konflikt med kapitalen, ville den bevæge sig selv evnen til at kunne foretage nogen som helst større bevægelse."

Det er beklageligt, at "Kommunistisk Arbejdskreds" har lagt sig på en forkert linie. Det har været med til at hæmme

ALLE REAKTIONÆRE ER PAPIRTIGRE. I YDRE FREMTREDEN ER DE REAKTIONÆRE FRYGTINDGYDENDE, MEN I VIRKELIGHEDEN ER DE IKKE SÅ MÆGTIGE. FRA ET LANGFRISTET SYNSPUNKT ER DET IKKE DE REAKTIONÆRE, MEN FOLKET, DER ER VIRKELIG MÆGTIGT.

Mao Tse-tung.

skabelsen af et dansk revolutionært kommunistisk parti.

Meget tyder imidlertid på, at begyndervanskelighederne for en revolutionær kommunistisk politik i Danmark snart vil blive overvundet. Og en dag vil danske marxister-leninister samles i arbejdet på at skabe et revolutionært kommunistisk parti, der vil være fri for både reformistisk kapitulationspolitik og for religiøs bedreviden over for arbejderne.

"Land og Folks" og "Pravda"s bredsider mod "maoismen" fortæller, at der også i Vesteuropa er grobund for revolutionær kommunistisk politik!

KOMMUNIST

Udgivet af KOMMUNISTISK FORBUND (ml).
1. årg. nr. 3 september 1968

Kommunistisk Forbund stiftet ²

Den 15. september stiftedes i København KOMMUNISTISK FORBUND, som i sit principgrundlag erklærer, at det vil "bygge på den videnskabelige socialisme: marxismen-leninismen, Mao Tse-Tungs tænkning."

Forbundets stiftelse har givet anledning til en række skrivelser i den borgerlige presse. Man taler om dannelsen af et "maoistisk parti", og igennem skrivelserne går der en ganske bestemt undertone: Atter engang er der dannet en frelst sekt på venstrefløjen, atter engang er splittelsen i arbejderbevægelsen blevet tydeliggjort for alle og enhver! Og naturligvis lyser skrivelserne af manglende forståelse for, at man kan finde på at føre "maoistisk" politik i Danmark. Dét er dog for virkelighedsfjernt, for meningsløst, for tåbeligt!

I dette nummer af "KOMMUNIST" offentliggør vi vort grundlag, vort handlingsprogram og vore love. Man kan så selv tage stilling til, om det er virkelighedsfjernt, om det ikke har noget at sige danske lønarbejdere af idag.

Men - vil man måske spørge: Hvorfor er det nødvendigt at skabe et særligt forbund for at kæmpe for de synspunkter? Er socialistisk politik ikke nok så godt varetaget af Socialdemokratiet, af SF, af VS, af DKP, som jo alle mere eller mindre bekender sig til socialismen?

Lad os først tage DKP: Flere og flere endog i den vestlige verden indser vist, at de gamle kommunistiske partier har spillet fallit. Hvor var f. eks. Frankrigs kommunistiske Parti, da franske arbejdere og studenter i maj gik til åben kamp mod monopolkapitalen? Det befandt sig på "lovlighedsens" grund! Det forhandlede med monopolernes regering! Det dæmpede de operørske stemninger! Det gjorde det hele til et spørgsmål om et par francs mere i timen! Det søgte at splitte arbejdernes og studenternes enhedsfront!

Og hvor befinder Sovjetunionen sig politisk idag, det land, som engang var socialismens førsteland? Det opdeler verden mellem sig og USA! Det forvandler Warszawa-pagten, som en-

gang var de socialistiske landes forsvarspagt mod imperialismen, til et instrument mod et medlemsland, der ikke vil makke ret! Og i Sovjetunionen selv gennemfører pamperne og bureaukraterne en omformning af samfundet i kapitalistisk retning med konkurrence mellem virksomhederne, øgede lønforskelle og en luksustilværelse for topfolkene!

De kommunistiske partier i den vestlige verden har helt og fuldt fulgt en politik, der svarer til den sovjetiske udvikling. De kalder den "den fredelige sameksistens" politik, hvilket i realiteten betyder borgfred med imperialismen! De taler om "fredelig overgang" til socialismen, selv om alle erfaringer viser, at kapitalistklassen ikke drømmer om at forlade sit fallitbo uden sværdslag! De ønsker samarbejde med det socialdemokrati, som igennem årtier har fredet monopolerne, og som velvilligst har administreret samfundet for disse monopoler på en sådan måde, at det ikke er til at kende forskel på borgerlige og socialdemokratiske regeringer!

De øvrige partier, SF, VS og deres ligesindede i de øvrige europæiske lande, som har forsøgt sig med en slags "moderne" socialisme, der ikke var kompromitteret af "kommunisme", adskiller sig ikke fra de gamle kommunistiske partier, når det drejer sig om reformisme. Utilfredsheden inden for VS med dets manglende evne til at formulere en klar arbejderpolitik er vist bevis nok for, at der nu har været nok af reformistisk politik på dansk venstrefløj.

Når KOMMUNISTISK FORBUND vil sætte ind mod reformismen, mod classesamarbejdet, således som man kender det fra Folketinget, fra fagforeningerne og fra "arbejder"regeringerne, så er det ingen tilfældighed, at forbundet i sit arbejde vil bygge på marxismen-leninismen, Mao Tse-Tungs tankning. For blot få år siden syntes den internationale diskussion mellem Kinas og Sovjetunionens kommunistiske partier for mange at være en udveksling af skældsord, en hårfin teoretisk diskussion, som kun dækkede over magtkamp. Men idag står det klart for stadig flere, at Kinas kommunistiske Parti repræsenterer en revolutionær politik, som er kompromisløs over for reformisme og over for imperialismen. Det var og er alt andet end en skindiskussion, men en kamp mellem to veje, den reformistiske over for den revolutionære.

Marxismen-leninismen, Mao Tse-Tungs tankning, understreger nødvendigheden af at støtte sig på masserne, af at knuse alle tilløb til pampervælde og bureaukrati. Den mobiliserer folkemasserne til aktiv deltagelse i det politiske liv, således som vi ser det praktiseret under den kinesiske kulturrevolution i disse år. Og når det drejer sig om klassekampen, uanset om det er arbejderklassens kamp mod kapitalisterne i den kapitalistiske verden eller om det er dens kamp for at forhindre kapitalismens genindførelse i den socialistiske verden, så advarer marxismen-leninismen mod reformisternes og revisionisternes forestillinger om, at kapitalisterne vil opgive deres kamp, opgive deres magt og ejendom, blot man forhandler sig til rette med dem. Marxismen-leninismen, Mao Tse-Tungs tankning kalder til aktiv og ubønhørlig kamp mod imperialis-

men og kapitalismen.

En sådan kamp kræver et parti, som holder den snævrøst kontakt til masserne, som ubønhørligt øver kritik og selvkritik, uophørligt retter sin arbejdsstil og aldrig forfalder til selvgodhed, frølstthed, indadvendthed eller frasemageri. Når KOMMUNISTISK FORBUND i dette nummer af "KOMMUNIST" offentliggør sine love, er det for at vise, hvorledes forbundet forestiller sig en arbejdsstil, der kræver medlemmernes aktivitet og forbindelse med dem, forbundet henvender sig til. Det parti, forbundet ønsker at skabe, skal ikke være en vælgerforening eller et "indsamlingsparti", men et redskab for arbejderklassen og det arbejdende folk i klassekampen, både i den daglige kamp og i den langsigtede kamp for socialismen.

KOMMUNISTISK FORBUND er endnu ikke et parti. Startede vi dags dato et parti, hvis opgave ville være at gå i spidsen for arbejderklassen i kampen for socialismen, ville vi fuldstændigt overvurdere vore egne muligheder. Vor evne til at anvende marxismen-leninismen på den danske virkelighed er lidet udviklet, vi er ikke vant til at arbejde efter en revolutionær arbejdsstil, vi har ikke praktiske erfaringer nok, og vi ville ikke kunne magte de opgaver, som et marxistisk-leninistisk parti skal tage op.

Men den moderne reformismes og revisionismes fallit og de stadigt voksende bevægelser mod imperialismen og monopolkapitalen i og uden for Europa viser med al tydelighed, at tiden er mere end moden til organiseret på et marxistisk-leninistisk grundlag at gå ind i klassekampen for derigennem at kunne hente de erfaringer hjem, som kan skabe grundlaget for dannelsen af et kommunistisk parti, der kan gå i spidsen i kampen mod imperialismen, mod kapitalismen, mod classesamarbejdet - for socialismen!

...

Principgrundlag

for

KOMMUNISTISK FORBUND (marxister-leninister)

1. KOMMUNISTISK FORBUND har til opgave at forberede dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti (marxister-leninister). Dette partis opgave vil være at gå i spidsen for lønarbejderklassen i dens kamp mod monopolkapitalen, gennem den socialistiske revolution sønderbryde borgerskabets statsmagt, oprette lønarbejderklassens statsmagt, proletariats diktatur, og føre klassekampen igennem til enden med det kommunistiske klasseløse samfund som slutmålet. Indtil dannelsen af partiet vil KOMMUNISTISK FORBUND i stadigt voksende omfang søge at opfylde partiets rolle.

2. KOMMUNISTISK FORBUND vil i sit arbejde bygge på den videnskabelige socialisme: marxismen-leninismen, Mao Tse-tung's tanke.
3. KOMMUNISTISK FORBUND er opbygget efter den demokratiske centralismes principper. Forbundet har som ledetråd i sit arbejde enheden mellem teori og praksis, det bygger på masselinien og vil lytte til kritik og udøve selv-kritik, for derigennem at praktisere den rette arbejds-stil.
4. KOMMUNISTISK FORBUND solidariserer sig med alle folk og bevægelser, som kæmper mod imperialismen for national frigørelse, med alle folk, som bygger socialismen, og med det internationale proletariat i dets kamp mod kapitalisme for socialisme.

Handlingsprogram

for

KOMMUNISTISK FORBUND (ml).

1. Forbundets hele virksomhed, dets strategi og taktik, vil bestandigt og ubetinget være rettet mod det ene mål: mobilisering af lønarbejdernes og det arbejdende folks flertal til gennemførelse af den socialistiske revolution og oprettelse af proletariatets diktatur.
2. Den grundlæggende betingelse for realiseringen af denne målsætning er deltagelse i den konkrete nationale og internationale kamp mod imperialismen og kapitalisme, d.v.s. i klassekampen.
3. Klassekampen føres på den økonomiske, politiske og den ideologiske front. Den antager i sit forløb de mest forskellige former og varierer stærkt i intensitet og omfang. Den fremtræder som:
 - a) kampe for lokale og landsomfattende dagskrav og på et højere trin som bevægelser for gennemtvungelse af større reformer.
 - b) i sin mest koncentrerede form som revolutionære opgør med den herskende klasse.

Forbundet betragter deltagelse i den daglige konkrete kamp som en nødvendig forudsætning for højnelse af arbejderklassens politiske bevidsthed og for videreførelse af kampen på et højere trin og under stadig mere udviklede former.

4. Forbundet betragter klassekampen på dens forskellige niveauer som underordnet kampen for målet: kommunismen. Fastholden af det principielle mål forudsætter konsekvent og vedvarende afsløring af og kamp mod revisionismen og reformismen, mod højreopportunismen i alle dens internationale og hjemlige afskygninger.
5. På den anden side vender forbundet sig mod den dogmatisk sekterske eller revolutions-romantiske venstreopportunisme, der i realiteten ringeagter den daglige klassekamp og i sin yderste konsekvens fornægter dennes nødvendighed.

Forbundet vil gå ind i kampen for alle krav, der er i arbejderklassens interesse. Arbejderklassens krav kan kun gennemføres, hvis den sætter magt bag. Derfor vil vi arbejde for at udvikle de faglige organisationer til kamporganisationer mod arbejds"giverne". Dette er ensbetydende med faglig opposition mod klassesamarbejdet og pamperuvasenet i fagforeningerne, som lammer arbejderens kampkraft. Udnyttelse og udbygning af det faglige demokrati og en udvikling af kampformerne er en forudsætning for en magtfuld fagbevægelse, som gennemtvinger sine krav.

Den væsentligste kamp i dag er kampen mod imperialismen, mod monopolkapitalen og mod klassesamarbejdet. KOMMUNISTISK FORBUND vil deltage i den aktuelle kamp under følgende paroler:

1. Fuldstændig sejr til Vietnams folk!
2. Bekæmp den amerikanske imperialisme! Bekæmp den amerikanske kapital i Danmark!
3. Afslør u-landshjælpens svindel og udbytningen af de undertrykte hel- og halvkoloniale lande!
4. Gør Danmark fri af den imperialistiske lejr! NATO ud af Danmark! Nej til Fællesmarkedet!
5. Afslør og bekæmp sovjetrevisionisternes samarbejde med imperialismen! Afslør og bekæmp FN som en imperialistisk klassesamarbejdsorganisation og undertrykkelsesinstrument!
6. Afslør og bekæmp revisionisternes forsøg på at gennemføre kapitalismen i en række af de lande, som har gennemført folkedemokratiske og socialistiske revolutioner!
7. Bekæmp oprustningen! Afslør militærets og politiets rolle som USA's vagthund og borgerskabets klasseundertrykkelsesapparat!
8. Isolér pamperne og deres medløbere! Enhed fra neden i arbejderklassen!

9. Væk med hovedaftalen! Væk med arbejdsrøtten! Gå imod fagforeningspampernes klassesamarbejde med kapitalisterne! Tilkæmp jer strejkeretten! Afslør topforhandlingerne mellem arbejdsgiverne og LO! Støt direkte og lokale aktioner mod kapitalisterne!
10. Sælg jeres arbejdskraft så dyrt som muligt! Nedsæt arbejdstiden! Længere ferie til erstatning for sliddet på arbejdskraften! Kæmp for fuld løn under sygdom, -arbejdsløshed og omskoling! Lige løn for lige arbejde! Bekæmp underbetalingen af den kvindelige arbejdskraft!
11. Bekæmp huslejestigningerne! bekæmp bolig- og jordspekulationen!
12. Afslør og bekæmp borneopdragelsens, skolernes og læreanstaltens bogerlige hjernevask! Bekæmp effektivitetsjaget i uddannelsessektoren! Støt lærlingenes kamp for højere løn! Nedsæt læretiden og afskaf mesterlæren! Støt enheden mellem arbejdere og studerende!

Tidligere VS'er formand for en ny kommunistisk forening

I aften blev der i København stiftet en ny politisk forening. Foreningens navn er Kommunistisk Forbund. Det er en tidligere VS'er, Benito Scozza, som er blevet formand for Kommunistisk Forbund.

— Forbundets formål er at forberede dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti, der bygger på den videnskabelige socialisme: marxismen-leninismen og Mao Tse-tungs tænkning. Forbundet vil aktivt gå ind i den aktuelle kamp mod imperialismen, monopolkapitalismen og klassesamarbejdet.

Således hedder det i en meddelelse fra formanden Benito Scozza:

cozza:

Arbejderflertal

Ved det stiftende møde i aften i København deltog omkring 35 mennesker. Foruden formand blev der valgt en forbundsledelse, som fik ni medlemmer.

Forbundsledelsen har et flertal af arbejdere, således at partiet foreløbig ikke er blevet domineret af de såkaldte intellektuelle. Foreningen vil da også først og fremmest henvende sig til arbejderne og til studenterne.

Medlemmerne af den ny forening kommer dels fra nuværende partier, dels er det folk, som ikke tidligere har været medlem

af nogen politisk forening. En del af Kommunistisk Forbunds medlemmer kommer fra Venstresocialisterne eller fra Danmarks kommunistiske Parti. Enkelte er stadig medlem af et af disse to partier.

En af de ledende i den nye forening, Hans Henrik Nielsen, sendte sammen med Benito Scocozza sin udmeldelse af VS til partikontoret i går. Hans Henrik Nielsen er tidligere medlem af VS' forretningsudvalg, men i sidste uge kom han i mindretal i udvalget.

Kommunistisk Forbund er dannet i protest mod de nuværende fire partier, som står til venstre i dansk politik, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Venstresocialisterne og Danmarks kommu-

nistiske Parti. Kommunistisk Forbund mener, at disse fire partier er blevet reformistiske og præget af kompromis-politik med kapitalisterne og imperialisterne.

Kommunistisk Forbund agter ikke at stifte noget parti foreløbig. Først vil man søge at danne den egentlige baggrund for et folketingsparti. Derfor skal man ikke regne med, at Kommunistisk Forbund vil stille op ved næste folketingsvalg.

Gennem demonstrationer og aktioner vil foreningens medlemmer søge at dreje den nuværende samfundsudvikling ind i revolutionære baner. Bl. a. vil Kommunistisk Forbund meget snart engagere sig i det danske studenteroprør.

M-S

Mao-tilhængere bryder med VS

Venstresocialisternes partiorganisation synes hastigt undervejs til at opløses i sekterisme, efter at folketingsmedlemmerne Hanne Reintoft og Kai Moltke har sagt farvel.

Nu forlader også de danske Maoister partiet, anført af de to medlemmer af hovedbestyrelsen, Benito Scocozza og Hans Henrik Nielsen. Inden for de nærmeste dage vil de to hovedbestyrelsesmedlemmer, der opfatter sig som konsekvent marxist-leninistiske, søge stiftet en bevægelse med navnet „Revolutionær kommunisme“.

En gang tidligere har der været indkaldt til stiftelse af en dansk Mao-bevægelse, men det måtte opgives, fordi mindre end en snes mennesker var interesseret. Nu gøres forsøget på ny. ed

Mao-parti i København

KØBENHAVN (RB) – Henved 30 mennesker har i går dannet en ny maoistisk organisation i København »Kommunistisk Forbund (marxister-lenister)« med adjunkt cand. mag Benito Scocozza, København, som formand.

Organisationens formål er – siger det – at forberede dannelsen af et revolutionært, kommunistisk parti, der bygger på den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen og Mao Tse Tungs tænkning.

Forbundet vil gå aktivt ind i den aktuelle kamp mod imperialismen, monopolkapitalen og classesamarbejdet, oplyser Benito Scocozza.

Kommunistisk Forbunds formand, Benito Scocozza og musik-

studerende Hans Henrik Nielsen, der begge var medlemmer af partiet Venstresocialisternes hovedbestyrelse, meddelte i går partiet, at de meldte sig ud – og altså også trådte ud af hovedbestyrelsen.

– Kommunistisk Forbund ligger på den yderste venstrefløj i politisk henseende – til venstre for Venstresocialisterne, kommunistpartiet og »kommunistisk arbejdskreds«, der blev dannet i 1963

NY MAOIST-GRUPPE

Henvend 30 mennesker har søndag dannet en ny maoistisk organisation i København, „Kommunistisk Forbund (marxister-lenister)“ med adjunkt, cand. mag. Benito Scocozza, København, for formand, oplyser forbundet.

Organisationens formål er – siges det – at forberede dannelsen af et revolutionært, kommunistisk parti, der bygger på den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen og Mao Tse-tungs tænkning.

Forbundet vil gå aktivt ind i den aktuelle kamp mod imperialismen, monopolkapitalen og klassesamarbejdet, oplyser Benito Scocozza.

Kommunistisk Forbunds formand Benito Scocozza og musikstuderende Hans Henrik Nielsen, der begge var medlemmer af partiet Venstresocialisternes hovedbestyrelse, meddelte søndag partiet, at de meldte sig ud – og altså også trådte ud af hovedbestyrelsen.

Benito Scocozza og Hans Henrik Nielsen er begge medlemmer af et fire mands sekretariat, som danner Kommunistisk Forbunds ledelse.

KOMMUNIST

Udgivet af en gruppe revolutionære kommunister. 1. årg. nr. 2

Hvad sker i Kina og Tjekkoslavakiet?

I det sidste halve år har det tjekkoslovakiske samfundssystem gennemløbet en vis udvikling. I de sidste to år har Kina udkæmpet den store proletariske kulturrevolution, som i ikke mindre grad har ændret det kinesiske samfund. Men hvad er der sket i de to lande, og hvorfor er det sket? Disse spørgsmål vil vi forsøge at besvare i de to følgende artikler.

TJEKKOSLOVAKIET

Nøjagtig som vi ser det indenfor fagbevægelsen i Danmark, har der i de socialistiske lande begyndt at udvikle sig et pamperuvæsen. Partibureaukrater har langsomt men sikkert arbejdet sig ind på de ledende poster overalt i samfundet. Sådanne pampere er blot ude efter at mele deres egen kage og vil derfor til stadighed søge at omskabe samfundet til deres egen fordel.

Da kapitalismen er det samfundssystem, som er mest fordelagtigt for de herskende, vil pamperne derfor søge at ødelægge de socialistiske samfundsformer og genskabe kapitalismen. Det er i korte træk det, der sker i Tjekkoslavakiet. Men hvorfor er der da så stor en modstand hos de sovjetiske ledere mod udviklingen i Tjekkoslavakiet, når den blot er en smule forud for den udvikling, alle landene i dag gennemløber?

Dette besvares bedst ved at bruge en sammenligning fra de vestlige kapitalistiske lande. Her ser man en betydelig magtkamp mellem monopolkapitalistiske grupper og imperialistiske magter. Den amerikanske imperialisme betragter Vesteuropa som sit domæne og ønsker at bevare sin magt her. Den britiske premierminister Harold Wilson er en typisk amerikansk lakaj; parolen for hans politik er "atlantisk enhed", hvilket naturligvis vil sige en total underkastelse for de amerikanske finansyrster. De Gaulle, som repræsenterer den franske monopolkapital, vil derimod ikke makke ret; han ønsker "national uafhængighed" for Frankrig, dvs. for den franske monopolkapital, og søger på forskellig måde (oftest mislykket) at frigøre sig fra den amerikanske dominans.

I Østeuropa er Moskva magtcentret. Den tidligere tjekkoslovakiske partileder Novotny var en trofast sovjetisk lakaj - en østeuropæisk Harold Wilson. Han er nu blevet udstødt af Dubcek-kliken, som hyler i kor med de Gaulle om "national uafhængighed". Moskva-kliken vil naturligvis ikke roligt se til, at et lydland gør sig fri. Derfor ser vi den voldsomme aktivitet og trusler om militær indgriben for at afsætte Dubcek-kliken.

Også Rumænien har søgt at frigøre sig fra Moskva. Hvorfor er frigørelsesprocessen her forløbet mere "fredeligt" end i Tjekkoslavakiet? Dels har Tjekkoslavakiet større militær strategisk betydning, dels er den tjekkoslovakiske uafhængighedstrang en forløber for den samfundsmæssige udvikling, som finder sted i alle de revisionistiske lande. I Sovjetunionen og dets østeuropæiske lydlande er magten koncentreret hos ganske små klikker i ledelsen af de "kommunistiske" partier. Men bag ved disse klikker vokser nye borgerlige lag frem i takt med den samfundsmæssige degeneration - som forskønnes med betegnelsen "liberalisering". Dubcek-kliken i Tjekkoslavakiet hører til disse nye borgerlige lag, mens Ceausescu-regimet i Rumænien hører til den gamle garde. Da det ligger i borgerskabets natur at være magtbegærlig, vil de traditionelle magthavere med alle midler søge at betvinge de fremvoksende borgerlige rivaler. Dette lykkedes trods et forsøg på militærkup ikke for Novotny i Tjekkoslavakiet. Hvis "liberaliseringen" får lov til at fortsætte i Tjekkoslavakiet, vil det yderligere give de tilsvarende kræfter i Sovjetunionen og i første omgang især dets lydlande vind i sejlene. Derfor er udviklingen i Tjekkoslavakiet en direkte trussel mod magthaverne her, og derfor reagerer de så stærkt på den. Men i længden kan de gamle klikker ikke standse den udvikling, de selv har sat i gang. De forsøger til dels selv at flyde med strømmen for at bevare magten, men mange vil ligesom Novotny drukne i strømhvirvlerne.

Men hvordan stiller den tjekkoslovakiske arbejder sig til

hele denne udvikling? Deres holdning til Novotny-regimet er klar nok. Som en tjekkoslovakisk arbejder udtalte i Land og Folk den 17. april: "Fagforeningen har spillet en dårlig rolle. Den har hele tiden været med ledelsen, ikke med arbejderne. Vi har fremsat forslag og fremført kritik, men ingen har villet høre på os. Derfor er arbejderne blevet apatiske og sløve".

Arbejdernes mistillid til Novotny-kliken kommer også til udtryk i fagforeningsbladet Prace, som ironisk spørger, hvorfor de gamle partiledere "så stærkt modsætter sig kapitalismen, når de har sørget for at give deres nærmeste slægt og venner en levestandard, som ingen kapitalist kunne opnå?.... Det er godt at spørge disse største modstandere af kapitalismen, hvorfor må de have to vesttyske luksusbiler hver uden at gøre det arbejde, de er sat til".

Vil den seneste "liberalisering" og de mange "reformer" ændre forholdene til fordel for arbejderne? Da magten blot er blevet forskudt fra det ene borgerlige lag til det andet, vil dette ikke blive tilfældet. De ledende vil fortsat varetage egne interesser på bekostning af arbejderne. Ligesom i det kapitalistiske Danmark må arbejderne selv kæmpe for sine interesser mod lederne. Således nedlagde arbejderne i midten af april på to virksomheder og en jernbanestation arbejdet som protest mod, at ledelsen havde bevilget sig selv lønforhøjelser. Klassekampen er fortsat skarp på trods af, at ledelsen kalder deres statsapparat "hele folkets stat".

S T Ø T " K O M M U N I S T "

GIRO 14 08 07

Karakteren af de "reformer", som nu indføres, beskrives bedst af tjekkoslovakerne selv. Deres "kommunistiske" parti skriver selv i dets program, at "bedre love må formuleres og vedtages, således at individuelle rettigheder og privat ejendomsret bliver bedre og mere beslutsomt forsvaret". De går endnu videre end i Sovjetunionen, hvor profitmotivet som overgang til den private ejendomsret er sat i højsædet, eller som Kosygin siger: en foregelse af "økonomiske stimuli" gennem "priser, profit, bonus og kredit". Profitmotivet er indført for at få fabrikslederne til at presse endnu større produktion ud af arbejderne. Det koncentrerer derfor mere magt hos disse fabriksledere, som til sidst kan overtage hele fabrikken for sig selv.

De tjekkoslovakiske "reformer" vil bringe landet endnu længere mod kapitalismen end noget andet østeuropæisk land, måske bortset fra Jugoslavien. Nationalbankdirektør Eugen Löbl, en af Tjekkoslovakiets mest fremtrædende "reform"tilhængere, erklærede på TV i midten af marts, at man behøvede 200.000 til 300.000 nye private virksomheder. Han har også senere udtalt: "Vi burde aldrig have forladt markedsökonomien. Markedet og konkurrencen må genskabes i deres oprindelige funktion". Tyde-

Den døde soldat: Grav
dyberet! Der skal være
plads til os allesammen!

Alt dette viser altså tydeligt, hvad den velklingende frase "liberalisering" betyder:
FOR DE MAGTHAVENDE: FRIHED TIL UDBYTNING OG UNDERTRYKKELSE.
FOR ARBEJDERNE: LØNSLAVERI OG ARBEJDSLØSHED.

J.J.

KOMMUNIST

Udgivet af KOMMUNISTISK FORBUND (M-L)
1. årg. nr. 5 december 1968

Danmarks klassestruktur I

Om klasser og klasseholdning

AL HISTORIE ER KLASSEKAMPENS HISTORIE

Marxismen-leninismen påviser, at al historie gennem tusinder af år er klassekampens historie. Verdenshistorien, historien om samfundenes ændringer, er til syvende og sidst historien om modsætningen mellem produktivkræfter (d.v.s.

produktionsmidler, teknisk og faglig indsigt samt arbejdskraft) og produktionsforhold. Det er produktionsforholdene (juridisk udtrykt: hvem der har ejendomsretten til og herredømmet over produktionsmidlerne), der bestemmer klassernes placering og modsætningsforholdet mellem dem. I historiens løb sejrer nogle klasser, og andre lider nederlag og går til grunde. I vor tid er de kapitalistiske produktionsforholds rammer for snævre for produktivkræfternes udvikling, og verden rystes af voldsomme klassekampe.

KOMMUNISTISK FORBUND (M-L) OG LONARBEJDERKLASSEN

I Kommunistisk Forbund (M-L)s principgrundlag hedder det om det revolutionære kommunistiske parti, som forbundet har til opgave at danne: "Dette partis opgave vil være at gå i spidsen for lonarbejderklassen i dens kamp mod monopolkapitalen, gennem den socialistiske revolution sonderbryde borgerskabets statsmagt, oprette lonarbejderklassens statsmagt, proletariatets diktatur, og føre klassekampen igennem til enden med det kommunistiske klasseløse samfund som slutmålet".

Dette rejser flere vigtige spørgsmål:

Hvad forstås ved lonarbejderklassen, proletariatet?

Hvad er en klasse?

Hvilke klasser findes i Danmark?

Hvem er vore venner, og hvem er vore fjender?

OVERFLADISKE BETRAGTNINGER DUER IKKE

Ved en overfladisk betragtning af Danmarks befolkning vil man umiddelbart iagttage grupper med vidt forskellig holdning til klassekampen. Nogle sympatiserer mere eller mindre klart med den ene eller den anden side, andre benægter klassekampens eksistens. Kan vi betragte disse grupper som klasser eller som dele af klasser? Nej. Det er en vulgar-sociologisk vurdering, og vi afviser bestemt denne småborgerlige mystik. Vi ville ellers forveksle menneskers klassebevidsthed, deres klasseholdning med deres reelle klassetilhørsforhold. Vi marxister-leninister er materialister, d.v.s. at vi erkender at det ikke er tanken, der skaber tingene. Marx skrev: "Det er ikke menneskenes bevidsthed, som bestemmer deres væren, men omvendt deres samfundsmæssige væren, som bestemmer deres bevidsthed".

I første instans, på kort sigt, er det klassernes og klassegruppernes almene holdning, der afgør, hvem der er ven, og hvem der er fjende i vor kamp. Men i sidste instans, på lang sigt, bestemmes denne klasseholdning af klassens, eller klassegruppens objektive placering i produktionsforholdene.

Derfor må en alvorligt arbejdende marxistisk-leninistisk organisation finde ud af klassestrukturen i sit land i den bestemte udviklingsepoke, hvori det befinder sig, d.v.s. foretage en klasseanalyse. Her melder sig med fornyet styrke spørgsmålet: Hvad er en klasse? Uden en klar og realistisk defini-

tion heraf vil man ikke kunne foretage en klasseanalyse, men kun komme på vildspor.

HVAD ER EN KLASSE?

En klasse er en gruppe mennesker med et fælles træk, en fælles egenskab. Hvad er det fælles? Kan det være køn, alder, eller hudfarve? Nej, afgjort ikke. Klasseholdningen kan være forskellig alt efter køn, alder og hudfarve på grund af den forskellige påvirkning, disse grupper udsættes for. Men klasse-tilhørsforholdet ændres ikke ved hjernevask. Kan det da være den geografiske placering? Nej. Også den kan påvirke klas-

OM KLASSE OG KLASSEHOLDNING

seholdningen, men ikke det grundlæggende, klasse-tilhørsforholdet. Heller ikke fællesskab i fagmæssig og politisk henseende kan være grundlaget for klasseopdelingen.

Engels har givet en fremragende klar definition: "Ved bourgeoisie forstås de moderne kapitalisters klasse, som er ejere af produktionsmidler, og som udbytter lønarbejde. Ved proletariat forstås de moderne lønarbejdere, som ikke besidder egne produktionsmidler og derfor er henvist til at sælge deres arbejdskraft for at kunne leve". Det vil sige, at en klasse er en gruppe mennesker, der forenes ved et ensartet forhold til produktionsmidlerne. En klasse ejer produktionsmidler eller behersker dem. Eller den ejer ikke produktionsmidler og har da kun sin egen arbejdskraft, som den må sælge for at kunne leve.

KLASSE I ET FULDT UDVIKLET KAPITALISTISK SAMFUND

Ud fra denne klassesdefinition ser vi i et fuldt udviklet kapitalistisk samfund følgende klasser:

- 1** Storkapitalister
Storbesiddere af produktionsmidler, som udelukkende lever af at udbytte lønarbejde. Til denne klasse hører monopolkapitalisterne, herunder disse forretningslivets selvherskere, som formelt lønnes som "direktører" (med f.eks. $\frac{1}{2}$ million kr. om året), men som i virkeligheden behersker produktionsmidlerne og lever af at udbytte andre.
- 2** Mindre kapitalister
Mindre besiddere af produktionsmidler, som lever af at udbytte lønarbejde, men som undertiden selv deltager i produktionen som ledere, ingeniører o.l.
- 3** Småborgere
Ejere af produktionsmidler og udbyttere efter evne. Mange ejer dog ikke nok til at kunne antage fremmed arbejdskraft. Småborgerne deltager som oftest selv med deres familier i produktionen og lever hovedsageligt af eget arbejde med egne produktionsmidler. Denne klasse eller klassegruppe består bl.a. af små håndværksmestre, små-handlende, småbønder og husmænd.

4 Halvproletarer

Ejere af produktionsmidler, men i så ringe udstrækning, at deres eget og deres families arbejde med disse ikke udgør et tilstrækkeligt eksistensgrundlag, og de er da henvist til desuden at arbejde for andre, altså sælge deres arbejdskraft. Det drejer sig her om en del husmænd, fiskere o.l.

5 Proletarer

Det vil sige de besiddelsesløse. Medlemmerne af denne klasse kendetegnes ved, at de ikke ejer produktionsmidler, at de kun ejer deres arbejdskraft, som de er nødsaget til at sælge for at opretholde livet. Proletarerne eller lønarbejderklassen kan opdeles i flere undergrupper, f.eks. industriproletarer, transportproletarer, kontorproletarer, butiksproletarer og landproletarer, men fælles for dem alle er, at de må arbejde for kapitalisterne (eller for kapitalisternes stat) for at kunne leve.

EN KLASSEANALYSE ER NØDVENDIG

Vi revolutionære kommunister må ved en klasseanalyse naturligtvis lægge den marxistiske klassedefinition til grund for vort arbejde. Desuden må vi tålmodigt og tilbunds gående studere praksis og foretage samfundsmæssige undersøgelser. Det er nødvendigt at klarlægge, hvilke klasser der findes i Danmark idag. Men det er ikke tilstrækkeligt. Også deres indbyrdes styrkeforhold må belyses. Det er ikke ligegyldigt, om en klasse har 1 eller 2 millioner medlemmer, om den udgør 40 eller 80 % af befolkningen. Mao Tse-tung siger: "Den dag idag forstår mange af vore kammerater stadig ikke, at de må regne med tingenes kvantitative (d.v.s. mængdemæssige) aspekt - den grundlæggende statistik, hovedprocentsatserne og de kvantitative grænser, der afgør tingenes kvalitet".

Som alt eksisterende er også klasserne fænomener i bevægelse, forandring og udvikling; de er ikke faste en gang givne størrelser. De opstår, udvikles under kamp, kulminerer og går under nye kampe til grunde. En marxistisk-leninistisk klasseanalyse må derfor også omfatte svar på disse vigtige spørgsmål:

1. Hvilke klasser er hovedmodstanderne i klassekampen idag?
2. Hvilke klasser vil vinde?
3. Hvilke klasser og klassegrupper er døende?

Når vi har foretaget en undersøgelse af klassesammensætningen og angivet klassernes udviklingsretning, må vi søge at indkredse de forskellige klassers og klassegruppers holdning i fortid, nutid og fremtid.

DET ER IKKE TANKEN, DER SKABER TINGEN

Som materialister forkaster vi den borgerlige teori om, at tanken skaber tingen, at menneskers ideer og forestillin-

ger bestemmer deres materielle liv, og at et menneske uden videre tilhører det "sociale lag", det selv tror at tilhøre. Men det betyder ikke, at vi fornægter eller undervurderer tankers og ideers betydning, eller at vi benægter deres eksistens. Det materielle, det virkelige, er det primære, det grundlaggende, det afgørende. Tanker og ideer er mere eller mindre rigtige genspejlinger af det materielle. Marxismen lærer os, at også på tankens område finder vi modsætningernes kamp, der driver udviklingen fremad, og at tanker og ideer, skønt de er sekundære, andenrangs faktorer, kan virke tilbage på den materielle basis. Derved kan ideerne ikke skabe eller forhindre en udvikling, men kun fremme eller forsinke den udvikling der allerede er i gang i basis.

Det er en historisk erfaring, at en forandring af de materielle forhold i samfundet medfører udvikling og forandring i tanker og ideer. Men det er også en historisk kendsgerning, at tanker og forestillinger, vaner og moral forandrer sig langsommere, tit meget langsommere, end deres materielle grundlag.

HVAD FORSTÅS VED KLASSEHOLDNING?

Ved klasseholdningen forstås det bevidsthedsniveau, de tanker og ideer, de vaner og den moral, de sympatier og de antipatier, der præger en klasses eller en klassegruppes medlemmer i en bestemt historisk situation.

Hvad bestemmer nu en undertrykt og udbyttet klasses holdning på et bestemt tidspunkt? Ikke udelukkende dens objektive, dens virkelige placering i produktionsforholdene. (I så tilfælde ville kapitalismen allerede være afskaffet, idet lønarbejderklassen da i bevidstheden om sin egen styrke ville have gennemført den socialistiske revolution). Også påvirkningen fra ejerne af produktionsmidlerne gennem deres statsapparat, deres presse, deres kultur og sædvaner over sin indflydelse. Til eksempel kan nævnes den forvirrede "sociale hækkeorden". Klasseholdningen påvirkes tilmed fra ældre tiders kultur og sædvaner (bare f.eks. kongerøgtelse og religiøs fordømmelse), der holdes i hævd af den herskende klasse. Denne indflydelse dominerer dog kun på kort sigt - vel at mærke på historisk kort sigt. Her ses netop, hvordan tanker og ideer kan forsinke, men ikke forhindre udviklingen.

På lang sigt slår det objektive, det virkelige klasse-tilhørsforhold med nødvendighed igennem i klasseholdningen. Men det er ingen automatisk proces. Al udvikling sker gennem kamp, og det er også tilfældet ved udviklingen af klassebevidstheden.

De til enhver tid besiddende, og det vil i dagens Danmark sige storkapitalisterne, ønsker naturligvis ikke, at de udbyttede lønarbejdere skal erkende deres virkelige stilling, deres objektive klasses tilhørsforhold. De søger med en vældig kraft at modvirke erkendelsen ved forløjet modpropaganda. Tag f.eks. et idiotisk slagord som "Vi er alle i samme båd!" Eller tank på hensigten med snakken om "velfærdsstaten", om "klassekampens ophør", og om "den utaknemmelige ungdom" og videre i den dur.

Den "ubevidste" klassekamp, der finder sted, enten den enkelte udbyttede lønarbejder ønsker det eller ikke ønsker det, enten han erkender dens eksistens eller benægter dens eksistens, slår imidlertid efterhånden - i det lange løb - igennem og bliver til åben kamp, til mere og mere bevidst kamp. Hvorfor det? Sempelthen fordi menneskene til alle tider vil kæmpe for at sikre deres livsforhold. Og lønarbejder, der befinder sig i et uforsonligt modsætningsforhold til kapitalisten, tvinges simpelthen til at slå for sin eksistens. Klassekampens nødvendighed og uafvendelighed udgår fra denne nøgne kendsgerning, som hverken Poul Møller, Ole Lauritzen & Co.⁴ eller deres socialdemokratiske og halvsocialdemokratiske halebæng kan mane i jorden eller kvæle ved snak om "demokrati", "parlamentarisme", "frihed" og videre i den dur.

PRK

NEJ

TIL

3

ATOMSPREDNINGSAFTALEN

Folketinget behandler idag Atomsprædningsaftalen, der er indgået på initiativ af USA og Sovjetunionen. Aftalen er et resultat af mange års forsøg på at retfærdiggøre USAs og Sovjetunionens monopol på kernevåben. Ideen bag aftalen er at stille de to stormagters atomspredningspolitik i et rosenrødt skær. Aftalen er dermed et nyt eksempel på den måde USA og Sovjetunionen i fællesskab har tænkt sig at opdele og beherske verden på.

Selvom imperialisterne i længden ikke vil kunne stå sig i kampen mod alverdens undertrykte folk uanset hvor mange bomber de truer med, er atomvåben en faktor i verdenspolitikken. Da det er USA og Sovjetunionen, der har de bedst udviklede kernevåben, er problemstillingen ganske klar: de to magters forsøg på at monopolisere kernevåbenene er et anslag mod de svage nationer, mod de udbyttede nationer og mod de nationer, der kæmper mod imperialismen, for national frigørelse og socialisme.

Atomsprædningsaftalen er således et forsøg på at underminere kampen mod imperialismen. Sig derfor NEJ ! Støt i stedet Den kinesiske Folkerepublik forslag om indkaldelse af en konference omfattende alle nationer om udelæggelse af alle kernevåben.

DIT NEJ

er et JA til den retfærdige anti-imperialistiske kamp, og et JA til det vietnamesiske folks helttemodige frihedskamp.

DIT NEJ

er et slag MOD de imperialistiske og revisionistiske lande, der frygter udviklingen af Kinas kernevåben, der er en magtfuld opbakning bag folkernes frihedskamp.

DIT NEJ

er et slag MOD de danske revisionistiske "arbejderpartier", som ikke tør gå imod Atomspredningsaftalen, fordi de frygter den anti-imperialistiske kamp.

KOMMUNISTISK FORBUND (ML)

KOMMUNIST

Udgivet af KOMMUNISTISK FORBUND (Marxister-Leninister)
1. årg. nr. 7

februar 1969

VIETNAM-FORHANDLINGERNE

"Hvis de amerikanske monopolkapitalistiske grupper vedblivende fører deres aggressions- og krigspolitik videre, vil den dag uvægerlig komme, hvor de bliver hængt af folket i hele verden. Den samme skæbne venter De Forenede Staters medskyldige".

Mao Tse-tung

Vietnamforhandlingerne i Paris er i januar trådt ind i en ny fase. De indledende manøvrer om forhandlingsbordets størrelse er afsluttet og de fire repræsentationer, Befrielsesfronten, Den demokratiske republik Vietnam, USA og Saigon-marionetterne, har indtaget deres pladser omkring det runde bord. I den anledning vil det være gavnligt at standse op og prøve at vurdere situationen.

I forhandlingssituationen indgår flere hovedfaktorer. Disse er: USAs mere og mere klart udtalte nederlag i Vietnam sammenkædet med de amerikanske imperialisters stigende vanskeligheder på hjemmefronten; de amerikanske imperialisters forsøg på gennem bombardementerne og bombestoppet at presse det vietnamesiske folk til underkastelse; de sovjetiske revisionisters forsøg på gennem politisk pres at presse det vietnamesiske folk til kapitulation overfor USA samt i kontrast hertil: Ho Chi Minhs klare understregning af, at "så længe der findes en eneste angriber i vort land må vi kæmpe videre for at få ham fjernet."

De amerikanske imperialister er i Vietnamkrigen sunket dybere og dybere ned i den imperialistiske sump. Men USA har af den grund ikke ændret signaler. Lad os minde om, at USA i sin tid startede bombardementerne for - som de sagde - at tvinge vietnameserne til forhandlingsbordet. Det var ren og skær afpresningspolitik, gemen stormagtsafpresning! Det er imperialisternes måde at føre politik på.

Er indstillingen af bombetogterne og forhandlingerne i Paris da et tegn på, at amerikanernes afpresning har givet resultater? Er forhandlingerne i Paris fra USA's side blot tænkt som anden etape i denne afpresningspolitik?

Naturligvis kan standsningen af bombardementerne opfattes som en sejr for det vietnamesiske folk og for alle anti-imperialistiske kræfter. USA havde jo gerne set Vietnam bombet til total kapitulation. Men dette

lykkedes ikke. Idag står USA svagere krigsmæssigt i Vietnam end de gjorde, da bombardementerne startede. USA er i defensiven, den vietnamesiske folkekrig er i offensiven! Og vi ved ydermere, at folkekrigen breder sig i Sydøstasien. Det er ikke uden grund at amerikanerne har "flyttet" bombardementerne fra Nordvietnam til Cambodia og de befriede områder i Laos og Thailand. Kampen i disse lande bør ikke glemmes og slet ikke glemmes ved et forhandlingsbord!

I hele problemstillingen omkring bombestoppet bør man ikke glemme, at formålet hele tiden har været afpresning. Og denne afpresning ledsages ydermere af et "broderland"s pres fra den anden side.

Det er en kendsgerning, at Vietnam udsættes for et voldsomt pres fra de sovjetiske revisionisters side. Det er ligeledes en kendsgerning, at de sovjetiske revisionister gennem deres våbenleverancer forsøger at øve politisk pres. Denne politik er ikke noget enestående. Vi ser det af disse ledes handlinger i alle andre dele af verden. Alle steder arbejder de for den bestående "orden" - bevarelse af status quo. De sovjetiske revisionister har gennem mange år været ilde berørt af folkenes væbnede befrielseskampe mod den amerikanske imperialisme. Disse kampe bringer uorden i deres stræben efter at bevare den "fredelige sameksistens" med USA, dvs. i deres bestræbelser på fredeligt at opdele verden mellem sig og USA. I den danske sammenhæng afspejler denne politik sig i de hjemlige DKP-revisionisters "fred i Vietnam"-parole. Om dette spørgsmål henvises til artiklen på side 3: "Vær på vagt mod forvanskernes forræderi!"

Overfor disse fælles anstrengelser fra imperialistisk og revisionistisk side, står Ho Chi Minhs klare standpunkt. I sin berømte appel til det vietnamesiske folk den 3. november 1968 understregede han, at

"så længe der findes en eneste angriber i vort land må vi kæmpe videre for at få ham i jernet."

Videre understregede Ho Chi Minh, at alle USAs og dets marionetters tropper fra Vietnam. Og endelig, at Sydvietnams indre anliggender skal afgøres af det sydvietnamesiske folk selv i overensstemmelse med Befrielsesfrontens program - uden nogen udenlandsk indblanding! Disse udtalelser kan ikke fremhæves ofte nok!

Ho Chi Minhs udtalelser bekræfter klart, at der findes en kraft der på lang sigt er stærkere end dusinvis af revisionister og imperialister. Det er de anti-imperialistiske folkeslag. Det er det vietnamesiske folk selv, og det er dette folks store og stærke bagland: de 800 millioner kinesere, som ikke vil uldne kompromisser med hverken imperialister eller revisionister. På den linie bør alle, der kæmper i den anti-imperialistiske front, befinde sig.

De bør årvågent følge med i det, der sker i Paris. De bør råbe vagt i gevær ved den blotte formodning om, at USA skulle få held med at redde sig visse stumper. Faktisk er der allerede nu grund til at råbe vagt i gevær: der presses - og der presses hårdt! Det bør stå helt klart, at blot den mindste eftergivenhed i retning af et kompromis med USA vil betyde et uoverskueligt mål af terror mod befolkningen i Sydvietnam. Det vil betyde, at titusinder i Sydvietnam vil ende i KZ-lejre. Det vil betyde massenedslagtninger af vietnamesiske patrioter i den hellige "fred"s navn! Endvidere vil den anti-imperialistiske befrielseskamp sættes år tilbage, selv om det på ingen måde vil ændre den historiske kendsgerning, at imperialisterne i sidste ende vil blive "hængt af folket i hele verden" - og, at "den samme skæbne venter De Forenede Staters medskyldige."

SOLIDARITET MED DET VIETNAMESISKE FOLKS VÆBNEDE KAMP!

FULDSTÆNDIG SEJR TIL VIETNAMS FOLK!

USA UD AF VIETNAM!

REDAKTIONEN

HÆNDERNE VÆK

FRA

FOLKETS KINA! ⁵

Pjece udgivet i oktober 1969

I februar 1848 udsendte Marx og Engels "Det kommunistiske Manifest". November 1917 sejrede den socialistiske revolution i Rusland. 1. oktober 1949 proklameredes Den kinesiske Folkerepublik.

Kun hundrede år efter den videnskabelige socialismes grundlæggelse var der skabt et socialistisk verdenssystem.

Det er derfor naturligt, at optimismen var stor i den kommunistiske verdensbevægelse omkring 1950.

Uden for den socialistiske verden var kampen imidlertid hård og kompliceret. Den nationale befrielseskamp tog et nyt opsving, og arbejdermasserne i de imperialistiske lande gik til kamp mod oprustning og amerikansk infiltration.

Men arbejderbevægelsen var ikke en enig bevægelse. Især i de vesteuropæiske lande havde socialdemokratismen et godt tag i arbejderbevægelsen. Disse socialdemokrater, som gennem årtier havde forrådt arbejderklassens sag, som havde "tilpasset" sig det borgerlige samfund, og som gennem parlament og taburetter spillede administratorer for kapitalisterne, var nu de mest fanatiske antikommunister og de mest villige redskaber for de amerikanske imperialister.

Socialdemokratismen er ikke en sær ting, som skyldes brådne kar i arbejderklassen. I et samfund, hvor den borgerlige påvirkning er dominerende, og hvor kapitalisterne altid er villige til at kaste et par krummer fra sig for at bevare ro og orden, vil der bestandigt være arbejderledere, der falder for de sukkersøde kugler. Revolutionære kommunister, der ikke på nogen måde vil gå på akkord med det bestående, må gøre sig klart, at socialdemokratismen, lappeskræddernes reformisme, bestandigt trænger sig på i arbejderbevægelsen.

Og dermed er vi tilbage ved udgangspunktet: Skabelsen af det socialistiske verdenssystem efter Anden Verdenskrig. Optimismen i den kommunistiske verdensbevægelse var - kan vi se i dag - en måske overfladisk og mekanisk ting; man mente, at var den socialistiske revolution først gennemført, så var problemerne med socialdemokratisme og reformisme og borgerlig tænkning i hvert fald i de socialistiske lande så godt som automatisk løst. Socialismen var sikret - nu gjaldt det bare om at få produktionen udviklet, så kom så at sige det socialistiske menneske af sig selv.

For mange kommunister blev striden mellem Kinas kommunistiske Parti og Sovjetunionens kommunistiske Partis ledere derfor en svar skuffelse. Kernen i striden mellem de tidligere så enige socialistiske magter var netop spørgsmålet om, hvorvidt socialismen var sikret blot man havde gennemført den socialistiske revolution.

Efterhånden som udviklingen skred frem i 50'ernes Sovjetunion viste det sig, at et lille lag af pampere, partiledere og virksomhedsledere havde sat sig godt til rette og indledt et felttog mod den første socialistiske stats grundvold: Markedsøkonomi, profit, forskellige økonomiske stimuli, en stadig voksende kløft mellem pampernes og direktørernes indtægter på den ene side og arbejdernes og bøndernes indtægter på den anden side var blot nogle af de skridt, som systematisk skulle føre til indførelsen af et statskapitali-

og klassekamp, skelne modsigelserne mellem os og fjenden fra dem inden for folket og behandle dem på rigtig måde. Ellers vil et socialistisk land som vort blive til sin modsætning og degenerere, og en kapitalistisk genrejsning vil finde sted. Fra nu af må vi minde os selv om dette hvert år, hver måned og hver dag, således at vi kan bevare en ret sober forståelse af dette problem og have en marxistisk-leninistisk linie." (samme sted, side 11).

I modsætning til de folk, der mente, at blot den socialistiske revolution var vel overstået, så ville kapitalismen for alvor være bandlyst, noterede man sig i Kina Mao Tsetungs advarsel. Det sovjetiske eksempel skræmte, og man blev mere og mere årvågen over for forsøg på i Kina selv at smugle kapitalistisk politik ind ad bagdøren.

KINAS PROLETARISKE KULTURREVOLUTION

Bestandigt under Kinas socialistiske udvikling dukkede kapitalistiske løsninger op: Større privatlodder til bønderne, når der var vanskeligheder i landbruget; økonomiske stimuli til arbejderne, når der var problemer i industrien; flere boglærde "eksperter", når der var tekniske vanskeligheder; og ikke mindst på det ideologiske område dukkede ideer op om, at "effektiviteten" kom i første række og "politikken" i anden, og at "kulturen" var "hævet over klasserne".

Forsøget på fra en lille klike partilederes side at slå ind på den sovjetiske vej tilbage til kapitalismen skulle imidlertid ikke lykkes; Den Store proletariske Kulturrevolution knuste disse bestræbelser. Og kulturrevolutionen skulle vise, at klassekampen kunne "til tider endog blive meget akut".

En kvinde, tidligere fattigbonde fra en folkekommune, bringer sine erfaringer ind i diskussionen om den fejlagtige teori om "klassekampens uddøen", som blev propageret af Liu Shao-Chi.

stisk samfund, hvor topfolkene i realiteten udgør en ny klasse, som disponerer over produktionsmidlerne.

Udenrigspolitisk slog denne udvikling igennem med en stadig tydeligere flirten med De forenede Stater. Fællesindgriben i Congo-konflikten, aftaler om kernevåben mellem de store magter for at monopolisere disse våben, voksende militærhjælp til det reaktionære Indien, ja, endog til Indonesien, salg af krigsvigtige materialer til USA under Vietnamkrigen, pres på Vietnam for at få det til at kapitulere ad forhandlingens vej, kissemissier med sydamerikanske diktaturer, samvirke med imperialisterne om "Mellemøsten"-løsninger hen over hovedet på de arabiske frihedsbevægelser, indgreb i Tjekkosllovakiet og forsøg på at omdanne de østeuropæiske lande til kolonier er blot enkelte udpluk af de sovjetiske ledes synderegister siden 50'erne.

Eller med andre ord: Socialdemokratismen, den borgerlige indflydelse i arbejderbevægelsen, er på ingen måde knust, blot den socialistiske omvæltning har fundet sted.

KINAS SOCIALISTISKE VEJ

Allerede Lehin gjorde opmærksom på faren for en kapitalistisk genrejsning, som bl.a. lå i småproduktionen, der bestandigt avler kapitalisme, dag for dag, time for time.

I 1952 påpegede Stalin i elvte time, at "tilstedeværelsen af vareomsætningen uundgåeligt vil føre ud i... en genfødsel af kapitalismen". (Socialismens økonomiske problemer i Sovjetunionen. Tiden 1952. Side 99). Og det er netop vareøkonomien, man pusler så ihærdigt med i Sovjetunionen i dag!

Det var imidlertid de kinesiske kommunister under ledelse af Mao Tsetung, som på den mest gennemgribende måde tog spørgsmålet om farerne for en kapitalistisk genrejsning op.

Allerede i 1956 påpegede Mao Tsetung:

"Klassekampen mellem proletariatet og bourgeoisiet, klassekampen mellem de forskellige politiske kræfter, og klassekampen på det ideologiske område mellem proletariatet og bourgeoisiet vil fortsat være lang og bugtet og vil til tider endog blive meget akut." (Citatet fra Lin Piaos beretning på Kinas kommunistiske Partis 9. kongres, Bulletin fra Den kinesiske Folkerepubliks ambassade, nr. 5, 1969, side 10).

I 1963 sagde Mao Tsetung:

"Det socialistiske samfund dækker en ret lang historisk periode. I socialismens historiske periode er der stadig klasser, klassemodsigelser og klassekamp, der er kampen mellem den socialistiske vej, og der er faren for kapitalistisk genrejsning. Vi må anerkende denne kamps langvarige og komplicerede natur. Vi må højne vor årvågenhed. Vi må gennemføre socialistisk opdragelse. Vi må på rette måde forstå og behandle klassemodsigelser

Hvad er da kernen i kulturrevolutionen?

Først og fremmest skulle kulturrevolutionen mobilisere de kinesiske masser i en bevidst kamp mod borgerlige autoriteter, mod pampere og skrivebordsgeneraler, mod intellektuelt eksperthovmod og mod de topledere, som ville gå den sovjetiske vej. Alle samfundslivets områder blev inddraget i kampen. Parti- og statsfunktionærer blev krævet til regnskab for deres politik, massernes kontrol blev gennemført på alle områder, produktionen skulle ledes og udvikles af arbejderne selv, ikke med snævert profitmotiv for øje, men for samfundets socialistiske fælles bedste. De tusinder af folkekommuner skulle udvikle produktionen og ledelsen på samme måde. Al arrogant kommandøren i administration og hær skulle udryddes, modsætningen mellem håndens og åndens arbejdere skulle løses ved at sætte intellektuelle til manuelt arbejde og ved at udvikle tekniske og kulturelle kadrer fra arbejdderrækkerne, skole- og universitetsundervisningen skulle bringes ned fra de himmelske templers højder og forbindes med praksis under arbejderklassens ledelse, og modsætningen mellem menige og officerer i hæren ryddes væk. Og med parolen om at "bekæmpe selvet, kritisere revisionismen" skulle tendenserne til småborgerlig kapitalistisk egoisme bekæmpes, og opdragelsen til det socialistiske fællesskab føres ud i selve hverdagen.

Det er klart, at en så gennemgribende revolutionering af samfundet fra top til bund, fra regeringen til folkekommunen, fra den "højt"stående embedsmand til den enkelte skoleelev fik det store samfund til at ryste i sin grundvold. I sidste ende var den kinesiske kulturrevolution en gigantisk kamp om magten mellem proletariatet og bourgeoisiet. Og udfaldet er kendt:

Den kinesiske kulturrevolution har styrket socialismen og bragt den et stort spring fremad.

IMPERIALISTERNES REAKTION PÅ KULTURREVOLUTIONEN

Naturligvis fulgte imperialisterne i USA og de sovjetiske ledere, de nye imperialistiske storborgere i Moskva, nøje med i, hvad der skete under kulturrevolutionen i Kina. De håbede, at kulturrevolutionen indvarslede socialismens endeligt i Kina. Deres ønskedrømme kom til udtryk i rædsels-skildringer, i bestandige rapporter om, at nu var alt kaos i Kina, og at nu ville borgerkrigen snart bryde ud. "Washington Post" og "Pravda" kappedes med "Berlingske Tidende" og "die Welt" om at bringe socialismen til fald i Kina.

Da deres bestræbelser på ingen måde kronedes med held, blev de for alvor bekymrede. USA og de sovjetiske imperialister vil gerne tro, at de kan skalte og valte med alverdens folk efter forgodtbefindende. Og over for de folk, som ikke ville makke ret satte man sit militærmaskineri ind. USA i Vietnam, Sovjetunionen i Tjekkosllovakiet.

Men i Kina sejrede kulturrevolutionen; socialismen styrkedes i verdens folkerigeste land. USA, som mere og me-

re trænges tilbage i Asien, først og fremmest på grund af det vietnamesiske folks heroiske indsats, fortsatte sine trusler mod Kina, sin støtte til Formosa, sin omdannelse af Japan til en militærbase og sine provokationer mod Nordkorea.

I den eksisterende situation er det imidlertid sovjetlederne, som er mest bekymrede. Deres ny-imperialistiske vælde knager i fugerne, de "kommunistiske" partier slås bravt indbyrdes, og selv en bombastisk opreklameret "verdenskonference" i Moskva i sommeren 1969 formåede ikke at skjule splittelsen i den revisionistiske lejr.

Men som Tjekkoslovakiet viste det, er Sovjetunionens nye herskende klasse ikke sart, når det drejer sig om valget af midler. Afsløres hulheden i propagandaoffensiven, søger man at dække sin nøgenhed med panser.

INDDÆMNINGEN AF KINA

I 1940'erne og 1950'erne var USA Sydøstasiens gendarm. De amerikanske imperialister spiller stadigvæk denne rolle i Vietnam, i Thailand og andre steder; de gør det ynkeligt og trænger til hjælp.

Sovjetunionen har meldt sig som hjælpegendarm. For det første ønsker de sovjetiske ledere ikke, at USA skal have hele rovet, og for det andet frygter de Kina, lige så meget som USA gør det. Det "kinesiske eksempel" skal nødigt smitte. Og befrielseskampene under ledelse af de kommunistiske partier i en række asiatiske lande, som f.eks. Indonesien, Burma, Indien og Thailand, føres i dag ikke på sovjetiske vilkår, men under vejledning af marxismen-leninismen, Mao Tsetung-tænkningen.

Derfor er sovjetledelsen særdeles aggressiv. Grænseprovokationer mod Kina begyndte allerede vinteren 1968-69. Selv om enhver, der kaster et blik på kortet, kan se, at søen Chén-pac⁶ i Ussurifloden er kinesisk område, er sovjetiske militærenheder gang på gang trængt ind på dette område og har dræbt kinesiske fiskere og grænsevagter. Grænseepisoder er ofte forspillet til noget større, og netop fordi mange gerne vil betragte sådanne episoder som "tilfældige" uheld i en skærpet situation, er det nødvendigt at understrege, at b e v i d s t e p r o v o k a t i o n e r kan tjene til at udløse en konflikt, hvis modparten ikke er overmåde tålmodig.

Sovjetledelsen skulle givetvis bruge "episoderne" til en fordømmelsesmanifestation fra de "kommunistiske" partiers sommermøde i Moskva. Men end ikke dét formåede de. Splittelsen var for stor.

Situationen er alvorlig. Det kinesiske folk ved det, og det forbereder sig på, at det værste kan ske. For alle, der vil socialismen, hvor i verden de end befinder sig, må solidariteten med socialismens førende land være uden svig. Der er ikke plads for "gustent overlæg" eller "samling på tværs af uenigheden". Den cubanske ledelses og andre "mellemvejsfolk"s opfordringer til Sovjetunionen og Kina om at

finde sammen i "fælles kamp mod imperialismen" forplumrer kun problemstillingen. Den, der ønsker at ild og vand skal forenes, enten drukner eller brænder sig. Vi står i dag over for en skærpet modsætning mellem på den ene side de to store imperialistiske "supermagter" og på den anden side socialismens mest fremskredne land, Folkets Kina, Europas socialistiske forpost Albanien, alle folk, der kæmper for national befrielse og alle arbejdere, der kæmper mod monopolkapitalen og imperialismen.

Således former hovedmodsætningen mellem socialismen og kapitalismen sig ved årtiskiftet 1970. Og det er Kina, der er i brændpunktet!

Derfor:

HÆNDERNE VÆK FRA FOLKETS KINA!

SOLIDARITET MED DET KINESISKE FOLK!

BEKÆMP USA- OG SOVJETIMPERIALISMEN!

KOMMUNISTISK FORBUND
(marxister-leninister)

FOR ET
REVOLUTIONÆRT
KOMMUNISTISK
PARTI

—
KFML's

BAGGRUND OG PROGRAM

I arbejderbevægelsen er det kampen mellem revisionismen og revolutionær politik, som er den centrale kamp, der i arbejderbevægelsens egne rækker genspejler kampen mellem borgerskabet og proletariatet. For at en revolutionær kommunistisk politik kan vinde frem må kampen mod revisionismen derfor være den umiddelbare taktiske hovedopgave set i lyset af målet, skabelsen af et revolutionært parti.

Kamp mod revisionismen betyder konkret en afsløring af de såkaldte arbejderpartiers mere eller mindre åbenlyse samarbejdspolitik med borgerskabet, hvilket vil sige, at disse partier svigter såvel det revolutionære perspektiv som den dagsaktuelle kamp.

I kampen mod revisionismen ser KFML det som sin opgave

- at understrege, at den danske statsmagt inklusive det faglige bureaukrati er et redskab for monopolkapitalen i kampen mod arbejderklassen, og at denne statsmagt vil bruge alle midler, først og fremmest den væbnede magt, i det øjeblik monopolkapitalens interesser for alvor trues.

De revisionistiske forestillinger om, at man kan anvende de eksisterende magtorganer til ad reformernes vej skridtvist at nå frem til socialismen, er således i realiteten classesamarbejdspolitik, der blot dækkes af "revolutionære" fraser.

- at afsløre D"K"P's, SF's og andres samarbejdsvilje med det socialdemokrati, der er den mest effektive administrator af kapitalisme, for monopolkapitalen.

- at afsløre revisionisternes forræderi internationalt, i første række de sovjetiske revisionisters samarbejde med den traditionelle imperialisme, vendt mod de nationale befrielsesbevægelser og lønarbejderklasserne i de imperialistiske lande.

c. Agitation og propaganda. Aktuell politik

Men kampen mod revisionismen vil blive abstrakt og gold, hvis Kommunistisk Forbund (M-L) ikke formår at pege på et korrekt politisk alternativ til revisionismen. Også på dette punkt må forbundet imidlertid kende sin begrænsning; det må systematisk og sejt arbejde på, gennem en analyse af situationen nationalt som internationalt, at nå frem til politiske retningslinier på stadig flere felter.

Verdenssituationen karakteriseres idag ved fire hovedmodsigelser, der udgør et hele og derfor ikke kan betragtes hver for sig. Hovedmodsigelserne er:

Modsætningen mellem de undertrykte nationer på den ene side og imperialismen og social-imperialismen på den anden side.

Særlig i Vietnam har folkekrigen ført til store sejre over imperialisterne, og den sejrriige kamp fortsætter på trods af social-imperialisternes stadige pres for at stable en kompromisaftale på benene i modstrid med det vietnamesiske folks interesser; og ikke mindst inspireret

af vietnamesernes heroiske eksempel blusser kampene op i en række lande i Asien, Afrika og Latinamerika.

Modsatningen mellem proletariatet og bourgeoisiets i de kapitalistiske og revisionistiske lande.

Den tiltagende undertrykkelse og udbytning, i forbindelse med kapitalismens almene krise, bevirker en stadig skærpelse af klassemodsatningerne i de kapitalistiske lande. I USA antager kampen stadigt mere militante former, og i Vesteuropa er massekampene blusset op overalt, i særdeleshed i Frankrig og Italien. I Østeuropa foregår der ligeledes en stadig skærpelse af modsætningerne. De fleste steder kendetegnes kampen imidlertid af manglen på revolutionær kommunistisk ledelse, og dermed af svaghed.

Modsatningen mellem imperialistiske og social-imperialistiske lande og blandt de imperialistiske og blandt de social-imperialistiske lande.

Trods det stigende interessefællesskab mellem de imperialistiske og de social-imperialistiske lande vil der stadig bestå modsætninger mellem disse to dele af den imperialistiske lejr. Derudover skærpes modsætningerne mellem USA og de vesteuropæiske lande i den amerikansk dominerede del af den imperialistiske lejr, og i den sovjetisk dominerede del skærpes modsætningerne mellem USSR og de østeuropæiske lande. Derudover strides de monopolkapitalistiske grupper i de enkelte kapitalistiske lande.

Modsatningen mellem socialistiske lande på den ene side og imperialistiske og social-imperialistiske lande på den anden side.

I takt med den imperialistiske lejrs voksende indre vanskeligheder, skærpes modsætningen mellem den imperialistiske lejr og de socialistiske lande, hvilket bl.a. kommer til udtryk gennem USA's og USSR's forsøg på at omringe Den kinesiske Folkerepublik (militærbaser, økonomiske og politiske aftaler m.v.).

Kun ved at erkende disse grundlæggende modsigelser, som i sidste ende er afledt af den grundlæggende modsigelse i vor tid, nemlig modsætningen mellem kapitalismen og socialismen, vil en marxistisk-leninistisk organisation være i stand til at orientere sig korrekt, både i sin internationale holdning og i sin holdning til problemerne i sit eget land.

For Kommunistisk Forbund (M-L) betyder indsigten i de fire hovedmodsigelser i verden idag følgende for holdningen til imperialismen:

- KFML erklærer sin ubetingede solidaritet med den nationale befrielseskamp, der er nøje forbundet med lønarbejderklassens kamp mod monopolkapitalen i de imperialistiske lande.

- KFML støtter enhver antiimperialistisk bevægelse, der retter spydspidsen i sin kamp imod den amerikanske imperialism. Samtidig vil KFML arbejde for, at antiimperialistiske frontbevægelser videreudvikles til at rette kampen imod både den amerikanske og den sovjetiske social-imperialisme, idet disse to store imperialistiske magter idag ar-

bejder på at opdele verden imellem sig gennem stormagtsløsninger hen over hovedet på og på tværs af de kæmpende folk.

- KFML afviser videre ethvert forsøg på at opstille et antagonistisk modsætningsforhold mellem den danske lønarbejderklasse og folkene i de hel- og halvkoloniale lande, idet den danske arbejderklasses hjemlige kamp imod monopolkapitalen i sit væsen er den samme kamp som de undertrykte folks kamp mod imperialismen.

- KFML vil afsløre og bekæmpe den sovjetiske social-imperialisme, og KFML støtter ubetinget den sovjetiske og andre statskapitalistiske landes arbejderklasser i dens kamp mod social-imperialisme og mod det lokale nyrevisionistiske borgerskab.

- Stillet overfor den amerikanske imperialismes indflydelse i og direkte dominans af Danmark vil KFML støtte enhver bevægelse, som aktivt og på et klart antiimperialistisk grundlag bekæmper NATO, bekæmper forsøg på at lægge Danmark direkte ind under de internationale monopoler gennem Fællesmarkedet o. lign. Desuden vender vi os mod forsøg fra USA- og sovjetimperialistisk side på at dominere de europæiske lande gennem europæiske nyordninger.

For Danmarks vedkommende vil KFML foretage en stadig mere dybtgående klasseanalyse, for derigennem at kunne udarbejde den korrekte politik for den hjemlige klassekamp. Denne klasseanalyse må ikke blot afdække det grundlæggende antagonistiske modsætningsforhold mellem de to hovedklasser, bourgeoisiet og proletariatet, men den må også afdække de ikke-antagonistiske modsigelser indenfor proletariatet selv.

Hovedmodsigelsen i det danske classesamfund er modsætningen mellem proletariatet og bourgeoisiet. Ellersom Danmark er et højt udviklet kapitalistisk samfund, domineres det danske classesamfund fuldstændigt og afgørende af denne hovedmodsigelse, idet næsten 80 procent af den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen er lønarbejdere, dvs. mennesker, der lever af at sælge deres arbejdskraft til kapitalisterne, mens mindre end 10 procent udgøres af kapitalistklassen, som lever af at udbytte lønarbejderne. Selve den monopolkapitalistiske del af denne klasse omfatter mindre end 1 procent af befolkningen.

Imellem disse to hovedklasser findes rester af småborgerskabet: den lille håndværker, småbonden, husmanden, detailhandleren, der primært lever ved egen arbejdsindsats. Dette småborgerskab står i et dobbelt modsætningsforhold: Gennem kreditinstitutioner, store grossister osv. er de afhængige af og udplyndret af monopolkapitalen, men på den anden side udbytter de i et vist omfang lønarbejdere eller er som ejere af produktionsmidler objektivt set tilhængere af den private ejendomsret.

I vor tid med masseproduktion og -distribution knuses småborgerskabet på grund af produktivkræfternes udvikling. Men denne sonderknusning "administreres" af monopolkapitalen og på dennes præmisser. I det gennemindustrialiserede

danske samfund må en marxistisk-leninistisk politik overfor småborgerskabet bestå dels i at skærpe modsætningerne mellem storkapitalister og småkapitalister, dels i at forberede småborgerskabet på, at dets altovervejende flertal vil ende i proletariatets rækker, og endelig i at virke for, at den resterende småbesiddelse, f.eks. for landbrugs vedkommende, af de småbesiddende selv omformes til fællesbrug (kooperativer), der kan udnytte stordriftens fordele.

På baggrund af dette rids af klassestrukturen i Danmark ses det tydeligt, at den socialistiske revolutions hovedkraft er et proletariat, dvs. en lønarbejderklasse, som omfatter den altovervejende del af den danske befolkning. Imidlertid findes der inden for proletariatet en række ikke-antagonistiske modsigelser, som skyldes forskelligt bevidsthedsniveau, arbejdsmæssig placering, tradition, bevidst splittelsespolitik fra kapitalisternes og reformisternes side osv. Der er således modsigelserne mellem faglærte og ufaglærte, mellem industriproletarer og kontorproletarer, mellem by- og landarbejdere, mellem højt- og lavtlønnede, mellem kvindelige og mandlige arbejdere, mellem håndens og åndens arbejdere, samt et væld af afledte og traditionsbestemte modsætninger af større eller mindre betydning.

Og endelig, uden som helhed at være tilknyttet, end-sige udgøre, en bestemt klasse, findes der de studerende. Denne gruppe er vokset på grund af monopolkapitalens stigende efterspørgsel på kvalificeret teknisk og administrativ arbejdskraft, hvilket tvinger monopolkapitalen til dels at rekruttere de studerende fra andre klasser end hidtil, og dels til i et stadigt stigende omfang at proletarisere løn- og arbejdsforholdene for de færdiguddannede.

Disse forhold har i slutningen af 1960'erne ført til en stadigt voksende anti-kapitalistisk bevidsthed blandt de studerende. Studenteroprøret i de højtudviklede kapitalistiske lande skal bl.a. ses i dette perspektiv.

Denne skitse af det danske klassesamfund betyder for Kommunistisk Forbund (M-L) følgende i dets holdning til klassekampen i Danmark:

- KFML støtter ubetinget alle bestræbelser fra lønarbejdernes side på at sælge deres arbejdskraft så dyrt som muligt. KFML støtter alle lønkampe og afviser den uvidenskabelige "lønka-teori", som har til formål at spille højt- og lavtlønnede arbejdere ud mod hinanden. Der findes kun den løn, som det er muligt at fravriste kapitalisterne i den stadige selvforsvarskamp, kampen for de dagsaktuelle krav.

- KFML støtter ubetinget alle bestræbelser på at udbygge sociale hjælpeforanstaltninger, bremse huslejestigningerne og skabe muligheder for billigt socialt og offentligt byggeri. KFML vender sig mod statsmagtens udplyndring af det arbejdende folk, f.eks. via skatteflåningen af lønarbejderklassen og forbrugsbegrænsende foranstaltninger rettet mod arbejderklassen.

- KFML vender sig imod alle forsøg fra reformisternes og revisionisternes side på at bremse lønkampen, at indgå rådne kompromisser og at pådutte arbejderklassen et falsk "samfundshensyn", som under kapitalistiske forhold betyder intet andet end hensyn til monopolkapitalen.

- KFML vil arbejde for nedrustning og neutralitet og støtte enhver bevægelse, som virkelig svækker det borgerlige danske militær, der på en og samme tid er USA-imperialismens vagthund i Danmark og det danske borgerskabs væbnede undertrykkelsesmiddel mod den danske lønarbejderklasse. Ud fra denne betragtning må vi hævde arbejderklassens ret til selvbevæbning og derfor vender vi os imod pacifistiske paroler om generel afrustning, som bl.a. SF, D"K"V og VS går ind for, samtidig med at vi understreger, at afrustningsparolen sår falske illusioner om, at det er muligt fredeligt at afvæbne kapitalisterne. Perspektivet for den antimilitaristiske kamp må være et socialistisk Danmark med et bevæbnet proletariat.

- KFML understreger imidlertid, at den dagsaktuelle kamp, som her i korte træk er ridset op, i sidste ende er en resultatløs kamp, hvis den ikke videreføres på et mere fremskredent niveau, dvs. hvis den ikke føres over i en organiseret kamp under ledelse af et revolutionært kommunistisk parti imod selve det kapitalistiske samfund og dets statsmagt med den socialistiske revolution som mål. Vi vender os mod revisionistiske forsøg på at opstille en "fredelig", dvs. parlamentarisk overgang til socialismen. At så illusioner om og direkte lægge sin strategi an efter en opfattelse af fjenden som en vennesæl modstander, som frivilligt giver afkald på sine ejendomsprivilegier, betyder i realiteten en afvæbning af arbejderklassen. Ud fra alle hidtidige erfaringer understreger KFML, at kampen om magten i samfundet er en revolutionær kamp, hvor lønarbejderklassen står over for en modstander som vil bruge ethvert middel for at bevare magten. Vejen til socialismen går således ikke via Folketinget, men gennem massekampe, revolutionær omstyrtelse af borgerskabets magt og en fuldstændig sønderbrydning af det borgerlige statsapparat. For revolutionære kommunister kan Folketinget aldrig blive mere end en talerstol, der kan benyttes til at afsløre de bestående magtforhold.

Idag er klassekampen i Danmark ikke under ledelse af et kommunistisk parti. Tværtimod hævnes den uophørligt af de reformister og revisionister, som har ledelsen i såvel de politiske som de faglige arbejderorganisationer.

Den første forudsætning for at få gennemført såvel en effektiv dagsaktuel kamp som en langsigtet revolutionær kamp er likvideringen af pamperuvæsenet og likvideringen af de reformistiske og revisionistiske partiers indflydelse i lønarbejderklassen.

På baggrund af, at pamperne ved hjælp af deres politiske og faglige apparater undertrykker arbejderbevægelsen, fastslår Kommunistisk Forbund (M-L) følgende:

- Vi vil arbejde for, at de reformistiske og revisionistiske pampere, som via Socialdemokratiet, SF og D"K"P påtvinger arbejderklassen sin classesamarbejdspolitik, bliver afsløret og knust.

- Vi støtter kravet om en reel demokratisering af fagbevægelsen. KFML vil arbejde for at afsløre de faglige ledere, der bestandigt maner til ro og orden på arbejdspladserne. Fagbevægelsen kan kun blive en regulær kamporganisation for arbejderne, såfremt pamperne fjernes, lederne sættes på gennemsnitsarbejdersløn, alle afstemninger gennemføres som medlemsafstemninger og det forbydes lederne at skaffe sig vellønnede "ben".

- Endvidere må fagbevægelsen totalt løsrides fra statsapparatet; statsindgreb i arbejds konflikter, arbejdsretten, forligsmandsloven, strejkeforbud og andre undertrykkelsesmidler må bekæmpes og fjernes. Arbejderne må kæmpe for at komme til at stå frit i kampen mod arbejdskøberne. Deportationsloven må afskaffes og arbejdsauvisningen må tilbage til fagforeningerne.

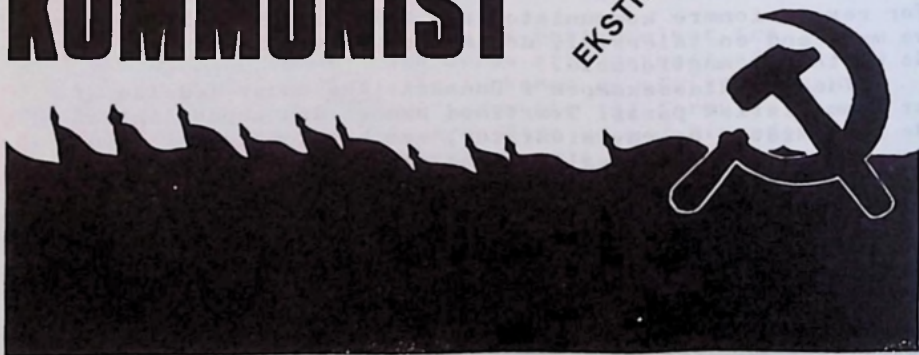
- KFML vil afsløre de reformistiske og revisionistiske pampers classesamarbejdspolitik bl.a. med hensyn til "demokrati på arbejdspladsen", "udbyttedeling" og "produktivitetsfremmende lønsystemer". Denne politik har til formål dels at splitte arbejderne indbyrdes, dels at skjule den ægede udbytning og undertrykkelse.

ARBEJDERE OG UNDERTRYKTE FOLK I ALLE LANDE, FOREN JER!

KOMMUNIST

EKSTRA

9

NEJ TIL INDIENS AGGRESSION

Sjældent har dansk presse været så eenstemmig i behandlingen af en international foreteelse som tilfældet er med den nuværende indisk-pakistanske krig. Fra Berlingske Tidende til Land og Folk bakkes den indiske regering mere eller mindre op, dens politik retfærdiggøres og dens synspunkter og sejrsmeldinger fremhæves.

Vi minder om et par kendsgerninger:

- For det første: Den meget opreklamerede "indiske fredspolitik" og "indiske neutralitetspolitik" er slet og ret en myte. Indien fungerer skiftevis som USA-imperialismens og Sovjet-imperialismens forlængede arm i Asien og for tiden synes Indira Gandhi at dække sig under Breznev's beskyttende vinger. Fra sovjetisk side har man tydeligvis opmuntret den indiske regering til at begå aggression over for Pakistan.

For det andet: Pakistan var tidligere USA-imperialismens nære allierede, dette er langt fra tilfældet idag. Ligesom Indien er det et land med en reaktionær og halvfeudal struktur, men i modsætning til Indien følger Pakistan mere og mere en kurs, der er i direkte modstrid med USA's og Sovjets interesser. Man betoner den nationale uafhængighed og tager afstand fra de to supermagters afpresningspolitik. Man styrker forbindelserne til Kina, som støtter Pakistans krav på national selvstændighed.

- For det tredje: Separatistbevægelsen i Østpakistan, der så ivrigt bakkes op af "den samlede danske opinion", er en klart defineret pro-imperialistisk og pro-indisk bevægelse under reaktionær ledelse og med et reaktionært mål, nemlig at splitte Pakistan og skabe en indisk lydstat i Østpakistan. På den måde vil Sovjet-imperialismens positioner i Asien styrkes og kampen mod de progressive frihedsbevægelser i Indien og Pakistan vil ligeledes blive styrket.

- For det fjerde: Man kan rejse stor tvivl om i hvor stor udstrækning den østpakistan-

ske arbejder- og bondebefolkning slutter op om Awami-separatisterne. Denne bevægelse fik ved det pakistanske valg ikke sin tilslutning p.g.a. krav om løsrivelse, men p.g.a. krav om større selvstyre. Først efter valget skærpede Mujibur Rahman sine krav og gik ind for løsrivelse. Endvidere vil en evt. østpakistansk løsrivelse ikke betyde en nedbrydning af det reaktionære samfundssystem, men tværtimod at det østpakistanske borgerskab vil få frie hænder til at udbytte arbejderne og bønderne.]]

For det femte: Den indiske regering har ikke på nogen måde lagt skjul på sine hensigter. Man ønsker at ekspandere, at erobre Østpakistan og at knuse den multi-nationale pakistanske stat. Meget tyder på at den indiske ekspansionisme hurtigt er ved at udvikle sig til at blive en generel imperialistisk trussel i Asien. Den nuværende krig er fremkommet som en indisk slåen-mont-af de tragiske begivenheder i Østpakistan og flygtningenes situation. Indiske militærenheder har i det sidste halve år konstant krænket pakistansk territorium for at bakke separatisterne op. Nu er det blevet til åben aggression, der er fulgt op af en formel "anerkendelse" af marionetterne i den såkaldte "Dangla Dsh"-regering.

Ingen socialist er i tvivl om, hvad man skal mene om samfundssystemerne i både Indien og Pakistan. Før eller senere vil arbejder- og bondebe- folkningerne også i disse lande gøre oprør, gennemføre den demokratiske revolution og påbegynde den socialistiske opbygning, ligesom det i Asi- en allerede er sket i Kina, Vietnam og Korea.

Men af den grund undlader vi ikke at tage stilling til den aktuelle krig mellem Indien og Pakistan. Vi vender os mod enhver aggressor og støtter ethvert land, der er udsat for aggression. Og vi fordømmer den borgerlige, reformistisk og revisionistiske presses fordrejninger af kendsgerningerne og foretager vor egen analyse og bedømmelse.

Vi ved, at Land og Folk og det revisionistiske Danmarks "kommunistiske" Parti har sine ganske bestemte grunde til at bakke den indiske aggres- sion op. D"K"P fungerer i denne som i alle sammenhænge som Sovjet-imperia- lismens forlængede arm og ved meget vel, at det ikke mindst er sovjets politik, der gennemføres af de indiske reaktionære mod Pakistan. Vi understreger imidlertid, at det nye borgerskab i Sovjetunionen fører en politik indadtil og udadtil, der skader den sovjetiske arbejderklas- se og den internationale arbejderklasse så vel som de undertrykte na- tioner over alt i verden.

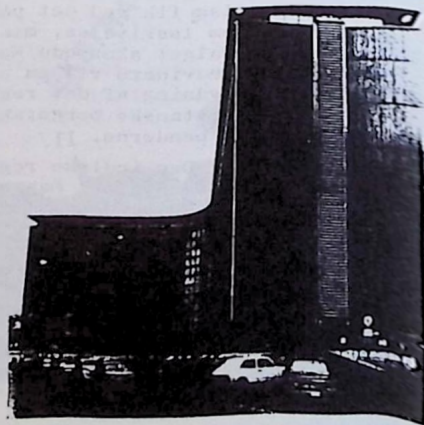
Den sovjetiske social-imperialisme (socialisme i ord, imperialism i handling) har et langt synderegister bag sig og den vil før eller se- nere komme til kort, ligesom den amerikanske imperialism vil gøre det. I Indokina saboterer sovjet-lederne folkenes befrielseskamp og håber på et kompromis med USA-imperialismen, i Mellemøsten sælger de det palæsti- nensiske folks retfærdige krav til fordel for en "forhandlingsløsning", over for Tjekkoslovakiet fører de en brutal aggressions- og undertryk- kelsespolitik og over for Kina foretager de en systematisk militær om- ringning og har allerede foretaget flere militære fremstød. Disse be- givenheder og sidst den sovjet-støttede aggression mod Pakistan viser, at det er nødvendigt at den anti-imperialistiske kamp føres både mod USA-imperialismen og Sovjet-imperialismen.

Nej til Indiens aggression!

Bekamp USA- og Sovjet-imperialismen!

Kommunistisk Forbund
Marxister-Leninister

Fra denne glas- og betonbygning i Bruxelles udever monopolkapitalen sin reaktionære integrationspolitik. På samme tid er dette EEC-hovedkvarter rammen om de voldsomste sammenstød mellem de forskellige monopol- kapitalistiske grupper i de forskellige fællesmarkedslande.

TESER OM FRONTARBEJDE

12

A. ALMENT

Et centralt spørgsmål for den revolutionære bevægelse er forholdet til frontarbejdet. Problemet er af central betydning, fordi det berører forholdet mellem strategi og taktik, mellem forskellige kampe på forskellige niveauer i forskellige historiske situationer og mellem parti og massebevægelse. For tiden er spørgsmålet aktuelt i forbindelse med kampen mod EF.

1. I kampen for den proletariske revolution indtager det revolutionære parti den ledende rolle. Uden et revolutionært parti - ingen socialistisk revolution. Kampen om magten i samfundet er den højeste form for klassekamp.

2. Klassekampen finder uafbrudt sted i klasesamfundet, men kun i nationale krisituationer drejer den sig om selve magten i samfundet. I perioden forud for den socialistiske revolution er det det revolutionære partis opgave at vinde ledelsen i klassekampen på alle niveauer og sikre sig, at kampene fører til stadigt nye og mere omfattende angreb på klassefjenden i den socialistiske revolutions perspektiv.

3. I klassekampen organiserer masserne sig på forskellige niveauer. I kampen for at sælge arbejdskraften så dyrt som muligt organiserer lønarbejderne sig i faglige organisationer. I kampen for at sikre ordentlige boligforhold organiserer lejerne sig i boligfronter og lejerforeninger. I kampen mod imperialistisk undertrykkelse organiserer masserne sig i anti-imperialistiske bevægelser. I kampen mod forsøg på at undertrykke nationen organiserer masserne sig i nationale forsvarsfronter.

4. Det er det revolutionære partis opgave at organisere eller støtte massernes organisering på så mange felter som muligt. Uden massernes organisering i konkrete kampe vil det revolutionære parti stå isoleret og kampene uden i befolkningen befinde sig på laveste spontane niveau. En sådan situation er utænkelig; tværtimod vil ud-

viklingen, konsolideringen og den kvalitative og kvantitative styrkelse af det revolutionære parti organisk vekselvirke med massernes organisering på stadigt flere områder i stadigt stærkere masseorganisationer og massefronter.

5. På forskellige niveau'er må det være revolutionærens opgave at arbejde for udviklingen af den mest massive kamp imod Kapitalens offensiver. Dette må også være opgaven i kampen mod EF. I kampen mod EF organiserer masserne sig i en front. Denne fronts opgave er at samle flest muligt i forsvaret mod Kapitalens offensiv. I modsætning til det revolutionære parti, består fronten ikke blot af lønarbejderklassens mest avancerede, bevidste og socialistiske revolutionære kadre, men af alle, som på forskellige niveauer og med større eller mindre bevidsthed organiserer sig mod det konkrete fremskud fra kapitalens side.

6. Set i relation til kampen om magten i samfundet, dvs. til den proletariske revolution, er de opgaver, frontbevægelser påtager sig, at betragte som taktiske delkampe. De stiller ikke umiddelbart spørgsmålet op om selve magten i samfundet. Dette betyder imidlertid ikke, at de konkrete kampe imod kapitalens konkrete offensiver på bestemte områder er uden betydning for den endelige kamp om magten. En sejr i massernes kampe, en sejr i delkampe, svækker kapitalen og styrker lønarbejderklassens positioner.

7. Det er det revolutionære partis opgave og pligt at sikre sig den politiske ledelse i frontarbejdet. Kun derigennem kan opportunisme, kapitulationisme og småborgerlig vaklen i fronten bedst bekæmpes. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at fronten skal pådømmes partiets opgaver - noget sådant vil være en "venstre"-fejl.

8. Omvendt er det nødvendigt, at de revolutionære bevæger deres selvstændighed inden for fronten, propaganderer deres standpunkter og herigennem påviser, at kun den socialistiske revolution endegyldigt kan afskaffe kapitalismen og dermed den under-

trykkelse, som kapitalen på snart det ene, snart det andet delområde søger skærpet. Undlader de revolutionære at gøre dette arbejde vil der være tale om højrefejl.

9. Det er marxister-leninisters opgave at sikre frontens masses karakter. Dette kan de kun gøre, hvis de konsekvent bekæmper reformisters og revisionisters forsøg på at afskaffe demokratiet i fronten og føre den ind i toppolitikken parlamentariske arbejde's stil'.

B. KONKRET

10. I den nuværende situation findes der ikke et revolutionært parti. Som partiforberevende organisation må KFML principielt følge de ovenanførte retningslinier, dog vel vidende, at vi ikke som organisation i den nuværende situation kan vinde ledelsen i frontarbejdet, men kun sikre, at vore synspunkter fremføres. Dette udelukker imidlertid ikke, at m-l'ere kan tage ledelsen på enkelte områder inden for frontarbejdet.

11. I det nuværende anti-EEC-frontarbejde er hovedfaren højretendenser, som revisionister, reformister og åbent borgerlige elementer fører ind i fronten. I konkrete situationer kan "venstre"-tendenser optræde som taktisk hovedfare. Imidlertid må angreb fra "venstre" behandles ud fra erkendelsen af højre som den dominerende fare.

12. I den nuværende situation tilslutter KFML sig anti-EEC-komiteer, der som grundlag har "Nej til EEC". KFML'ere bør fremføre det synspunkt, at "Nej til EEC - for national selvbestemmelsesret" er den præcise parole for anti-EEC-frontarbejde, men ikke betragte antagelsen af denne parole som en betingelse for samarbejdet. Samtidig må KFML'ere søge afværget, at grundlaget for anti-EEC-arbejdet indsnævreres til at blive et socialistisk grundlag.

13. Det er KFML's opfattelse, at kampen mod EEC er en defensiv kamp vendt mod de store europæiske monopolars forsøg på sammen med deres danske lakajer at skærpe undertrykkelsen af den danske lønarbejderklasse. Kampen for den nationale selvbestemmelsesret indebærer ikke den opfattelse, at det danske kapitalistiske samfund er uafhængigt af imperialismen og de internationale monopoler. Kampen for den nationale selvbestemmelsesret er en kamp for at afværge den endelige og totale udslettelse af Danmark som nation gennem en underordning af Danmark under de store europæiske monopolars overstatelige magtapparat. Kampen for national selvbestemmelsesret er således en antimonopolistisk, antiimperialistisk kamp og en kamp for demokratiske rettigheder.

14. Truslen fra højre i det konkrete anti-EEC-arbejde, som viser sig primært gennem SF'ernes og D"K"P'ernes arbejde, tager karakter af et reformistisk og revisionistisk skønsmaleri af dansk kapitalisme gennem udbredelsen af forestillinger om, at et Danmark uden for EF vil gøre det lettere at nå socialismen ad parlamentarisk vej eller skabe bedre vilkår for "socialistiske reformer". I kampen mod disse synspunkter må KFML'ere forene sig med andre socialistiske elementer, der mere eller mindre klart bevæger sig i retning af revolutionære standpunkter.

15. Truslen fra "venstre" viser sig i det konkrete anti-EEC-arbejde primært gennem VS-leninisternes forsøg på at gøre fronten socialistisk eller i det mindste "snævert" antikapitalistisk. KFML må afvise disse forsøg, men i det store og hele behandle modsætningen mellem os og "veimende" VS'ere som en ikke-antagonistisk modsætning, og KFML'ere må i kampen mod "venstre"-tendenserne holde den røde fane højt i forholdet til revisionister og reformister, som vil benytte vor afvisning af "venstre"-tendenserne til egne formål.

16. Organisatorisk må KFML'ere deltage i frontarbejdet som repræsenterende KFML og ikke som enkeltpersoner. Kammerater, som deltager i komité-arbejde, må aflægge rapport til forbundsledelsen. FL vil sørge for, at de i anti-EEC-arbejdet deltagende kammerater kan mødes til udveksling af erfaringer og diskussion af vor linie og taktik i arbejdet.

17. I det nuværende brede arbejde i kampen mod EEC forsøger især SF'erne og D"K"P'erne at gøre komitéerne til lokale topsamarbejdsorganer mellem de i anti-EEC-arbejdet deltagende organisationer. Visse steder søger man endog at sammensætte ledelsen efter det federative princip, dvs. hver organisation får et lige antal ledelsesmedlemmer og søger samtidig derigennem at omdanne komiteen til en propagandacentral for de enkelte partier. Heroverfor må KFML'ere arbejde for at sikre demokratiet i fronten og propagandere masselinien. KFML'ere må arbejde for, at deltagere i komitéarbejdet vælger ledelsen ved almindelig flertalsafstemning, således at hver enkelt deltager uanset partitilhørsforhold får én stemme. Anti-EEC-fronten skal være anti-EEC-aktivisternes front og ikke en propagandaforlingscentral for de enkelte organisationer. Komiteernes virksomhed bør efter vor mening være en fælles-optreden udadtil.

KOMMUNISTISK FORBUND
MARXISTER-LENINISTER

April 1972

ANTI-EF-KAMPENS PERSPEKTIV

I de seneste måneder er modstanden mod EF vokset. Regeringen og folketingets EF-flertal har svært ved at dæmpe op for denne modstand. Der males sorte billeder af det fattige og ensomme Danmark uden for EF. Der appelleres til de nationale mindreværdskomplekser. Der trues med skatteforhøjelser. Fra EF-tilhængerne hører man atter de gammelkendte toner: Danmark er et latterligt lille land, som for at klare sig må læne sig til de velvoksne europæiske brødre.

Men i brodere og bredere kredse af befolkningen tror man mindre og mindre på EF-tilhængerens snak. Rundt om i landet kryder den ene anti-EF-komité op efter den anden. På arbejdspladser, på ungdoms- og ningsinstitutioner, på lokalt plan - over alt, hvor anti-EF-komiteerne stiftes, er der stor tilslutning. Mange mennesker, som ellers er politisk ussige om alt, finder sammen i én eneste bestrebelse: Nej til EF!

ANTI-EF-FRONTEN

Når så mange forskellige mennesker med så vidt forskellige meninger mødes i et fælles samarbejde imod den europæiske indlemmelsestrussel, må der nødvendigvis opstå gnidninger og uenighed om såvel målet for anti-EF-arbejdet som om måden at opnå det på.

Det er vigtigt, at denne diskussion bestandigt finder sted; ellers trækker man den, måske med en forestilling om, at den svækker slagkraften i anti-EF-arbejdet, får man blot en kunstig enhed og ikke en konkret samling omkring hovedopgaven: at bekæmpe Danmarks indlemmelse i EF.

Hvad kan samle mennesker, der politisk kommer fra så vidt forskellige organisationer som f.eks. Det radikale Venstre, Retsforbundet, Socialdemokratiet, SF, D*K*P, VS og Kommunistisk Forbund Marxist-Leninister? Og videre: På hvilket grundlag kan partipolitisk engagerede forene sig med EF-modstandere, som ikke er tilknyttet et bestemt parti eller en bestemt organisation?

Minimumsgrundlaget må naturligvis være kampen mod indlemmelse i EF. Kan man ikke enes om andet, må man i hvert fald kunne enes om dét! Det må hverken være, socialdemokrater, partierne til venstre for socialdemokratiet og forskellige venstregrupperinger kunne male om.

For socialdemokrater det naturligvis af særlig interesse. Hertilledes de forskellige socialdemokratiske organisationer opfatter perspektivet i kampen mod EF. Setop i en bred anti-EF-front vil repræsentanter for de forskellige retninger til venstre for socialdemokratiet mødes og føre indbyrdes debatter. Deres opfattelser vil ligeledes påvirke den måde, hvorpå anti-EF-arbejdet gribes an.

DELKAMP

Kommunistisk Forbund Marxist-Leninister er af den opfattelse, at set i det socialdemokratiske perspektiv er kampen mod EF en delkamp. Det er en konkret kamp her og nu imod de store europæiske imperialistiske magter, imod de europæiske stormonopoler og deres danske medløbere. Det er en kamp for at forhindre Danmarks indlemmelse

so under Romunionens overstatslige myndigheder. Det er en kamp imod et forsøg på at lukke døren op for den endelige og totale opgivelse af den nationale selvbestemmelsesret.

KFML mener videre, at EFs 'frie bevægelighed af arbejdskraft, varer og kapital' sikret ved hjælp af et fælleseuropæisk overnationalt statsapparat betyder en skærpet udbytning og undertrykkelse af lønarbejderklassen.

FOLKESKAMP

Kampen fra lønarbejderklassens side imod disse bestræbelser er en forsvarskamp. Den er ikke en kamp, som har socialismen på dagsordenen, men en kamp som ligger på linie med kampene mod NATO, mod amerikansk imperialismen, mod vesttysk genoprustning osv. osv.

Som bekendt viser folketingsvalgene, at kun et lille mindretal stemmer på partier, som erklærer sig socialistiske. Til gengæld viser opinionsundersøgelserne, at langt, langt flere er imod EF.

KFML mener, at man må samle alle disse modstandere i et fælles forsvar af den nationale selvbestemmelsesret.

Samtidig mener vi, at det må være socialisters opgave inden for den fælles front gennem politiske diskussioner at påvise, at for lønarbejderklassens vedkommende betyder en sejr i den fælles kamp imod EF-indlemmelsesplanerne ingenlunde, at den hellige grav dermed er velforvaret. For det første vil kampen mod EF fortsætte; og om- og krogveje vil man søge at få Danmark ind i "fællesskabet". For det andet vil Danmark fortsat - også uden for EF - være et kapitalistisk land med privat ejendomsret til produktionsmidlerne, med udbytning af arbejderklassen. Først gennem den socialistiske revolution vil denne udbytning kunne fjernes, først da vil lønarbejderklassens egen statsmagt kunne sikre vort land imod udenlandske såvel som indenlandske monopoler.

Hvordan gribes diskussionen om EF-kampen i det socialistiske perspektiv an af de forskellige retninger, som erklærer sig socialistiske, og som deltager i kampen mod EF?

SOCIALISTISK FOLKEPARTIS ROLLE

Socialistisk Folkeparti vil gerne spille den socialistiske storebrøder i anti-EF-arbejdet.

SF er idag et reformistisk parti. Det forsøger at bilde lønarbejderklassen ind, at det er muligt at gennemføre socialistiske reformer inden for det kapitalistiske samfunds rammer i samarbejde med det socialdemokrati, som ikke igennem sneve af år har ønsket så meget som et gran socialisme. I anti-EF-kampen forsøger SF desuden at hyppe sine egne parlamentariske kartotoler ved at tilbyde at indtræde i en regering sammen med socialdemokratiet, hvis forslaget om tilslutning til EF falder ved folkeafstemningen.

Dermed skaber SF falske forestillinger om, at der uden for EF vil kunne skabes en

"bedre" kapitalisme med socialdemokratiet og SF som regerende partier. SF bidrager dermed til at skjule de uforsonlige klassemodsatninger i Danmark, til at lægge reglor over, at det er kapitalen, som sidder på magten og til at afvæbne lønarbejderklassens kampe uden for folketinget.

DANMARKS "KOMMUNISTISKE" PARTIS ROLLE

Danmarks "kommunistiske" Parti har opgivet det revolutionære perspektiv og er idag kun kommunister af navn. Også de appellerer til enhed med socialdemokratiet, også de mener det muligt at nå socialismen ad fredelig vej; også de mener, at i et Danmark uden for EF vil det være lettere at gennemføre "demokratiets fornyelse", som angiveligt skal føre til en fredelig indvoksen i socialismen.

Med denne politik skønner D"K"P dansk kapitalisme.

I praktisk politik kommer D"K"Ps satsen på den parlamentariske vej til socialismen til udtryk i en stadig opfordring til principlos samling på venstrefløjen. Dette gen-spejles bl.a. i dets iver efter at samle "fine" navne og fremtrædende fagforeningspampere i arbejdet for at forhindre dansk tilslutning til EF.

VENSTRESOCIALISTERNES ROLLE

Også Venstresocialisterne deltager aktivt i anti-EF-arbejdet.

VS ser med stor og berettiget skepsis på, hvorledes "socialistiske" partier som SF og D"K"P har opgivet det socialistiske perspektiv, ikke mindst i deres bestræbelser for at tækkes socialdemokratiske og andre borgerlige tendenser i anti-EF-kampen.

VS er imidlertid faldet i den stik modsatte groft. De søger at indsnævre kampen. I perioder har de nærmest ment, at kampen mod EF umiddelbart skulle finde sted på et socialistisk grundlag. - For tiden stiller de det noget mere uldent op; de siger, at de vil samarbejde med "enhver person eller gruppe", som akcepterer det grundlag, at "kampen føres især mod dannelsen af EF-staten", at "kampen føres ud fra den internationale arbejderklassens interesser", og at kampen føres, fordi "EF hæmmer kampen for socialismen."

VS-ledelsen har indskærpet VS' medlemmer, at de kun skal arbejde i EF-komiteer, hvis nuværende grundlag kun er "Nej til EF" eller "Ubetinget modstand mod EF", såfremt VS'erne efterhånden kan få disse komiteer til at antage det grundlag, VS opstiller!

Dermed kræver VS, at anti-EF-komiteerne skal se kampen mod EF i et socialistisk perspektiv, hvorved de sammenblander det socialistiske partis opgaver med de opgaver, som eksisterer for brede massebevægelser, der går ind i en konkret forsvarskamp imod en imperialistisk overnational trussel.

KOMMUNISTISK FORBUNDS POLITIK.

Hvad mener KFML om anti-EF-kampen - dels set i det langsigtede socialistiske perspektiv og dels set som en konkret bred forsvarskamp?

Set i det socialistiske perspektiv mener vi, at kampen mod EF i sit væsen er en anti-monopolistisk og anti-imperialistisk kamp og en kamp for demokratiske rettigheder. Den er en delkamp, som i sidste instans er antikapitalistisk og derfor indgår i den langvarige og langsigtede kamp for socialismen.

Men kampen mod EF er ikke en umiddelbar kamp for socialismen. Den er en forsvarskamp imod udenlandske monopolers forseg på at skærpe udbytningen og undertrykkelsen af lønarbejderklassen.

Men langt fra alle ser kampen i dette perspektiv. Skal man da isolere sig fra de mange mennesker, som føler sig truet af planerne om indlemmelse i EF og som ønsker at forsvare sig imod dem?

Tværtimod. KPML mener, at den bredest tænkelige front bør etableres og udvikles i kampen mod EF. Det er derfor vor opfattelse, at det brede frontarbejde må gå ud fra følgende grundlag:

- at kampen mod EF er en bred massekamp
- at både socialister og ikke-socialister må samles i en organiseret kamp imod EF
- at kampen mod EF er en national forsvarskamp
- at kampen ikke skal føres gennem lokkemad med "fine" navne, men gennem en samling af brede dele af befolkningen i komiteer på arbejdspladser og på lokalt plan.
- at komiteernes ledelser ikke skal være tungeplads for partipolitiske intriger, men valgte af komiteernes aktive medlemmer på demokratisk vis.

NEJ TIL EF !

FOR NATIONAL SELVBESTEMMELSERET !

NIXON I KINA

Det bliver nok svært at finde nogen udenrigspolitisk begivenhed, der er blevet så meget omtalt og endovendt, som præsident Nixons besøg i Den kinesiske Folkerepublik i februar måned. De vestlige og de sovjetiske udlægninger varierer meget i formen, men der tegner sig en fælles linie i vurderingerne: Kina og USA skulle være ved at finde sammen i en fælles "front" (den sovjetiske udlægning) eller "forståelse" (den vestlige) rettet imod Sovjetunionen, og kineserne skulle være ved at opgive deres revolutionære idealer til fordel for en mere pragmatisk eller "realistisk" politik over for omverdenen i takt med, at Kina udvikler sig til en "stormagt".

Hvor meget indhold er der i disse betragtninger?

Allerede i 1949 understregede Mao Tsetung, at "vi er villige til at diskutere oprettelsen af diplomatiske forbindelser med enhver fremmed regering på grundlag af principperne om lighed, gensidig fordel og gensidig respekt for den territoriale ukrænkelighed og suveræniteten under forudsætning af, at den er villig til at afbryde forbindelserne med de kinesiske reaktionære, at den holder op med at konspirere med dem eller hjælpe dem og indtager en oprigtig og ikke hyklerisk, venskabelig holdning over for Folkets Kina. Det kinesiske folk ønsker fredeligt samarbejde med folkene i alle lande, og det ønsker at genoptage og udvikle den internationale handel for at udvikle produktionen og fremme økonomisk velstand." (1) (Vor understregning.)

Fra det kinesiske standpunkt ville der altså ikke have været noget i vejen for at oprette normale statslige forbindelser med De forenede Stater efter Den kinesiske Folkerepubliks grundlæggelse, såfremt den amerikanske regering havde været indstillet på at respektere ovenstående principper. Men som det vel er bekendt, vægrede de skiftende amerikanske regeringer fra Truman til Johnson sig hårdnakket ved at acceptere det nye Kinas eksistens; de søgte at indkredse og underminere det revolutionære Kina med alle midler undtagen en direkte invasion af fastlandet, og USA har siden den 27. juni 1950 holdt den kinesiske provins Taiwan besat.

Det tog over tyve år, før den amerikanske ledelse endelig indså, at dens forsøg på at isolere og knuse Kina var slået ynkeligt fejl, og begyndte at overveje en revision af sin Kina-politik og eventuelt en normalisering af forbindelserne, naturligvis i håb om at kunne bruge en sådan normalisering til at fremme sine egne interesser, f. eks. ved at spille på modsætningen mellem Kina og den sovjetiske ledelse, og til at få tilvejebragt en for den amerikanske imperialismes acceptabel udvej fra dens nederlag i Indokina.

Da Kina hele tiden har ønsket fredelige forbindelser med alle stater og også siden 1956 har haft jævnlige kontakter med USA på ambassaderniveau om sager af gensidig interesse, var det naturligt, at det reagerede på Nixons ønske om at besøge Den kinesiske Folkerepublik. I denne forbindelse kan det være relevant at gøre op-

mærksom på, at Kina også opretholder diplomatiske forbindelser med f.eks. Sovjetunionen, Storbritannien og Indien, selv om der er store modsætninger til disse landes regeringer.

Nixons besøg i Kina må først og fremmest vurderes som en sejr for den udenrigspolitiske linie, som Kina i de sidste år med stort held har ført, efter at Kulturrevolutionen havde tvunget kineserne til at koncentrere opmærksomheden om de indre modsigelser, nemlig at søge at bryde den imperialistiske omringning og knytte normale forbindelser til alle stater.

Men den fredelige sameksistens med andre stater er kun en side af den kinesiske udenrigspolitik. "Vort partis og vor regerings udenrigspolitik er konsistent. Den er: at udvikle venskabelige forbindelser, gensidig hjælp og samarbejde med de socialistiske lande på grundlag af den proletariske internationalismes principper, at støtte og hjælpe alle undertrykte folks og nationers revolutionære kampe, at stræbe efter fredelig sameksistens med lande med forskellige samfundssystemer på grundlag af de fem principper for fredelig sameksistens... og at bekæmpe den imperialistiske krigs- og aggressionspolitik. Vor udenrigspolitik er ikke baseret på øjeblikkelig fordel, det er en politik, vi længe har fastholdt." (2) "Fredelig sameksistens betegner et forhold mellem lande med forskelligt samfundssystem, og må ikke fortolkes efter forgodtbefindende. Det bør aldrig udstrækkes til at gælde forholdet mellem undertrykte og undertrykkende nationer, mellem undertrykte og undertrykkende lande eller mellem undertrykte og undertrykkende klasser og aldrig beskrives som hovedindholdet i overgangen fra kapitalisme til socialisme... Fredelig sameksistens kan aldrig orbrette folkets revolutionære kampe." (3)

Den kendsgerning, at Kina ønsker en normalisering af forbindelserne med USA, ændrer intet ved denne generallinie for et socialistisk lands udenrigspolitik. Kinas vurdering af hovedtendenserne i verdensudviklingen er kort udtrykt: "Alle lande ønsker uafhængighed, alle nationer ønsker befrielse, og folkene ønsker revolution - dette er blevet en uomstødtelig historisk tendens." (4)

De to supermagter - USA og Sovjetunionen - har stadig større vanskeligheder ved at fastholde kontrollen over deres respektive interessesfærer. Specielt er den imperialistiske hovedmagt, USA's, stilling kraftigt svækket, især takket være de indokinesiske folks store sejre i kampen mod de amerikanske aggressorer og deres marionetter, samtidig med at de vesteuropæiske lande og Japan i stadig større omfang nægter at underordne sig den amerikanske monopolkapitals interesser og krav. De konstante tilbageslag for den amerikanske imperialisme gennem de senere år har medført, at stærke kredse i det amerikanske monopolborgerskab er blevet trætte af de enorme omkostninger, som det verdensomspændende amerikanske "engagemang" nødvendiggør, og derfor kræver visse frontforkortninger, bl.a. i det østlige Asien. Men også for den sovjetiske ledelse ser situationen ikke alt for lys ud på lidt længere sigt. Dens greb om de østeuropæiske lande er ikke alt for fast, og på hjem-

mefronten slås Brozjnev & Co. med stadig alvorligere sociale og økonomiske problemer i deres forsøg på at føre den kapitalistiske genrejsning videre og konsolidere det nye sovjetiske borgerskabs magtstilling. De sovjetiske revisionister betragter med god grund "maoismen", dvs. de marxistisk-leninistiske partier med det kinesiske og det albanske i spidsen, som deres alvorligste fjende. (5) Trods den megen råben på "aktionsenhed mod USA-imperialismen" viser den sovjetiske politik i de senere år tydeligt, at Kina for dem er hovedfjenden. Forsøgene på at afvikle strids spørgsmål i Europa, de væbnede provokationer ved grænsen til Kina, de gentagne rumlerier om en præventivkrig mod "maoisterne" og sidst forsøgene på at omringe Kina gennem alliancen med Indien og tilnærmelsen til Japan skulle være tilstrækkeligt belæg.

Kina betragter en krig med Sovjetunionen og/eller USA som mulig, og det har forberedt sig på det. Men ingen kan vel fortænke kineserne i at gøre, hvad de kan, for at det ikke kommer til en krig, der vil skade Kina umådeligt, og specielt at det ikke kommer til den værste tænkelige situation: en amerikansk-sovjetisk fællesaktion. Derfor er et forsøg på at forpurre noget sådant ved at normalisere forholdet til USA en helt legitim varetægelse af elementære kinesiske sikkerhedsinteresser. Dels splitter man sine modstandere, dels (og det er ikke det mindst vigtige) har interessen omkring Nixons rejse nedbrudt en hel del af de fordomme og den hysteriske "kineserskræk", som over tyve års anti-kommunistisk hetzpropaganda har frembragt hos store dele af det amerikanske folk.

Hvad er der så kommet ud af Nixons besøg?

For det første har amerikanerne måttet indrømme, at Taiwan er en del af Kina, og de har i hvert fald på langt sigt officielt måttet acceptere Taiwans befrielse fra den amerikanske og Chiang Kai-shek-klikkens besættelse.

Dernæst lykkedes det ikke for Nixon at få Kina til at give ham en hånd med ved afviklingen af det amerikanske nederlag i Indokina. Kina er fortsat fuldt og helt solidarisk med de indokinesiske folk og støtter deres kamp på alle måder. Ej heller synes de sovjetiske ledere at have fået noget videre ud af deres forsøg på at drive en kile ind mellem Den demokratiske Republik Vietnam og Kina. (Det bliver interessant at se, hvad der kommer ud af mødet mellem Nixon og de sovjetiske ledere i Moskva i maj måned, hvad angår Indokina!)

Endelig har Nixon's besøg bidraget kraftigt til at uddybe modsætningerne mellem USA og dets allierede og vasaller i det sydlige og østlige Asien. Japan er i dag mere genstridigt end nogensinde, og i kommentarerne fra marionetregimerne fra Seoul til Bangkok mærkes en stadig mere bitter og desperat tone, nu da storebror gør mine til at ville pakke sammen. Med andre ord: Nixons besøg i Kina har styrket udsigterne for de asiatiske folks kamp.

I modsætning til hvad de borgerlige kommentatorer gerne vil have os til at tro, er Kinas udenrigspolitiske initiativer en uadskillelig del af dets proletariske, revolutionære udenrigspolitik. Det er de reaktionære kræfter i øst og vest, der er blevet svækket og ikke de revolutionære. Tværtimod.

Noter.

(1) Tale til Den nye politiske rådgivende Konferencens forberedende møde, d. 15. juni 1949. Mao Tse-tung, Selected Works, bd. IV side 408.

(2) Centralkomiteens beretning til Kinas kommunistiske Partis 9. kongres. d. 1. april 1969.

(3) Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generalinier. Brev fra centralkomiteen for KKP som svar på brevet fra centralkomiteen for

SUXP af 30. marts 1963. 14. juni 1963. Pkt. 18.

(4) Jfr. f.eks. Fælleskommikéet efter de amerikansk-kinesiske forhandlinger, Shanghai, den 27. februar 1972. Bulletin for Den kinesiske Folkerepubliks ambassade, nr. 3, 1972.

(5) Se f.eks. pjecen "Maoismen, Taktik og Mål, udgivet af pressebureauet Novosti (APN), 1972. Pjecen er et godt eksempel på, hvilket niveau den sovjetiske polemik mod Kinas kommunistiske Parti er sunket ned på.

KOMMUNIST nr. 5 1971

DISKUSSIONSOPLAG FRA KFML TIL DET AF
DE DANSKE VIETNAMKOMITEER INDKALUTE
ANTI-EEC-MODE

14

Planerne om at indlemme Danmark i de europæiske fællesskaber er vidt fremskredne. Imidlertid er der i befolkningen en voksende modstand mod indlemmelsen i EEC. Der er mange årsager til denne modstand. Frygten for, at overnattonale økonomiske og politiske interesser vil dominere dansk økonomi og dansk beslutningsret, er med rette udbredt. Folk fra alle politiske spektre vender sig mod indlemmelsen ud fra vidt forskellige motiver.

Trods den voksende modstand har det imidlertid ikke været muligt at forene bredere kredse i en koordineret og aktiv modstand mod planerne om at indlemme Danmark i EEC. Der har været spredte aktioner og demonstrationer, der eksisterer forskelligt materiale, som afslører konsekvenserne af dansk indlemmelse, og der findes forskellige komitèer og organisationer, som søger at samle modstandere af EEC.

Skal en sådan bevægelse imidlertid have slagkraft, må den samles til én stor bevægelse. I Norge har man blandt andet set, hvor stor en indflydelse en sådan enhedsbevægelse på tværs af politiske skillelinier har haft for aktiviseringen af befolkningens modstand.

Det er vor opfattelse, at det er på høje tid, at man i Danmark arbejder sig frem mod en samlet bevægelse mod EEC.

Hvilken form bør denne bevægelse have?

Forst og fremmest må bevægelsen have det formål at holde Danmark uden for EEC. Det, der kan samle flest muligt, er bestræbelserne for at undgå en total udslettelse af dansk selvbestemmelse. Socialister som borgerlige må finde sammen i forsvaret for den nationale selvbestemmelseret. Kampen for den nationale selvbestemmelseret må være enhedsbevægelsens grundlag. Et sådant grundlag vil på den ene side kunne samle EEC-modstandere af vidt forskellig politisk observans og på den anden side er det et præcist grundlag, fordi det forener alle omkring det centrale i kampen mod EEC: Forsægene på at undgå, at overnattonale myndigheder og interesser bliver totalt dominerende.

I Danmark findes der et utal af politiske organisationer, som vender sig mod EEC. Fagforeninger, partier, ungdomsorganisationer, nationale organisationer og en række andre organisationer må på sammen i denne vigtige og for den danske nation så livsnødvendige forsvarskamp. Det er klart, at disse organisationer, hvis de kender deres besægtelsestid, må yde et aktivt bidrag til det fælles arbejde for at afværge dansk tilslutning til EEC. Men det er naturligvis ligeså klart, at disse organisationer skal have fuld ligestilling i bevægelsen og skal bevare deres selvstændighed. Bevægelsen må udvikles gennem komitèer på arbejdspladser og gennem støtte til allerede eksisterende komitèer samt oprettelsen af komitèer på lokalt plan. Kun gennem en aktivisering af befolkningens brede flertal vil man kunne standse planerne om indlemmelse. Det må således være en demokratisk bevægelse, hvor beslutningerne træffes nedefra og ikke af topfolk, og hvor beslutningernes ramme er bevægelsens politisk samlende grundlag.

Når en bred samlende bevægelse skal bygges op, vil mange særinteresser gøre sig gældende, der enten kan få bevægelsen til at flyde ud, eller få bevægelsen til at blive for snæver.

Det er vor opfattelse, at kampen for national selvbestemmelsestid må være bevægelsens grundlag. Om denne kamp må bevægelsen koncentrere sig for at blive slagkraftig. Dette grundlag må være minimumsgrundlaget. Og det udelukker, at bevægelsen spredes og særinteresser plejes, hvilket fører til forvirring omkring bevægelsens hovedmål.

I denne forbindelse advarer vi blandt andet mod forsøg på at indsnævre bevægelsen til at blive en front, der har et socialistisk sigte. Som socialister stræber vi naturligvis efter et socialistisk Danmark. Det er vor organisations langsigtede mål, og der findes andre organisationer, der ligeledes har dette mål. Men en bevægelse mod EEC henvender sig ikke alene til socialister af forskellig observans, men også til ikke-socialister. Kam-

pen for et socialistisk Danmark må ikke gøres identisk med kampen mod EEC. Kampen for socialismen er et socialistisk partis opgave - og iøvrigt er det jo ikke just en socialistisk omvæltning, som ligger lige for i Danmark. Det, der må være centralt for den bestemte kamp, der udfoldes mod indlemmelsen i EEC, er at samle flest muligt omkring kampen for national selvbestemmelsesret.

Det er på høje tid, at arbejdet kommer i gang. Vi opfordrer alle EEC-modstandere til at gå ind i et sådant arbejde.

Kommunistisk Forbund
Marxister-Leninister

INFORMATION MANDAG 18. JUNI 1973

Både Warszawa-pagten og NATO svinebinder ¹⁵

EMNET FOR DEN Modkonference mod NATO, som »Samarbejdsudvalget mod NATO« afholdt i dagene 12 til 14. juni, var onsdag aften bl.a. »NATOs fremtidsperspektiver«. Indlederen til dette emne var Lars Bonnevie fra Danmarks kommunistiske Parti. På et møde den 12.6 forud for konferencen diskuterede det forberedende samarbejdsudvalg, om denne indledning burde benyttes til en utvetydig propaganda for den europæiske sikkerhedskonference i Helsinki. Baggrunden for diskussionen var, at samarbejdsudvalget tidligere havde vedtaget, at sikkerhedskonferencen skulle udgå som egentligt emne for modkonferencen. På mødet den 12. blev efter langvarig diskussion følgende beslutning taget som retningslinje for Bonnevies tale: »NATOs fremtidsperspektiver« behandles af Lars Bonnevie, således som han opfatter dem, herunder kan Sikkerhedskonferencen næppe undgå

at blive nævnt, *men den må ikke behandles snævert ud fra DKPs synspunkter*. (Min fremhævnings). Dette blev vedtaget med 19 ja, 3 undlod, ingen imod! På trods af denne vedtagelse afsluttede Bonnevie sin tale med en kraftig propaganda for Sikkerhedskonferencen, idet han understregede, at en positiv holdning til Sikkerhedskonferencen var »hovedprøvestenen« for, om man mente kampen mod NATO oprigtigt. Da der således var tale om et åbent brud på en vedtagelse i Samarbejdsudvalget, forsøgte undertegnede at få ordet, således at en af de organisationer, som er modstander af Sikkerhedskonferencen, og som samtidig er medarrangør af modkonferencen, kunne gøre rede for sine synspunkter. Imidlertid blev dette på det groveste forhindret af mødets dirigent, Otto Sand, som afviste undertegnede anmodning om at få ordet med en frysende bemærkning om, at han ikke gad diskutere

med mig«.

Nedenfor bringes det indlæg, som undertegnede som repræsentant for Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister (KFML) ville have fremsat som svar på DKPs propaganda for Sikkerhedskonferencen, hvis ikke dirigenten havde forhindret mig i det:

Om NATO og sikkerhedskonferencen.

Modkonferencen mod NATO har tydeligt dokumenteret, at NATO er og altid har været et imperialistisk redskab. Den snart 25 år gamle pagt er ikke - som tilhængerne påstår det - en fredens pagt. Dens formål har været og er at sikre imperialismens jerngreb om de europæiske folk. Den er USA-imperialismens forlængede arm i Europa. Den skal befæste USA-imperialismens førersstilling og europæiske indflydelsessfære. I ly af NATO og andre lignende pagtsystemer har USA-imperialismen skabt et verdensomspændende net af militære baser. Samtidig an-

vendes NATO til en undertrykkelse af befrielseskampe i den tredje verden.

I 1955 blev Warszawa-pagten skabt som de socialistiske landes modvægt mod NATO. Warszawa-pagten var en styrkelse af fredens kræfter, en advarsel til imperialismen.

I dag har Warszawa-pagten ikke længere denne funktion. Ligesom NATO er et redskab til svinebinding af de vest-europæiske folk, er Warszawa-pagten et redskab til svinebinding af de østeuropæiske folk.

Hvorfor er det nødvendigt at understrege denne kendsgerning på denne konference? Det er nødvendigt, fordi der her er folk, der finder, at den europæiske Sikkerhedskonference, som i juli skal afholdes i Helsinki, repræsenterer et af alternativerne til NATO-politikken og USA-imperialismens indflydelse i Vesteuropa.

Det var Warszawa-pagt landene, som oprindeligt tog initiativet til Sikkerhedskonferencen. Men siden dette initiativ blev taget er det europæiske politiske kort blevet ændret. Warszawa-pagtens dominerende magt, Sovjetunionen, er ikke længere fredens og sikkerhedens konsekvente forsvare. Sovjetunionen har gennem Warszawa-pagt styrkernes overfald på Tjekkosllovakiet i 1968, sin fastholden af tropper i de østeuropæiske lande, gennem sit forsøg på at indskrænke bl.a. Rumæniens suverænitet via det østeuro-

pæiske EEC, Comecon, og gennem trusler mod den albanske folkerepublik, ledsaget af direkte militære kupforsøg, tydeligt vist, at den optræder som imperialistisk stormagt, og at dens politik ikke er i overensstemmelse med de østeuropæiske folks nationale og demokratiske ønsker. Endvidere har Sovjetunionen hen over hovedet på Den tyske demokratiske Republik akcepteret Vestberlin som værende en del af Vesttyskland, og den har akcepteret, at Vesttyskland kan undlade at anerkende DDR som en fuldt ligeberettiget stat.

Vi er videre vidne til, at Sovjetunionen andre steder i verden fører en imperialistisk politik. Som eksempler kan nævnes den sovjetiske støtte til Indiens aggression mod Pakistan og det sovjetiske forslag om skabelsen af en »asiatisk sikkerhedspagt«, som har til formål at inddæmme Kina. Endelig skal vi minde om, at Sovjetunionen fortsat har diplomatiske forbindelser med Lon Nol-regimet i Cambodja og fortsat nægter at anerkende den cambodjanske befrielsesregering under Sihanouk.

USA og Sovjetunionen er de to supermagter, som skal flytte rundt på dominobrikkerne i Helsinki. Formålet med Sikkerhedskonferencen er, at de europæiske lande skal anerkende »de politiske realiteter i Europa«, som det så smukt hedder i den sovjetiske propa-

ganda. Men disse »politiske realiteter« er USA-imperialismens realiteter i Vest og sovjet-imperialismens realiteter i Øst. NATO har sin Prometheus plan klar mod folkene i vest; det sås i Grækenland. Warszawa-pagten har sin Prometheus plan klar i øst; det sås i Tjekkosllovakiet.

Det er rigtigt, at Sikkerhedskonferencen indgår som et perspektiv i kampen mod NATO. Den indgår som et af perspektiverne i kampen mod imperialismen og supermagternes overherredømme. Efter vor opfattelse er konsekvensen af et nej til NATO ligeledes et nej til Sikkerhedskonferencen.

Vejen til fred i Europa er en opløsning af militærblokkene, en anerkendelse af og et forsvaret for nationernes selvbestemmelsesret, en fjernelse af såvel USAs som Sovjetunionens styrker på fremmede landes territorier, en fjernelse af amerikanske og sovjetiske flådestyrker fra de europæiske farvande og alle nationers ligeberettigede deltagelse i nedrustnings- og kernevåbenforhandlingerne.

Vejen til dette mål går ikke via supermagternes Sikkerhedskonferencer. Dette mål nås kun gennem en ubønhørlig kamp imod supermagterne og deres politiske og militære overherredømme.

Kommunistisk Forbund
Marxister-Leninister
BENITO SCOCOZZA
Formand

BOM-I'S SEKTERISME

I KOMMUNIST nr. 1, 1973, kommenterede vi nogle af de påstande, som BOM-1 har fremsat om KFML i sit "Forslag til platform for MLE" (MLE = Marxistisk - Leninistisk Enhedsforbund).

Når én organisation påstår noget om en anden organisation, som den første *ved* er forkert, kan sådanne påstande kun betegnes på én måde, nemlig som værende løgnagtige. Det var, hvad vi i sidste nummer af KOMMUNIST kaldte BOM-1s påstande - og det står vi ved.

Men vi beklager samtidig, at vi nøjedes med at dementere de mest åbenlyse løgnagtigheder i BOM-1s platformsforslag. Vi gik ikke videre og stillede det naturlige spørgsmål: *Hvorfor* lyver BOM-1 om KFML? Vel er der mange rivninger inden for venstrefløjen. Vel er der blandt disse rivninger også en del tåbeligt gods. Men alt i alt er der dog i reglen tale om *politiske* diskussioner. Det, der imidlertid karakteriserer BOM-1s angreb på KFML, er, at det *ikke* er en politisk kritik, men almindelige løgnagtigheder.

BOM-1s fremfærd er imidlertid forklarlig nok - politisk set. BOM-1s ærinde er at overbevise omverdenen om, at KFML er ved at rådne bort, er isoleret fra alt og alle, ikke formår at arbejde marxistisk-leninistisk o-

sv. osv. Og til det formål kritiserer man ikke politisk, men optræder som rygtesmede.

Som andre opportunisten kan BOM-1 ikke huske, hvad de selv har sagt. I BOM-1s platform fra april 1972 hed det om KFML:

"BOM-1 anser det danske KFMLs *konsekvente* partiforberedende arbejde som *livsnødvendigt* for denne udvikling" (udviklingen af det partiforberedende enhedsforbund. Understregningerne er vore. Red)

I dag har BOM-1 imidlertid fundet ud af, at de mente noget andet i april 1972, end de dengang rent faktisk mente. De skriver om den "kongres", der stiftede BOM-1 og vedtog april-platformen:

"På trods af åbenlyse fejl og mangler i politikken (hos KFML. red.) mangel på revolutionær organisering og praksis i det hele taget, enedes kongressen i forsøget på at opnå enhed i det partiforberedende arbejde." (MLE-platformen, side 9)

Med andre ord: Enten var BOM-1 opportunisten i april 1972, eller også er de det i dag. Vi skal ikke dømme.

Men hvorom alting er: BOM-1 forsøger idag at fremstille det, som om de hele tiden har været på det rene med, at KFML var en fæl, degenereret bande, som nu er endt i - som de skri-

ver - "det fuldstændige forfald." (MLE - platformen, side 19)

Det hele formål med BOM-ls rygtesmederi, hukommelsestab og fantasifulde nedlæggelse af KFML er imidlertid tydeligt: BOM-l må begrunde, at de forbedrer oprettelsen af en splitelsesorganisation, som erklærer sig marxistisk-leninistisk. Og at BOM-l i denne sammenhæng erstatter en politisk kritik af KFML med løgn og latin, er ikke mærkværdigt, eftersom BOM-ls ledelse ganske enkelt ikke formår at formulere en klar og sammenhængende politik som modstykke til KFMLs!

Tag blot platformsforslaget af i år. Heri betyder BOM-l, at det "altid har fastholdt marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen og forbundet teorien med den danske virkelighed." (side 19). Blader man nu platformsforslaget igennem, vil man se, at selve forslaget til politisk program kun optager 5 - fem! - af pjecens 33 tekstsider. Resten er BOM-ls historie, godnat - historierne om KFML og forslag til statutter. Disse statutter fylder ligeså meget som det politiske program!

BOM-ls mangel på politik genspejler organisationens indgroede sekterisme. BOM-l taler meget om at "tjene folket", "tage sit udgangspunkt i massernes behov" osv. osv. De taler om masselinie og massestudier, om

hele folkets kamp osv. osv. Men BOM-l mangler en almindelig, jordnær politik.

Godt nok favner BOM-l hele folket (ligesom trotskisterne favner hele verden), men store ord uden bund i virkeligheden er sekterisme. Rygtesmederi i stedet for politisk kritik er sekterisme. Uendelig snak om arbejdsstil uden rod i politiske vurderinger er sekterisme. Fraser og paroler uden konkret politik er sekterisme. BOM-ls fremskridt er "sejre", BOM-ls lille stiftende møde er en "kongres", BOM-ls studiekredse forskellige steder bliver til "massestudier" overalt i landet og på arbejdspladser og i boligdistrikter. Fornægtelse af en dansk revolutionær sprogbrug til fordel for et sammensurium af en kinesisk-albansk-norsk tale- og skrivemåde er sekterisme. Hele denne selvovervurdering er sekterisme.

BOM-l taler om kritik og selv-kritik, men lytter ikke til kritik. Når medlemmer af en BOM-l-studiekreds ytrer ønske om, at en KFML'er kommer til stede ved deres studiekreds for at diskutere de omtalte påstande i platformsforslaget, siger BOM-l nej.

Det er sekterisme - sekterisme fra ende til anden. Og sekterisme er der nok af på venstre-fløjen i dag!

DET TROTSKIS- TISKE ORAKEL 17

Protestbevægelsen mod prisstigningerne fik atter engang trotskisterne (RSF) til at udbasunere en af deres mærkværdige politiske paroler. Denne gang hed den klart og tyndt:

Arbejderkontrol med priserne!

Trotskisterne har for tiden arbejderkontroldille. Og denne dille har ingen grænser.

Hvorledes tænker trotskisterne sig denne arbejderpriskontrol gennemført?

Svaret er enkelt: De tænker sig den slet ikke gennemført! Den er nemlig et "overgangskrav", hvis inderste visdom er, at arbejderklassen - når den uden held har fumlet med at skaffe sig kontrol med priserne under kapitalismen - indfører socialismen af bar irritation over, at det ikke kunne lade sig gøre at kontrollere priserne under kapitalismen!

Og på den måde kan trotskisterne fremlægge en hvilken som helst parole, som er meningsløs....

Og det gør de!

KFML, MLE OG KAMPEN MOD REVISIONISMEN

ÅBENT
BREV
TIL
MLE

Som det fremgik af KOMMUNISTs juninummer i år, var der indledt samtaler mellem Marxistisk-Leninistisk Enhedsforbund, MLEs, og KFMLs ledelser om mulighederne for samarbejde på forskellige områder og om de forskellige opfattelser, de to organisationer har. Den 10. juli brød disse samtaler sammen, fordi MLE udelukkende ønskede samarbejde på udvalgsplan og ikke kunne acceptere KFMLs forslag om, at der måtte føres grundlæggende diskussioner om centrale politiske spørgsmål mellem alle medlemmer af og sympatisører til de to organisationer. Samtidig har vi opfordret MLE til politisk at begrunde, hvori de adskiller sig fra KFML.

Man må jo formene, at MLEs stiftelse begrundes i, at den allerede eksisterende ml-organisation ikke politisk er god nok. Vi har endnu ikke fået svar på dette spørgsmål; hidtil er der kun givet organisatoriske begrundelser for oprettelsen af MLE (dets "omfattende virksomhed" osv.).

KFML erkender, at det er vor fejl, at vi har ventet på, at MLE ville forklare sig. Derfor bringer vi nedenfor en redegørelse for vor opfattelse af nogle af de væsentligste politiske kernepunkter, som skiller KFML og MLE. Samtidig har vi med tilfredshed erfaret, at MLE i et brev til KFML den 30. juli tilsyneladende har ændret sin afvisende holdning til vore gentagne forslag om grundlæggende diskussioner mellem de to organisationers medlemmer og sympatisører. Vi håber nu, at det bliver muligt at finde frem til former, hvorunder disse grundlæggende diskussioner kan finde sted på bedste måde. KFML har hele tiden ment, at det ville være væsentligt at få debatteret de to organisationers opfattelser af klassekampens udvikling i Danmark, den anti-imperialistiske kamp, herunder kampen mod EEC, af den faglige kamp, af kampen mod revisionismen og af opgaverne i det partiforberedende arbejde.

18

Den 30. juli sendte MLE's centralkomite et brev til KFML, hvori MLE giver udtryk for "dyb beklagelse" over at forhandlingerne mellem KFML og MLE om et videregående samarbejde er kommet ind i et dødvande. Samtidig beder MLE om, at KFML uddyber sine forslag til procedure for det videre samarbejde for at komme videre. Desuden spørges der i brevet, hvorfor KFML ikke opfatter MLE som en marxistisk-leninistisk organisation.

De organisatoriske og praktiske spørgsmål vedrørende politiske diskussioner mellem MLE og KFML kan passende tages op direkte mellem de to organisationer i videre samtaler; i denne sammenhæng vil vi forsøge at trække de afgørende politiske skillelinier op, som efter vor opfattelse findes mellem MLE og KFML, idet vi mener, at en afklaring af, hvori de politiske meningsforskelle består, er me-

re vigtig end diskussioner om procedure.

Der er tre spørgsmål, hvor der hersker afgørende forskelle i KFML's og MLE's opfattelser:

- 1) Forholdet til revisionismen.
- 2) Vurderingen af hovedmodsigelsen i det danske klasse-samfund og i forbindelse med dette vurderingen af klassekampens udvikling.
- 3) Spørgsmålet om enhed: med hvem og om hvad?

KFML's stilling til revisionismen, nationalt og internationalt, har altid været klar. I KFML's programskrift fra 1970 hedder det således:

"I arbejderbevægelsen er det kampen mellem revisionismen og revolutionær politik, som er den centrale kamp, der i arbejderbevægelsens egne rækker genspejler kampen mellem borger-skabet og proletariatet. For at en revolutionær kommunistisk

politik kan vinde frem, må kampen mod revisionismen derfor være den umiddelbare taktiske hovedopgave set i lyset af målet, skabelsen af et revolutionært kommunistisk parti." (Side 64)

Denne vurdering står KFML stadig fast på. Forbundets erfaringer i de tre år, der er gået siden dette blev skrevet, har kun understreget, at revisionismen er KFML's taktiske hovedfjende.

Det der gør revisionsimen til en så farlig fjende for den revolutionære kommunistiske bevægelse er, at den påstår at være noget andet, end den faktisk er. Revisionisterne indpakker deres reformistiske politik i revolutionære vendinger, de påstår at være de sande revolutionære og forsøger dermed at gøre det umuligt for de revolutionære kræfter at vinde tilslutning i bredere kredse af lønarbejderklassen.

Denne erkendelse af revisionismen er det meget svært at finde hos MLE.

I MLE's platform fra maj i år står der ikke ret meget om revisionismen. Det, der faktisk står, er efter vor mening helt utilstrækkeligt. Det forhold, at MLE ikke er opstået gennem en hård kamp mod revisionismen, viser sig tydeligt derved, at platformen helt undlader at anbringe D"K"P's revisionistiske politik ind i den internationale sammenhæng. Striden i den internationale kommunistiske bevægelse - den strid mellem de revolutionære marxistisk-ieni-

nistiske kræfter og de revisionistiske kræfter, der markerer et afgørende vendepunkt i den revolutionære bevægelses udvikling - nævnes simpelthen ikke i platformen som nogen faktor af betydning. Man finder derfor heller ikke noget forsøg på at afdække revisionismens rødder og revisionismens klassekarakter. Det nærmeste plattformen kommer til en sammenhængende vurdering af revisionismen er følgende:

"Danmarks kommunistiske Parti støtter i en del sammenhæng dagskrav, som er til fordel for folket, og en del af partiets faglige tillidsfolk på grundplanet støtter ofte en progressiv politik på arbejdspladserne. Men partiet fører ikke en konsekvent klassekampslinie og er ikke et revolutionært kommunistisk parti. F. eks. hylder det den revisionistiske teori om fredelig overgang til socialismen, hvor arbejderklassen via stemmesedlen skaber det socialistiske samfund. På denne måde skjuler DKP, at staten er den herskende klasses stat. Dermed forkastes det også, at staten under socialismen er arbejderklassens stat. Kort sagt, det fornægter proletariatets diktatur! DKP's nære tilknytning til det socialimperialistiske Sovjetunionen gør endvidere, at det ikke fører en konsekvent anti-imperialistisk linie." (Platform for MLE, s. 19)

Her tilslører MLE, hvad D"K"P i virkeligheden er. MLE mener åbenbart, at D"K"P i hovedsagen fører en klassekampspolitik, men ikke altid med den fornødne konsekvens og beslutsomhed. Det

er efter vor mening at vende tingene på hovedet. D"K"P's politik er i sit væsen en klasse-samarbejds politik, en politik, der under dække af proklamationer om klassekamp og socialisme placerer sig lidt til venstre for reformisterne i SF og socialdemokratiet. I stedet for at bekæmpe reformisterne som de klasseforrædere og administratorer for monopolkapitalen, som de er, nøjes D"K"P med at kræve, at de skal være lidt mere radikale. Ved at placere sig som et højtråbende halehæng til socialdemokratiet og SF fremmer D"K"P klasse-samarbejdslinien i den danske arbejderbevægelse. På den anden side medfører partiets stilling, som reformisternes yderste venstrefløj, at det undertiden - i hvert fald i ord - støtter rigtige krav. Men støtte fra D"K"P til et rigtigt krav er som regel ensbetydende med at D"K"P søger at opfange og uskadeliggøre en progressiv bevægelse.

Desuden er det naturligvis rigtigt, at menige medlemmer af D"K"P ofte på deres arbejdspladser står for en progressiv linie. Men kan dette tages til indtægt for en relativt positiv vurdering af D"K"P's ledelse? Det er snarere et udtryk for de modsætninger, der inden for D"K"P findes mellem ledelse og medlemmer.

Også D"K"P's anti-imperialistiske linie bliver til "ikke konsekvent" fordi D"K"P er knyttet til social-imperialismen. Partiets nære tilknytning til social-imperialismen gør, at det ikke med rette kan kaldes anti-

imperialistisk! D"K"P's anti-imperialistiske ildhu hænger nøje sammen med sovjet-revisionisternes internationale interesser og det øjeblikkelige forhold mellem de to supermagter. At mange almindelige medlemmer af D"K"P ønsker at bekæmpe imperialismen er en anden sag.

En gennemgang af MLE's platform og af MLE's øvrige udtalelser i tidens løb viser, at MLE anser revisionismen for at indtage en slags mellemposition mellem det revolutionære og det reformistiske standpunkt. Dette er en fundamentalt fejlagtig opfattelse af revisionismen. Selv om revisionismen camouflerer sin reformistiske politik under en marxistisk sprogbrug, så bliver den ikke revolutionær af den grund. Revisionismen og dermed D"K"P hører *entydigt* hjemme i den reformistiske lejr - hvis man ikke forstår det, så lukker man døren op på vid gab for en revisionistisk omklamring og en stadig højfreudvikling af sin egen organisation.

Det er for øvrigt interessant at sammenholde ovennævnte citat fra MLE's platform med hvad der står om D"K"P i det daværende BO m-1's platform fra april i fjor. Her skrev man (s. 14) at "Set i sammenhæng med arbejdet på at skabe et marxistisk-leninistisk parti betragter BO m-1 reformisterne og revisionisterne i SF og D"K"P ledelsen - den moderne revisionismes repræsentanter i Danmark - som den taktske hovedfjende inden for arbejderbevægelsen."

Allerede i løbet af sommeren

1972 begyndte man i BO m-1 åbent at betvivle det, man selv havde skrevet i sin politiske platform, og MLE's platform besegler åbenbart den ændring, der er sket i vurderingen af D"K"P - en ændring, der betegner en klar udvikling mod højre.

Afgrænsningen fra revisionismen er et kardinalpunkt for alle kommunister. Den nye internationale kommunistiske bevægelse er netop vokset frem i en ubønhørlig kamp mod den moderne revisionisme, og denne kamp er på ingen måde aftaget i styrke. Alene MLE's uklare, vaklende og teoretisk usikre forhold til den moderne revisionisme gør det efter vor opfattelse berettiget at sige, at MLE *ikke* kan kaldes for en marxistisk-leninistisk organisation.

REVOLUTIONÆRE KLASSER

I MLE's platform kan man endvidere læse følgende citat fra Mao Tsetung: "Et veldisciplineret parti væbnet med marxismen-leninismens teori, der bruger selvkritikkens metoder og er forbundet med folkets masser, en hær under ledelse af et sådant parti, *en enhedsfront mellem alle revolutionære klasser og alle revolutionære grupper* (MLE's understregning) under ledelse af et sådant parti - det er de tre hovedvåben, hvormed vi har slået fjenden." I umiddelbar fortsættelse af dette citat skriver man så:

"Denne enhedsfront i Mao's forstand må ikke opfattes som en enkelt sammentømret organisati-

on, men som den store brede front, der opstår, når de revolutionære *klassers og grupper* organisation og kamp på alle frontafsnit objektivt retter sig mod monopolkapitalens diktatur og ledes af partiet gennem kommunisternes deltagelse og rigtige politik." (s. 4-5 - vores fremhævelse).

MLE skriver "alle revolutionære klasser og grupper" og vi må gå ud fra, at flertalsformen er bevidst. Det må i denne forbindelse være rimeligt at spørge MLE, hvilke klasser, de betragter som revolutionære. Der findes kun én revolutionær klasse, nemlig proletariatet! MLE opererer med en hovedmodsigelse i Danmark gående mellem monopolkapitalen og dens allierede på den ene side og "folket" på den anden side. Til folket regner MLE proletariatet, småborgerskabet samt unge under uddannelse, hjemmearbejdende kvinder og pensionister. Hvad angår småborgerskabet understreger MLE, at der ikke er forskel i objektive interesser, der hindrer et forbund mellem det og arbejderklassen (se Tjen Folket, nr. 2, s. 19).

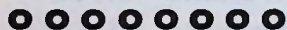
Det må være på sin plads at spørge MLE, om man mener, at bare fordi en klasse (småborgerskabet) står i et objektivt modsætningsforhold til monopolkapitalen, så har den også en objektiv interesse i socialismen, eller forestiller MLE sig, at vejen til socialismen i et højtudviklet monopolkapitalistisk land som Danmark går over en ny-demokratisk revolution, som i de lande, der er under-

trykt af imperialismen, og som Mao-citatet henviser til!

Har MLE helt glemt, hvad Marx og Engels skrev i Det kommunistiske Manifest?:

"Af alle de klasser, som i dag står over for bourgeoisiet, er det kun proletariatet, der er en virkelig revolutionær klasse. De andre klasser går tilbage og forsvinder, efterhånden som storindustrien trænger frem men proletariatet er storindustriens alleregentligste produkt.

Mellemlagene, småfabrikanterne, de småhandlende, håndværkerne, bønderne, alle bekæmper de bourgeoisie for at sikre deres eksistens som middelstand mod undergang. De er altså ikke revolutionære, men konservative. Ja de er reaktionære, de søger at dreje historiens hjul tilbage. Hvis de endelig er revolutionære, så er det med henblik på den overgang i proletariats rækker, der forestår dem, så forsvarer de ikke deres nuværende, men deres fremtidige interesser, så forlader de deres eget standpunkt for at stille sig på proletariatets." (Udvalgte Skrifter, si 36-37)

MLE afslører i sin behandling af hovedmodsigelsen i det danske samfund en fuldstændig manglende evne til at analysere det indbyrdes forhold mellem klasserne og den politiske situation i det land, som de lever og arbejder i.

MLEs opfattelse af den brede

enhedsfront slår klart igennem i deres opfattelse af begrebet 'enhed'. Vi påviser i dette nummer af KOMMUNIST, hvordan MLE i NATO-samarbejdsudvalget opfattede enhed som noget, der opstår, bare man brygger en skrøbelig facade sammen over dybtgående politiske modsætninger og endda i "enhedens" navn vil afstå fra at kritisere D"K" P, når dette parti bryder indgåede aftaler med fuld musik.

I "Tjen Folket" Nr. 6 kaldes venstrefløjens 1. maj-samarbejde i København "en historisk begivenhed" og det vurderes som "et udtryk for den voksende forståelse for enhedens betydning". (si. 14). Vi mener også, at 1. maj - samarbejdet var en positiv begivenhed; men samarbejdet var også udtryk for en meget hård kamp mod både højre-opportunistiske og sekteriske strømninger på venstrefløjen.

Det politiske grundlag, som man nåede frem til, var ikke udtryk for en grundlæggende politisk enhed, men et faktisk kompromis på grundlag af det indbyrdes styrkeforhold mellem de deltagende organisationer.

Enhed er efter vor opfattelse noget andet end midlertidige kompromisser i et forbigående samarbejde.

Sammenfattende må vi konstatere at der findes uforsonlige meningsforskelle på afgørende politiske spørgsmål mellem KFML og MLE. På trods heraf er KFML rede til at fortsætte drøftelserne mellem MLE og KFML for at gennemføre politiske diskussioner.

ner mellem de to organisations medlemmer og sympatisører.

Vi ønsker at samarbejde med MLE hvor det er muligt, men vi ønsker også, at dette samarbejde skal finde sted på et politisk forsvarligt grundlag. Det tjener ikke dette samarbejde at fejle de politiske uoverensstem-

melser ind under gulvtæppet og fremmane en enighed, som ikke eksisterer. Hvis ikke meningsforskellene trækkes klart op i frie og kammeratlige diskussioner, vil de dukke op alligevel på et andet tidspunkt og så give anledning til gnidninger og misforståelser, som ellers kunne have været undgået.

19

I maj strejkede mere end en kvart million arbejdere mod Hartling-regeringens nedskæringspolitik.

Ikke siden besættelsestiden har der været så omfattende strejker i Danmark.

Anledningen til massestrejkerne var konkrete nedskæringsforslag. I sig selv var disse forslag ikke særligt bemærkelsesværdige. Og selve forliget, der blev hevet hjem, var aldeles traditionelt:

I forbindelse med kapitalismens almene krise har statsmagten igennem snart flere årtier ført, hvad der kaldes en forbrugsbegrænsende politik.

Devisen har været: Vi har et voksende underskud på betalingsbalancen, vi kommer i en frygtelig gæld til udlandet. Derfor må vi dæmpe efterspørgslen, så folk køber mindre, og det gør staten ved at sætte skatterne og afgifterne op. Og køber folk mindre, så stiger priserne ikke så meget og dermed heller ikke lønningerne.

Omkostningsniveauet for virksomhederne bliver lavere, og vi kan da konkurrere på verdensmarkedet. Vore varer bliver ikke så dyre.

Således er det, at "forretningen Danmark" skal drives. Det har været rettesnoren og er det fortsat. Hvor ofte har vi ikke set Uffe Ellemann fortælle os i TV, at vi lever over evne, og at det ender med en forskrækkelse!

Tidligere afgiftsbuketter har imidlertid ikke ført til så voldsomme reaktioner som Hartlings buket i maj. Og det er præcis det, som er det nye!

REFORMISMENS KRISE

Med andre ord: Afgiftsforslagene var dråben, der fik bægeret til at flyde over. De var anledningen til spontane proteststrejker og demonstrationer.

Tilsyneladende strider dette mod den almene politiske tendens, som viste sig ved valget i december 1973. Valgresultatet viste et betydeligt skred

til højre.

Men som KOMMUNIST tidligere har påvist det i vurderinger af Glistruptendensen mv., var valget nok en reaktion mod den førte socialdemokratiske politik til højre, men samtidig viste valget en almindelig opbrudstendens. Det traditionelle parlamentariske skema brød sammen. Og baggrunden var utilfredsheden med de voksende leveomkostninger, ikke mindst med skattebyrden.

Det mest karakteristiske ved opbrudstendensen, således som den kom til udtryk i valgresultatet, var imidlertid *forvirring og knæfald for småborgerlige skattenægterstrømninger*.

Naturligt nok! Socialdemokratiet har gennem årtier, i en periode med et andet angiveligt socialistisk parti som støtte, administreret kapitalens danske forretning, og Socialdemokratiet har ladet arbejderklassen betale for forrettningens vanskeligheder.

En første reaktion herimod fra en splittet og i stor udstrækning borgerliggjort arbejderklasse måtte nødvendigvis blive et ryk til højre. De nemme løsninger forstås lettest.

Maj-strejkerne viste imidlertid, at valgresultatet aldeles ikke betød, at arbejderklassen uden videre kunne spændes for reaktionens vogn. Og strejkerne viste, at *de spredte, ufor-*

mulerede, ofte snævre protester mod den hidtidige økonomiske politik i tilfælde af et samlet angreb på arbejderklassens levevilkår kan slå om og føre til et solidarisk svar!

Hvor folketingsvalget fremviste forvirret protest, var maj-strejkerne udtryk for et målrettet angreb på reaktionen fra arbejderklassens side, med arbejderklassens kerne, industriarbejderne, som den udførende kraft.

Vi overvurderer ikke dette forsøg på at sige stop. Vi ser blot i svaret på reaktionens angreb et udtryk for, at valgets højrevinde og borgerlige splittelse af arbejderklassen er afløst af en vis polarisering. Netop industriarbejderne manifesterer en venstregående tendens. De seneste opinionsundersøgelser, der giver DKP helt op mod 10 pct af stemmerne er udtryk for denne polarisering.

Men netop DKPs opsamling af utilfredsheden i arbejderklassen, i hvert fald utilfredsheden i de mere *bevidste* dele af arbejderklassen, giver samtidig et klart billede af bevægelsens begrænsninger.

Hvorledes?

STREJKEKAMPEN FORRÅDT

Et markant træk ved strejkerne var deres *politiske* karakter. I modsætning til "storstrejken", som LO sidste forår dirigerede, og i modsætning til

såmænd også i hvert fald en del af de "vilde" strejker var der ikke tale om en kamp mod arbejdsgiverne om prisen på arbejdskraften. Tværtimod var der tale om, at strejkevåbnet anvendtes mod *statsmagtens* angreb på arbejderklassen.

Hartwell har selvmedlidende jamret over, at virksomhederne jo var ganske uskyldige i, hvad politikerne foretog sig. Men netop den kendsgerning, at arbejderklassen anvendte strejkevåbnet imod nedskæringspolitikken viser, at arbejderklassen meget vel ser sammenhængen mellem kapitalen og statsmagten! Den lader sig ikke vildlede af Hartwells krockodilletårer.

De politiske strømninger i arbejderklassen, først og fremmest DKP og delvis SF, som gjorde sig gældende i strejkekampene så også det politiske perspektiv i strejkerne. Og et politisk perspektiv for DKP og SF må uundgåeligt blive et parlamentarisk perspektiv!

Det, SF og DKP kunne bruge og faktisk brugte strejkebevægelsen til, var at kræve valg i håb om så snart som muligt at nå frem til den dag, hvor Socialdemokratiet, SF og DKP har flertal i Folketinget. Drømmen er en ny "arbejderregering", et nyt "arbejderflertal".

Først og fremmest skulle demonstrationerne og strejkerne bruges til at knuse det forlig mellem Venstre og Socialdemo-

kratiet, som på et tidspunkt var ved at blive en realitet. Men da denne alliance var forhindret og forliget var hevet i land med Glistrup som støt-te, sadlede de SF- og DKP-ledere, der havde indflydelse på strejkerne, om. Gennem Formandsinitiativet, der hovedsageligt består af faglige tillidsfolk til venstre for Socialdemokratiet, og som reelt fungerede som en selvbestaltet ledelse for en stor del af strejkerne, udgik parolen om at rejse lønkrav som compensation.

Jørgen Jensen fra DKP fremsatte direkte forslag om (et forslag, han selv kaldte "upopulært"), at formandsinitiativet *ikke* skulle udsende en opfordring til at fortsætte strejken. To-krones-kravet kunne man støtte fra formandsinitiativets møde, men eventuel fortsættelse af strejkerne skulle mandag morgen diskuteres ude på de enkelte arbejdspladser.

Da arbejderne mødte mandag morgen efter strejkeugen, forelå der således dels et krav om mere i løn og dels en situation, hvor man indirekte opfordrede til at standse strejkerne. Det, som man vidste var lagt ud til arbejdspladserne centralt fra, var kronekravet, men på de enkelte arbejdspladser var man naturligvis ikke i stand til at vurdere de fortsatte strejkemuligheder!

Formandsinitiativets, primært DKPs taktik, var lykkedes. Ser man bort fra enkelte mindre arbejdspladser, som DKP ikke havde egentlig indflydelse på, og som fortsatte strejken, gik arbejdet i gang over det meste af landet!

Kort sagt: Da strejkekampen endnu var på sit højeste, blev den standset og ledt ind i 2-krones-kravet! Det *umiddelbare politiske sigte* - at standse statsmagtens angreb på arbejderklassens levevilkår - blev forrådt af DKP- og SF-lederne i det øjeblik, Socialdemokratiet var hoppet af forligsvognen og forliget var hevet hjem ved hjælp af Glistrup. Thi på det tidspunkt var de *umiddelbare parlamentariske muligheder udtømt!* Der blev forlig og ikke valg!

En fortsat strejkekamp ville have skærpet den politiske situation så vidt, at Socialdemokratiet og LO-toppen nødvendigvis havde måttet gå fra de smukke ord om, at de "forstod de strejkende", til direkte afstandtagen. Politiske strejker over det godkendte antal timer truer classesamarbejdssystemet.

Og dermed havde DKP- og SF-lederne forskærpt mulighederne for at fortsætte arbejdet med at skabe et underlag for et nyt "arbejderflertal". Over for Socialdemokratiet ville SF- og DKP-inspirerede strejker have betydet en ødelæggelse af den parlamentariske taktik, som er alfa og omega for

de to partier.

PERSPEKTIVET

Nu standsede strejkerne - og umiddelbart fik arbejderklassen en lang næse. I stedet kan man rundt på arbejdspladserne bakse med to-krones-kravet og lade det vokse over i de snart tilstundende overenskomstforhandlinger.

Naturligvis har vi intet imod, at der rejses lønkrav. Udnu-lingen af lønnen har længe været en kendsgerning. Den gallopperende inflation fører til et større og større løneftersleb. End ikke større lokale lønglidninger kan indhente prisstigningerne.

Men vi har noget imod lønkrav, der rejses for at lede opmærksomheden væk fra, at storstrejken af en række faglige ledere blev standset i opløbet.

Alt imens rumler regeringen videre. Nye afgifter, nye nedskæringer, nye angreb på levestandarden, kombineret med oplæg til indkomstpblitik, ligger forude.

Maj-strejkerne viste, at arbejderklassen kan aktionere, når reaktionen går for tæt på. Men de viste også, at der i ledelsen af arbejderklassens konkrete aktioner findes folk, primært lederne fra DKP og SF, som nyder betvødelig tillid i arbejderklassen, fordi de går i spidsen for kampen mod afgifterne. Arbejderklassen har

ikke i mange årtier set Socialdemokratiet i den rolle; tværtimod har Socialdemokratiet været særdeles opfindsomt når det drejede sig om indirekte og direkte skatter!

Men tilliden til de "nye" ledere, først og fremmest fra DKP, er ganske uberettiget. Forræderiet under maj-strejkerne viste det.

Endnu er dette ikke forstået. Tværtimod synes DKP at have endnu større fremgang end førhen.

Og det skyldes ikke mindst, at store dele af arbejderklassen, trods en rimelig skepsis over for sammenrotningen på Christiansborg igennem årtier har mistet tilliden til at støtte sig på egen indsats og mere eller mindre har akcepteret den reformistiske sirenesang: at i sidste ende må det være og kan det kun være i Folkettinget, sagerne afgøres.

Derfor kunne strejke- og demonstrationsbevægelsen spændes for de nye reformisters, DKPs og SFs, "arbejderflertal"s vogn. Den illusion mangler endnu at briste!

Men lad os slå fast - også overfor de dele af venstrefløjnen, som nærer blot den mindste illusion om de muligheder, et "arbejderflertal" giver:

Uanset om der sidder 20 DKP-folketingsmedlemmer bag og dertil måske 10 SF'ere bag en socialdemokratisk regering, og

uanset om Jespersen og Petersen sidder direkte i regering med Anker Jørgensen, så vil resultatet på ingen måde blive til gavn for arbejderklassen.

Intet af de tre partier agter at pille ved ejendomsretten. Intet af de tre partier agter derfor at angribe ondets rod: De kapitalistiske produktionsforhold. Alle tre partier vil sjesse sig ad reformernes vej. Og ville de gå skrappere til værks, ville kapitalen ikke se roligt til etableringen af en "arbejderregering."

Men kapitalen ser netop roligt til, både til SD-SF-flertal og såmænd også til DKPs stemmæssige fremgang, thi kapitalen ved, at også et "arbejderflertal" må administrere kapitalens forretning.

Og det dystre perspektiv i nye "arbejderflertal" er netop at reformistiske regeringer med revisionistisk støtte passer som fod i hose i en udvikling, hvor kapitalen behøver statens indgriben og samtidig ønsker en utilfreds arbejderklasse pacifiseret.

Et "arbejderflertal" vil kunne skabe det ideelle klassesamarbejds-klima!

LÆREN

Men selv om Socialdemokratiet, SF og DKP kappes om at indrette "vort folkestyre" på deres vis, fast forankret i grundlovens ord og ånd, så peger arbejderklassens maj-

strejker også på en anden erfaring - og dermed på en anden vej.

Maj-strejkerne viste viljen til aktion, de viste solidarisk optræden, og de pegede frem mod en forståelse for, at strejken er et bedre kampvåben end stemmeurnen.

Skal denne lære imidlertid blive til et frugtbart perspektiv, kræves en kamp mod classesamarbejdet. Ude på arbejdspladserne betyder det en kamp mod de faglige lederes, herunder også en stor del af DKPs og SFs faglige lederes classesamarbejdspolitik under LO-toppens paraply.

Kun gennem en faglig opposition, der på én og samme tid går i spidsen for arbejderklassens konkrete kampe og bekæmper fagbevægelsens binding til arbejdsgivere og statsmagt, kan vejen banes for en militant kamplinie i arbejderklassen.

Men classesamarbejdet viser sig ikke blot i den faglige kamp. Netop stillet over for

forsøget på at stable en "arbejderregering" på benene må classesamarbejdspolitikken på alle områder afsløres, uanset om det er den åbne reformistiske eller den mere raffinerede revisionistiske.

Forudsætningen for, at en virkelig kamp mod kapitalens overgreb kan udvikles, og forudsætningen for, at det kan afværges, at denne kamp afspores af reformister og revisionister, er, at arbejdet med at skabe et revolutionært kommunistisk parti styrkes og udvides!

Kun hvis ledelsen af arbejderklassens kamp er i hænderne på et revolutionært parti, kan den fagoppositionelle og de politiske kampe sammensvejses til en kamp, der retter spydspidsen mod kapitalismen.

Majstrejkerne og SF-DKP-ledernes rumlen med et nyt "arbejderflertal" gør arbejdet med at skabe et revolutionært parti endnu mere aktuelt.

STØT KFMLS KAMPFOND

KONFLIKTEN MELLEM TEORI OG PRAKSIS

Stor venstrefløjsorganisation halveres 20

Af LASSE ELLEGAARD og MORTEN SØRENSEN

Den største af de »små« venstrefløjsorganisationer, MLE — Marxistisk-Leninistisk Enhedsforbund — er blevet næsten halveret. 47 pct. af medlemmerne har i løbet af september meldt sig ud, og tallet af dem er nu på vej ind i KFML — Kommunistisk Forbund Marxist-Leninister. Når tallet kun angives i procent, skyldes det MLE's princip om aldrig at opgive antallet af medlemmer; MLE talte indtil sprængningen 600 - 700 medlemmer og »aktive sympatisører«.

Sprængningen er kommet efter uenighed om, hvorvidt MLE skal prioritere teori eller praksis højest.

Tre årsager

Der er tre grundårsager:

1. Forholdet til Danmarks kommunistiske Parti. Udbryderne mener, at MLE »søger venskab« med DKP, som anses for revisionistisk. De tilbageblevne mener, at DKP ganske rigtigt er revisionistisk, men ikke kan ignoreres som »samarbejdspartner i kampen for de dagsaktuelle krav, hvor det er muligt«.

2. Forholdet til KFML. Udbryderne mener, at man ved at »søge venskab« med DKP

vender sig mod KFML. De tilbageblevne mener, at KFML prioriterer opbygningen af et elitært avantgardeparti højere end den politiske kamp mod Venstre-regeringens nedskæringspolitik og den stigende arbejdsløshed.

3. Opfattelsen af partiopbygningen. Udbryderne prioriterer denne side højere end de 53 pct., som er blevet tilbage. Disses opfattelse er, at et parti må have bred basis blandt arbejderne for at kunne fungere. Udbryderne mener, at partiet må være selve udgangspunktet for den revolutionære kamp.

Magtkampen

MLE blev dannet i 1973, og de modsætninger, som har ført

til den aktuelle rængning, er et halvt år gamle. I marts i år fik Kirstine Münster flertal i centralkomiteen, og væltede den daværende formand Peter Arctander, ved hvad udbryderne betegner som et »kup«. Kirstine Münster siger: »Den linje, jeg bl. a. stod for, fik flertal i centralkomiteen, det er det hele.«

Hun blev ny formand, og som centralkomiteens andet »eksterne« medlem valgtes Eva Dalhof. Disse to tegner i

dag MLE udadtil, men Kirstine Münster mener, at organisationen inden længe vil få flere »officielle« repræsentanter, således at MLE's fremtræden overfor offentligheden bliver bredere og mere nuanceret. Hvor mange medlemmer, der er i centralkomiteen, og hvem de øvrige er, vides ikke. »I det øjeblik vi skal fungere under mindre legale forhold, er det praktisk, at ledelsen kan fungere videre,« siger formanden.

Efter »kuppet« i marts kom modsætningerne mellem de to fløje frem — først antydningssvis under de samtaler, som MLE førte med bl. a. folk fra VS og SF's faglige landsudvalg, og helt åbent i organisationens stillingtagen til 1. maj-demonstrationerne i år.

1. maj-affæren

En af de frafaldne siger: »Flertallet i centralkomiteen ønskede aktionsfællesskab med SF og DKP, og dermed støttede de revisionistisk-reformistiske kræfter. Vi andre ville demonstrere sammen med KFML og den øvrige revolutionære venstrefløj.«

Enden på konflikten blev, at MLE ikke gjorde nogen af delene, men opfordrede deres medlemmer til at gå med i

demonstrationer »sammen med deres arbejdskammerater«. I den selvkritik flertallet af MLE's centralkomite senere udsøvede, betegnedes holdningen til 1. maj-demonstrationerne som en »principløs højrefejl«, men man fastholdt, at »den grundlæggende linje« var korrekt. Hertil siger udbryderne: »Hvordan kan en principløs højrefejl samtidig være grundlæggende korrekt?»

Kirstine Münster siger: »Hovedlinjen var, at vi ville demonstrere på dagsaktuelle krav og sammen med organisationer og partier til venstre for socialdemokraterne. Fejlen var, at vi undervurderede styrkeforholdet og derved var med til at støtte revisionisterne.«

DKP's rolle

Trods modsætningerne holdt MLE til rystelsen, men den næste kom kort efter, nemlig i anledning af St. Bededags-krisen, hvor MLE ifølge udbryderne »undlod« at gå imod de aktioner, som det kommunistisk dirigerede formandsinitiativ satte i gang. Mindretallet i centralkomiteen var imod denne linje, som de fandt var en faktisk støtte til de DKP- og SF-inspirerede strejker, fordi man fandt, at der ved disse aktioner blev sat en bremseklods for en virkelig gennemgribende aktion i form af generalstrejke.

I MLE siger man, at både forliget og formandsinitiativet blev bekæmpet, men kampen mod forliget blev sat forrest.

I den artikel i KFML-bladet »Kommunist«, hvor MLE-splittelsen skildres af udbryderne, hedder det bl. a., at MLE's ledelse er »langt mere opportunistisk« end DKP's, men at MLE-ledelsen er i stand til at dække over dette med »revolutionære fraser«.

Både DKP og MLE »demoraliserer og demobiliserer de masser«, som svarede igen på Venstre-regeringens overgreb, skriver udbryderne og fortsætter: De »fungerer således som monopolkapitalens mest fremskudte forpost i arbejderbevægelsen«.

Sommerlejren

Den tredje og afgørende modsætning opstod i forbindelse med afviklingen af organisationens sommerlejr. Her blev modsætningerne mellem de to grupper trukket skarpt op, og ifølge udbryderne blev der efter sommerlejren samlet »bred opbakning« mod centralkomiteens politik. Disse folk krævede indkaldelse til en ekstraordinær kongres, hvilket centralkomiteens flertal nægtede at gå med til. Det vil sige, man ville gerne indkalde til en kongres, men kun med en dagsorden som centralkomiteen fastsatte. Mindretallet ville derved blive afskåret fra at diskutere de politiske modsætninger, som var afdækket gennem foråret og sommeren.

Kirstine Münster: »Det, der er tale om, er, at udbryderne gik 14 dage før det blev afgjort, om vi skulle have en ekstraordinær kongres. Dette spørgsmål var sendt til høring i organisationen, hvor det ville blive afgjort.«

Der blev altså ikke arrangeret nogen kongres, for 3. september meddelte en tredjedel af centralkomiteens medlemmer, at de meldte sig ud af MLE og opfordrede alle »revolutionære kammerater« til at gøre det samme. Nyheden spredtes hurtigt, og grupper i organisationen meldte sig ud kollektivt. Bl. a. er MLE's organer i provinsen så at sige smuldret hen bortset fra enkelte steder, Århus og nogle få i Frederikssund. Udbryderne henviser videre til, at de inter-

nationale marxist-leninister har »isoleret« MLE, men hvem det nærmere er »vedkommer ikke Informations læsere«. Dog vides det, at AKPML-erne i Norge støtter KFML, Sveriges Kommunistiske Parti gør det samme.

Udmeldelserne

Omkring en halv snes dage efter, at mindretallet i centralkomiteen var gået, holdt udbryderne et møde, hvor der blev udformet en resolution med begrundelsen for udmeldelserne. Denne resolution blev fordelt til abonnenterne på KFML-bladet »Kommunist« som et indlæg, men kom ikke med i løssalgseksemplarerne. For, som en udbryder siger, »det er et dokument, man ikke skal stå og sælge på Nørrebros Runddel«.

47 procent af MLE-medlemmerne er gået, og udbryderne siger: »Vi forsøgte at holde sammen på organisationen, men modsætningerne var for voldsomme. Så mange medlemmer melder sig naturligvis ikke ud på grund af småpjetat uenighed, men på grund af virkeligt dybtgående uoverensstemmelser.«

Teori og praksis

MLE's deling afspejler også en anden konflikt, og denne er ved at brede sig til hele venstrefløjen. Kampen står om teori og praksis. De frafaldne MLE'ere beskyldes af de tilbageblevne for at være »overkonsekvente« og for i en række situationer at prioritere teorien for højt. Tilsvarende diskussioner finder sted inden for f. eks. IS — Internationale Socialister — der nu i højere og højere grad pålægger sine medlemmer at tage arbejde på fabrikker og virksomheder i stedet for at fortsætte en gold teoriseren. Og KF — Kommu-

nistisk Forbund («de gamle VS-leninister») optager ikke længere studenter. I KF's ledelse, hvor der sidder flere studenter, har man ønsket at standse tilgangen af studerende ud fra den betragtning, at vordende akademikere er et upålideligt revolutionært folkefærd, og at forløberne til et revolutionært parti må bygge sin basis på arbejdere.

Da studenteroprørets fremtvungne konfrontationer med det brogerlige Danmark var blevet erkendt som et foreløbigt nederlag, var det den udbrede opfattelse på venstrefløj, at «det vi mangler er den rigtige analyse». Og i flere år blev der analyseret på kryds og tværs, men dermed blev gennemslagskraften over for befolkningen alligevel ikke større. Og venstrefløjens store chok og overraskelse var DKP-sejren 4. december sidste år. DKP fik for første gang siden 50'erne det store gennembrud over for industri- og transportarbejderne og over for gruppen af uddannelsessøgende. Venstrefløj måtte sande, at skellet mellem teori og praksis altså ikke var blevet mindre. Tværtimod. Dette og udviklingen forud for valget fik bl. a. MLE trods risiko for beskyldninger om revisionisme til at tage DKP højtidelig, ligesom MLE også prioriterer arbejdet inden for folkelige bevægelser (f. eks. EF og kvindebevægelsen).

Centret i Ulfborg

Mens alt dette stod på, var der kun et sted i landet, hvor det teoretiske arbejde for alvor blev sat lavere end det praktiske: på Den rejsende Højskole i Ulfborg. Den af Amdy Petersen oprettede højskole spjede det ene hold studenter og ikke-studenter ud på rejser gennem Indien, Mellemøsten og Syd-

amerika, og mange indgik i «arbejderkollektiver» landet over, når de forlod højskolen. Også Det nødvendige Seminarium — også beliggende i Ulfborg — prioriterer den praktiske forståelse højt, hvilket sker gennem flere måneders arbejde på fabrikker. Socialisterne afprøver altså og tilpasser deres teorier med erfaringerne fra arbejdspladserne.

Både før og efter folketingsvalget sidste år fortsatte f. eks. VS sit analysearbejde, og nogle trotskister tog til Nakskov til OTA-strejken. På det tidspunkt mente disse trotskister, at arbejderne selv kunne overtage virksomheder, som man til en vis grad kan hævde, det skete på Clydeværftet i Glasgow eller på Lip-fabrikken i Frankrig. At dette i praksis må anses for urealistisk i øjeblikket, og at arbejderne stod som Sorteper, er først siden erkendt.

I MLE var der gennem længere tid optræk til et forsøg på at gennembyrde, hvad man kan kalde «det intellektuelle syndrom». Et begreb, der kan udvides til at omfatte mange af gymnasietidens værste efterladenskaber: at sarkasme og ironi er finere og bedre end latter, at videnskabelige arbejder er bedre end rapporter om kritisable forhold i samfundet, at en universitetskariere er bedre end en revolutionær politisk karriere. Kampen mellem forlagene Rhodos og Kurasje/Modtryk, hvor det man skændes om er, hvem der kan præstere den «rigtigste» oversættelse af Marx' Grundrisse er et eksempel herpå. Det er her «praktisisterne» mener, der er tale om et rent prestige race, der er helt irrelevant for venstrefløj, og ligeså når VS'eren Jens Brinck skriver en bog om økonomisk politik,

som en del læsere er enige om at karakterisere som ulæselig. Anklagen går ikke på indholdet, men på formen. En tilsvarende tendens finder man i sidste nummer af KFML's blad Kommunist, hvor der er en unavngiven anmeldelse af Bente Hansens og Jesper Jensens »Det lille røde leksikon». Anmelderen slutter med at skrive, at «vi opfordrer forfatterne til at trække bogen tilbage. Gør de ikke det, vil vi advare alle mod at benytte den». Forklaringen er den, at bogen ganske enkelt bliver farlig, fordi den indeholder nogle småfejl. Det hele et et kævl om definitionerne på sameksistens, kulturrevolution og titoisme. Kritikken går kort og godt på, at denne form for popularisering er farlig, hvilket allerhøjest kan være rigtigt ud fra et meget teoretisk standpunkt.

Venter på folket

»Praksis«-bevægelsen på venstrefløj går også på, at det ikke gælder om at lave prestageblade og tryksager, som kun imponere bourgeoisiet, men ud fra praktisk arbejde at indhøste erfaringer. MLE har således et klubbestyrelsesmedlem på B&W (klub 3). Ganske vist sidder han på SF'ernes nåde. DKP'erne skal holdes nede, men det viser, at MLE i praksis også kan gøre sig gældende på arbejdspladserne, og at de ikke alene sidder på partikontoret med den rette klasseanalyse og blot venter på folket.

DEBAT

BREVE TIL REDAKTIONEN

Indlæg stiles til Debat-redaktionen. Informanten påtager sig intet ansvar for indlæg, der er indsendt uopfordret. Manuskripterne skal helst være maskinskrivne. Blyantskrivne indlæg og indlæg, der er indsendt anonymt eller under pseudonym, accepteres ikke. Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte.

Oktober 1974

Revolverjournalistik

21

UNDER MANCHETTEN »Konflikten mellem teori og praksis« har Lasse Ellegaard og Morten Sørensen skrevet artiklen »Stor venstrefløjsorganisation halveres « i Information d. 5.-6./10.

Artiklen er fyldt til bristepunktet med fejlagtige oplysninger om rent faktiske forhold. Den uvidenhed, der lægges for dagen, burde være fremmed for et blad, der ellers har travlt med at skælde ud på Ekstra Bladets revolverjournalistik mv.

Vi skal kun kommentere et par enkelte ting, der berører KFML:

MS og LE prøver igennem hele artiklen at arbejde med en falsk modsætning mellem teori og praksis og fisker til det formål en række eksempler, der simpelthen er usande. F. eks. antydes det, at MLE er vældig praktisk, mens KFML har teori på hjernen. Belægget for, at MLE er vældig praktisk, er at »MLE har et klubbestyrelsesmedlem på B & W.«, som ganske vist sidder »på SF'ernes nåde«. Det viser, at mle'erne gør sig gældende på arbejdspladserne! Nu kunne MS og LE jo have spurgt

KFML, om vi havde folk på arbejdspladser, og hvis medlemsposter i fagforeninger et et afgørende bevis, så kunne vi også trække eksempler frem, endog på folk, der ikke sidder på bestyrelsesposter på SF'ernes nåde, men helt og aldeles på baggrund af egen revolutionær faglig indsats.

MS og LE kunne også have fået at vide, at KFML'ere og sympatisører arbejder fagligt andetsteds, at de medvirker ved oprettelsen af Kvindefronten, at de arbejder i fagråd og tilsvarende forum'ner inden for uddannelsessektoren, at de arbejder i Folkebevægelsen mod EF (hvad MLE f.eks. ikke gør i modsætning til MS' og LE's påstande. MLE satser på Arbejderkomiteen mod EF, der stiller sig uden for folkebevægelsen!)

Men hvorom alting er: Det er simpelthen løgn, når man vil pådutte KFML, at det ingen praksis har. Men MS/LE skal jo så bevise, at KFML sidder bag skrivebordet og teoretiserer, og i den forbindelse kaster de sig over en anmeldelse i vort blad Kommunist af Bente Hansens og Jesper Jensens »lille røde leksikon«. MS/LE

skriver, at KOMMUNIST anbefaler, at leksikon'et trækkes tilbage, angiveligt fordi det »indeholder nogle småfejl«. »Det hele er kævl om definitioner på sameksistens, kulturrevolution og titoisme«, fortæller MS/LE os. Nu ville MS og LE, såfremt de blot kikkede i det lille leksikon eller for den sags skyld i et hvilket som helst leksikon, kunne forvisse sig om, at et leksikon indeholder definitioner! Så skal man anmelde et leksikon, så anmelder man dets evne til at definere. Og når så definitionerne er helt gale, så er leksikon'et helt galt. Det er det, der er tilfældet med Bente Hansens og Jesper Jensens lille røde leksikon. Der er ikke tale om »nogle småfejl«, men om helt grundlæggende ting.

Men MS/LE mener, at det »allerhøjest kan være rigtigt ud fra et meget teoretisk standpunkt« at kritisere populariseringen af »det lille røde leksikon.« MS/LE har ikke begrebet, at såfremt man populariserer noget, der er forkert, så bliver det nu engang ikke bedre af at blive populariseret. Populært vrøvl er ikke bedre en indviklet vrøvl. Det behøver man vist ikke være meget teoretisk for at finde ud af.

Skal I absolut beskæftige jer med venstrefløjen, LE og MS, er det så for meget for langt at bede jer om at sætte jer ind i tingene først? F. eks. kan vi anbefale at I læser KOMMUNIST, også andet end en enkelt anmeldelse. Så kunne I få noget at vide om faglig politik, uddannelsespolitik, EF-politik og andre ting, der hænges sammen med politisk praksis.

KOMMUNISTISK
FORBUND
MARXISTER-LENINISTER

HARTLINGS BESØG I KINA

KOMMUNIST nr. 9 1974
22

Den 18. oktober ankom Hartling til Peking på officielt statsbesøg. Den varme velkomst, som blev statsministeren til del, har vakt stor opmærksomhed.

Samme dag, som Hartling ankom til Peking, skrev FOLKETS DAGBLAD i Peking bl.a. følgende:

"Under ledelse af statsminister Poul Hartling forsvarer kongeriget Danmarks regering energisk den nationale uafhængighed og den statslige suverænitet, går ind for en konsolidering og styrkelse af det nationale forsvar, er druiden over for supermagtstvang og går ind for 'fælles forsvar' med andre europæiske lande imod yderligere trusler til gavn for uafhængigheden og sikkerheden for Danmark og andre europæiske lande. Desuden lægger den danske regering vægt på at styrke samarbejdet mellem landene i det europæiske fællesskab, 'således at Europa taler med én stemme i alle større spørgsmål.' I de senere år har Danmark lagt øget vægt på at udvikle sine relationer til den tredje verden. Statsminister Poul Hartling har ved mange lejligheder højtideligt erklæret, at i internationale spørgsmål 'bør de små nationers stemme blive hørt så tydeligt som muligt', og han har vendt sig imod stormagternes besiddelse af 'retten til monopol'. Dette udtrykker de små og mellemstore nationers modstand mod hegemonisme og giver udtryk for deres krav om ligeberettiget deltagelse i ordningen af internationale problemer."

Efter at have karakteriseret verdenssituationen som gunstig for folkenes kamp mod supermagterne, understreger FOLKETS DAGBLAD venskabet mellem de danske og kinesiske folk, og det understreges, at "den kinesiske regering og det kinesiske folk beslutsomt støtter Danmark i alle

dets retfærdige handlinger for at forsvare sin egen uafhængighed og suverænitet og for at bekæmpe stormagtshegemoni." (Citeret fra Hsinhua News, 18.10.1974).

Den kinesiske karakteristik af Hartlings udenrigspolitik har fået LAND OG FOLK til at anke over, at kineserne allierer sig med de mørkeste kræfter i verden, og DKP håber, at kineserne måtte komme på bedre tanker. Og Torben Krogh, SF-dagbladet MIN-AVISENS redaktør, har i en kommentar bl.a. sagt følgende:

"Nej, lederne i Peking har sandelig ikke gjort det nemt for deres venner i den smalle regerings lille land. Og måske fortjener disse venner det heller ikke, fordi de i alt for høj grad har været optaget af at forklare og forsvare den kinesiske udenrigspolitik ud fra 'korrekte' revolutionære teser." (INFORMATION, 25.10).

Men Torben Krogh viser dog forståelse for, hvorfor kineserne siger, som de siger. Han understreger, at den kinesiske Europapolitik tager sit udgangspunkt i "den kinesiske frygt for det, som de kalder Sovjetunionens socialimperialisme."

Denne bedømmelse af baggrunden for den kinesiske politik er Kinas venner så aldeles enig i. Vi er enige med Kina i, at de to supermagter, USA's og Sovjetunionens forsøg på at beherske verden i indbyrdes kamp og samarbejde er den alvorligste trussel mod verdens folk idag. Vi er enige med Kina i, at de to supermagter intet middel skyer for at sikre deres interesser. Og når FOLKETS DAGBLAD i sin velkomstartikel til Hartling skriver, at supermagterne "er belejret af verdens folk", så er vi enige i denne vurdering.

Vi har set eksempler på, hvorledes supermagterne har reageret

mod sådanne belejringer. Vi så det i Tjekkosllovakiet. Vi så det i Chile. Og hver gang der er uro et sted på jordkloden, dukker USA's og Sovjetunionens flådestyrker op for at sikre de to supermagters indflydelsessfære. Det så vi ved Cypern-krisen.

Vi ser ligeledes, hvorledes USA-imperialismen forsøger at sikre sig kontrollen over Latinamerika. Vi ser, hvorledes USA forsøger at eksportere sin dollar-krise til de europæiske lande, og hvorledes det bestandigt blander sig i de europæiske landes indre anliggender. Derfor reagerede Grækenland mod NATO-medlemskabet.

Socialimperialismen handler på nøjagtig samme måde. Det seneste eksempel er dets energiske støtte til det imperialistiske indiske borgerskabs indlemmelse af Sikkim i den Indiske Union.

Og begge supermagter søger med alle midler at bevare deres stormagtsstilling. Derfor deres uvilje mod at tage spørgsmålet om veto-retten i FN's sikkerhedsråd op på FN-generalforsamlings dagsorden.

Kinas varme modtagelse af Hartling er en officiel tilkendegivelse af det kinesiske folks og den kinesiske regerings solidaritet med de små og mellemstore landes kamp mod supermagterne. Når et lille lands repræsentanter besøger Kina, er det denne solidaritet, som er hovedaspektet.

Når Kina ud fra den fredelige sameksistens' principper samvirker med små lande under de eksisterende verdenspolitiske betingelser, er det klart, at målet er en yderligere belejring af supermagterne. Kineserne lægger ikke i deres velkomstartikel skjul på, at de ser det danske statsbesøg i dette perspektiv.

Torben Krogh kalder det "national interessepolitik", og en sådan interessepolitik skulle vi, Kinas venner, angiveligt tage afstand fra. En sådan politik skulle ikke stemme overens med "korrekte revolutionære teser" for et socialistisk lands internationale politik.

Men vi vil godt sige til Torben Krogh, at vi ikke ser nogen modsætning mellem et socialistisk lands bestræbelser for at sikre sin eksistens og "korrekte revolutionære teser". Faktisk er det en afgørende revolutionær handling at forsvare det socialistiske samfund mod ydre fjender. Og det er alle revolutionæres pligt at støtte dette forsvaret. En styrkelse af socialismen i Kina og en tilbagetrængning af supermagternes, ikke mindst af socialimperialisternes forsøg på at knuse den socialistiske opbygning i Kina, er uøseligt forbundet med vor egen kamp mod imperialismen.

En ting er imidlertid, at Kina ved Hartlings statsbesøg understreger, at det vil støtte Danmark i dets kamp for national uafhængighed og mod stormagtshegemoni. Noget andet er, om Hartling og hans regering fortjener al den ros, som FOLKETS DAGBLAD fremkommer med i sin velkomst-artikel. Vi mener, at en opfordring til de europæiske folk om at stå sammen i kampen mod supermagterne, er en korrekt opfordring. Men vi mener ikke, at Hartling fører en politik i dette perspektiv. Vi vil ikke undlade at støtte Hartling-regeringen eller en hvilken som helst anden regering, hvis den i forskellige sammenhænge skulle gå imod USA- og socialimperialismens forsøg på at gøre deres indflydelse gældende. Vi så gerne, at en dansk regering støttede den tredje verdens kamp imod veto-retten i FN. Vi noterede med tilfredshed, at den danske regering efter langvarigt pres anerkendte Den demokratiske republik Vietnam imod USAs vilje. Og skulle den danske regering, om det så skal ske via EEC-kommissionen i Bruxelles, gå imod amerikansk pres på Europa for at få "afsat" dollarkri-

sen, så vil vi støtte endog EEC i en sådan politik.

Men Hartling fortjener ikke rosen. Hans støtte til det nationale forsvar og et fælleseuropæisk forsvar er ikke et bidrag til den lille danske nations kamp for national selvbestemmelsesret. Hartlings EEC-politik er et udtryk, ikke for ønsket om dansk medvirken på lige fod med de europæiske folk i kampen mod supermagterne, men for Hartlings velvillige administration af det monopolkapitalistiske Danmark. Hovedaspektet ved EEC er en styrkelse af de europæiske monopolers magt over arbejderklasserne i de europæiske lande. Det er for disse monopolers skyld, at grænsen fjernes.

Når det kinesiske folk hylder Hartling, er det naturligvis ikke for hans synders skyld. Hartling er en officiel person, der er på statsbesøg. Hyldesten er ikke beregnet på personen, men på det danske folk. Den skal vise, at det kinesiske folk støtter de små nationers kamp mod supermagterne. Det er det væsentlige aspekt.

Det er vor opfattelse, at ethvert forsøg på at udnytte Hartlings Kina-besøg og den kinesiske karakteristisk af hans politik til at undertrykke det væsentlige aspekt: at besøget fra kinesisk side bruges til at udtrykke solidaritet med en lille nations kamp mod supermagterne, tjener imperialismen, ikke mindst socialimperialismen.

Når LAND OG FOLK har ondt af kinesernes "alliance" med mørke kræfter, så er vort svar klart:

Det er idag Sovjetunionen, som er en af de største trusler mod folkenes uafhængighed, staternes suverænitet og folkenes frihedskampe. Kan nogle kræfter være "mørkere" end de sovjetiske ledere, der gav ordren til at besætte Tjekkoslovakiet? Kan nogle kræfter være mørkere end de sovjetiske ledere, der inviterer udenlandsk kapital til Sovjetunionen, så den i fred og ro kan udbytte de sovjetiske arbejdere, der hverken har strejkeret eller andre muligheder for at kæmpe mod udbytterne? Kan nogle kræfter være mørkere end de sovjetiske ledere, der støtter Indiens angrebsskrige mod Pakistan og Indiens annekktion af Sikkim? Og vi kunne fortsætte i én uendelighed!

Vi mener, at det danske folk nok skal vide at forsvare sig imod supermagternes overherredømme. Men til det formål duer EEC ikke, ej heller det nationale forsvar, fordi det eneste ægte nationale forsvar, der findes, er det væbnede folk selv. Det viste 9. april 1940 og hele besættelsestidens historie.

Det er vor — og alle revolutionæres opgave — ud fra den danske situation og de danske erfaringer, som konkret er indhøstet i kampen mod udenlandsk overherredømme at lægge en politisk linie for kampen mod supermagterne. Såvel imod de politiske kræfter og partier, som læner sig op ad den amerikanske imperialismen, som imod det DKP, der er 100 pct. halehæng til den sovjetiske socialimperialismes internationale politik.

Danmarks produktion til danske arbejdere! ²³

EKSTRA
KOMMUNIST
Februar 1975

Den 17. januar udsendte arbejderne på Uniprint en appel om støtte til deres aktion. I appellen hed det bl.a.:

»Vi slås for at bevare vores arbejdsplads. Vi strejker mod arbejdsløsheden. Støt os. Støt dig selv. Støt os moralsk. Danmarks produktion til danske arbejdere!«

Linien er krystalklar: Uniprint-arbejderne strejker mod arbejdsløsheden! Kapitalisternes svar kommer prompte: Uniprint likviderer! Men arbejderne fortsætter kampen. De blæser på grundlovens bestemmelser om den hellige private ejendomsret. De besætter fabrikken. De bryder kapitalisternes love. Kravet er krystalklart: Kapitalisten skal tvinges til at fortsætte produktionen!

Uniprint-aktionen er et praktisk bevis på, at det nytter noget at gå til kamp mod arbejdsløsheden. Den bryder tværs igennem borgerskabets forsøg på at bilde arbejderklassen ind, at valget står mellem 'løn-pause' eller arbejdsløshed. Den bryder tværs igennem kapitalens forsøg på at bruge arbejdsløsheden som et våben imod arbejderklassen. Uniprint-arbejdernes aktion viser, hvorledes kampen skal tages op i en situation, hvor der er krise for kapitalismen.

Alt imens fremlægger det kriseramte Folketing og den ene eller den anden regeringskoalition sine helhedsplaner til krisens afvikling: Arbejderklassen skal betale for krisen. »Vi er alle i samme båd«. »De, der har arbejde, må give afkald for, at de arbejdsløse kan komme igang igen«.

På den måde skal arbejderne splittes. Arbejderne spilles ud mod hinanden. Profitten skal sikres.

Uniprint-arbejderne siger nej til dette spil. De strejker. De støtter sig på egen indsats. De appellerer til arbejdsløse og arbejdende om solidaritet. De slår fast, at det er en fælles kamp imod kapitalen. Ved at yde et økonomisk bidrag til Uniprint-arbejdernes aktion giver arbejdsløse og arbejdende ikke »afkald«. De yder en støtte til den fælles kamp mod kapitalen.

Men det er ikke kun i Folketinget, at der bages en rævekage. Hartwell og Thomas Nielsen bager deres kage. Naturligvis skal de være uenige om noget. Og Thomas Nielsen kan ikke sælge alle krav på én gang. Men grundlæggende er de enige. Begge ønsker de helhedsplaner, som kan få den kapitalistiske økonomi til at køre smertefrit.

Igennem generationer er fagbevægelsen blevet bundet til arbejdsgivere og stat. De faglige pampere administrerer klassesamarbejdet. Kampen for at gøre fagforeningerne til klassekamps- og ikke klassesamarbejdsorganisationer må føres igennem.

Uniprint-arbejdernes aktion blev støttet af Grafisk Kartel. Fordi arbejderne stod fast. Fordi de ikke lod sig spise af med et forslag fra kartellet om afskedigelsesløn. De har tvunget kartellet til at støtte strejken. De har ladet hånt om arbejdsret, samarbejdsaftaler og fagligt juristeri. Uniprints tillidsmænd trådte tilbage, da strejken begyndte. De har nedbrudt skellet mellem de tre faggrupper på arbejdspladsen. Arbejderne bestemmer i fælleskab på arbejdermødet, hvorledes aktionen skal gennemføres. De har trodset tillidsmandsreglerne.

Det viser, at skal fagforeningerne blive redskaber i arbejderklassens kamp, må de løsrives fra klassesamarbejdsaftaler og sammenbinding med statsmagten. Det viser — ikke mindst i overenskomstssituationen — at det faglige bureaukratis klassesamarbejdslinie må brydes. Det viser, at kampen for at gøre fagforeningerne til kamporganisationer starter på arbejdspladsen, starter i klubberne, starter ved at de fagligt aktive lægger en kamplinie frem.

I Uniprint-aktionen smelter kampen mod en konkret virksomhedslukning sammen med kampen mod arbejdsløsheden, mod statsmagten gennem besættelsen af fabrikken, mod arbejdsretten og mod det faglige bureaukrati og klassesamarbejde!

Det er kampens perspektiv. Men det betyder ikke, at blot der opstår 5, 10, 20 - Uniprint-aktioner ryster kapitalismen i sin grundvold. Der er dem, der tror, at arbejdermagten automatisk vokser ud af aktioner på først én, så flere fabrikker. Vel. Vi er ikke uenige i, at arbejderklassens kamp styrkes og udvikles gennem kampen på arbejderpladserne. Uden denne kamp — ingen socialistisk omvæltning.

Men kun gennem mobiliseringen af arbejderklassen på alle områder, i kampen på fabrikkerne, i kampen blandt de arbejdsløse, i kampen i masseorganisationerne, ikke mindst i fagforeningerne, i den samlede kamp mod borgerskabets stat under ledelse af de revolutionære Kommunistiske parti og underordnet partiets revolutionære strategi kan borgerskabets statsmagt knuses, arbejderklassens egen statsmagt opbygges og den socialistiske vej betrædes.

*Uniprint-arbejdernes kamp viser vejen!
Gør fagforeningerne til kamporganisationer!
Danmarks produktion til danske arbejdere!*

Venstresocialisterne af samme skuffe som DKP og SF

Trods svinkeærinder i udenomsparlamentarisme og fraseradikale udtalelser om »arbejderbevægelsens selvstændige kamp« viser VS' holdning til regeringsdannelser, parlamentarisme og Socialdemokrati, at partiet er et ægte barn af SF

24

KOMMENTAR

INFORMATION TIRSDAG 8. APRIL 1975

AF BENITO SCOCOZZA

Igen mere end et år har Danmark været ramt af en skærpelse af kapitalismens almene krise; og i samme periode har det borgerlige demokrati været ramt af krise. Partier og mere eller mindre stabile partikonstellationer har udtænkt og gennemført en række foranstaltninger med henblik på at redde den kriserammede kapitalisme. Fælles for alle planer og forslag har været, at arbejderklassen skulle betale krisen. Samtidig var det væsentligt at få arbejderklassen til selv at acceptere, at det var den, der skulle betale.

I en sådan situation er det nok så interessant at se på, hvorledes de, der erklærer sig for arbejderklassens talsmænd, fører sig frem. DKP vandt en betydelig valgsejr december 1973. Året 1974 førte til et betydeligt opsving i arbejderklassens kamp mod forsøg på at vælte krisens byrder over på dens skuldre. Majdemonstrationerne var kulminationen.

Med SF som sekundant blev majdemonstrationerne imidlertid brugt af DKP til at lede bevægelsen ind i parlamentariske baner. Det SF- og DKP-dominerede Formandsinitiativ satsede alle kræfter på at bru-

ge strejkerne og protesterne til at vælte Hartling-regeringen.

Linien var tydelig. Hartling-regeringen skulle erstattes med en »arbejderregering«. Som ung fagforeningsmand har Knud Jespersen arbejdet sammen med Anker Jørgensen; samarbejdet burde nu fortsætte, og DKP erklærede, at de »to linier« i arbejderbevægelsen, DKPs egen og Socialdemokratiets, burde gå hånd i hånd frem mod demokratets fornyelse, kontrol af monopolerne og den glade, glidende overgang til socialismen.

I dette perspektiv blev Hartling gjort til noget særligt slemt — og en socialdemokratisk regering, hels med SF- og DKP-støtte, til noget særligt godt.

Linien var konsekvent. Formandsinitiativets og andres 26. november-demonstration var efterårets store brosten, som kastedes ind ad Hartlings vinduer. — Og endelig gik Hartling. Jespersen ville have os til at tro, at han var drevet væk! Men det var der nu alligevel ingen, der troede på.

Under valgkampen fortsatte bestræbelserne. Voldsomme udfald mod Det sorte Kabinet og bejlen fra SF og DKP til Socialdemokratiet. Derpå valget, og endelig morgengry. — Hartling blev styrtet, og SF og DKP gik til dronningen og pegede på en socialdemokratisk mindretalsregering. Det samme gjorde VS; dog de-

monstrerede de uvilje mod monarkiet ved blot at sende breve, en demonstration, der er ligeså revolutionær som ikke at tage slips på i Det kongelige Teater.

Wilhelms selvmodsigelser

Det interessante i hele dette regeringsspil er ikke, at DKP og SF konsekvent fører deres linie igennem: At få en »arbejderregering«. Det interessante er VS' stillingtagen. Herom sagde Preben Wilhjelm (VS) i Folketinget den 28.1:

»Vores holdning er alene bestemt af, hvilken konstellation der giver de bedste betingelser for lønarbejdernes kamp. Vi erkender, at Socialdemokratiet alt taget i betragtning nok er mere indstillet på en solidarisk holdning inden for lønarbejdergrupperne, men det må også indgå uundgåeligt i vores bedømmelse, at Socialdemokratiet i årenes løb ikke har været mere tilbageholdende med overenskomstindgreb end de borgerlige, og at LO-toppen sædvanligvis er mere tilbøjelig til at forsvare et indgreb, når Socialdemokratiet er i regering, end når Socialdemokratiet er i opposition. Vi har derfor, lidt tøvende, sagt, at vi foretrækker en socialdemokratisk mindretalsregering, men vi har også sagt, — og dér tøver vi ikke et øjeblik — at det værst tænkelige i vores øjne er en regering tværs over det, man kalder midten, en rege-

ring, hvor Socialdemokratiet knyttes fast til ét eller flere af partierne til højre. Det mener vi stadig, og det bygger som nævnt på en vurdering alene af, hvilke muligheder de forskellige konstellationer giver lønarbejderne i den afgørende kamp uden for Folketinget». (Folketingets forhandlinger, nr. 1, 1975, sp. 162)

Wilhelms begrundelse for at foretrække en socialdemokratisk mindretalsregering er mildest talt selvmodsigende. Først siger han, at Socialdemokratiet er »mere indstillet på en solidarisk holdning inden for lønarbejdergrupperne«, og i samme åndedrag, er den socialdemokratiske ledelse af selvsamme lønarbejdergruppes største faglige organisation, »LO-toppen sædvanligvis er mere (!) tilbøjelig til at forsvare et indgreb, når Socialdemokratiet er i regering...«. Skal der være logik i den snak, så modsiger Wilhelm altså sig selv; Socialdemokratiet kan ikke samtidig være mere solidarisk og bedre til at gribe ind.

Selvmodsigelsen gentages i Folketinget den 21.2., efter at den socialdemokratiske mindretalsregering er kommet til; »vi anerkender naturligvis«, siger Wilhelm, »at Socialdemokratiet modsætter sig de mest asociale af den tidligere regerings spareforslag, men bortset heraf er det mere ligheden end forskellen, der springer i øjnene. Dog bekræfter redegørelsen fra i går (Statsminister Anker Jørgensens regeringserklæring. Min anm.) statsministerens tidligere udtalelse om, at Socialdemokratiet er det mest erhvervsvenlige parti herhjemme«. (Samstedts, sp. 320) Og om regeringsudspillet siger Wilhelm, at det af dette fremgår, »at erhvervslivets krav er vigtigere end beskæftigelsen«. (sp. 322).

Nu ved vi jo, at VS — med rette — sætter lighedstegn mellem »erhvervsliv« og kapitalister; hvilket vil sige, at Wilhelm udtaler, at Socialdemokratiet er det »mest« kapitalistvenlige parti i Danmark! Samtidig siger han, at det er mindre asocialt!

Det korte af det lange er imidlertid, at VS foretrak en regering, der alene består af det parti, som VS kalder det mest erhvervsvenlige, dvs. det bedst egnede parti til at administrere kapitalens danske forretning.

Resultatet er i øvrigt velkendt. Næppe havde Anker Jørgensen sat sig til rette i statsministerstolen, før end han greb ind i overenskomsterne. Til lettelse for såvel Thomas Nielsen som Hartwell, der for en ordens skyld havde sagt nej til forligsmandens mæglingsskitse. — De vidste jo, hvad der ville ske!

Socialdemokratiet presser arbejderklassen

Dermed kommer vi til den anden side af VS' argumentation for at vælge mellem forskellige erhvervsvenlige regeringer: At arbejderklassen bedre kan »presse« en socialdemokratisk mindretalsregering!

For det første modsiger Wilhelm i sin folketings tale selv denne »presse« teori, når han netop udtaler, at LO bedre kan mobiliseres for et socialdemokratisk indgreb end for et borgerligt. Og det betyder, at hele det faglige apparat sættes i gang for at holde arbejderklassen i ro.

For det andet — og det er det væsentligste — har udviklingen selv vist, at det så aldeles ikke har været arbejderklassen, der har »presset« Socialdemokratiet, men tværtimod Socialdemokratiet, der

gennem indgrebet har »presset« arbejderklassen!

Som allerede omtalt: Igen nem 1974 har Formandsinitiativet og dets to partier, SF og DKP, brugt bevægelsen i arbejderklassen til at »presse« på for at få en ny regering. Den fik man — og derpå overenskomstdiktatet og det samlede generalangreb på arbejderklassens levevilkår.

Og netop ved at råbe en »arbejderregering«, ved at pege på en socialdemokratisk mindretalsregering, ved at udbrede illusioner om, at den bedre lod sig »presse«, skabtes der tillid til, at en socialdemokratisk regering var mere »arbejdervenlig« end andre regeringer. Det gav den bedste udgangspunkt for de socialdemokratiske overgreb — og en fuldstændig demobilisering af arbejderklassen. Hvor var de hundredetusinder, der demonstrerede mod afgifterne maj 74? Hvor var de titusinder, der demonstrerede 26. november? Hvor var det højtråbende Formandsinitiativ? Sammen med sig selv foran Christiansborg med DKPeren Jan Andersen, som sagde, at det var med »tunge skridt«, at man demonstrerede mod en »arbejderregering«.

VS søger et alibi

I modsætning til DKP og SF søger VS imidlertid at skaffe sig et alibi for dets »foretrukken« en socialdemokratisk mindretalsregering. VS siger, at det ikke vil være »sikkerhedsnet« under regeringen.

Det lyder naturligvis konsekvent, men atter engang svipper logikken. Thi man kan ikke på den ene side »trods alt foretrække« en socialdemokratisk regering, og så på den anden side vælge den, så snart man får lejlighed dertil; og skal der

være den mindste mening i VS' udsagn om, at Socialdemokratiet er den mest kapitalistvenlige regering, ja, så er der så sandelig grund til at vælte den så hurtigt som muligt!

Denne problemstilling er Wilhjelms meget vel klar over, og den 21.2. siger han herom i forbindelse med en eventuel valgtrussel:

»Det er ikke spor usandsynligt, at regeringen vil vælge en situation, hvor den kan påstå, at den blev væltet af et eller flere af venstrefløjens partier. Det er jo set før. Lad mig derfor med det samme slå fast: hvis den socialdemokratiske mindretalsregering bringer sig i en sådan situation, er det, fordi den ønsker at blive væltet. Hvis den gør en sag til et kabinets spørgsmål uden på forhånd at have sikret sig et flertal, er det, fordi den ønsker at blive væltet. Hvis den kommer med ultimative udspil, er det, fordi den ønsker at blive væltet. Hvor man har VS i disse spørgsmål, der kan komme på tale, ved man. Vi har klart og tydeligt sagt det. Man kender vores valgoplæg, man kender vores politiske grundlag, og man ved, hvad vi kan gå ind for, og hvad vi ikke kan gå ind for«. (Sammensteds, sp. 324).

Ægte opportunisme

Hvorfor nu disse spekulationer omkring en situation, hvor regeringen bliver væltet?

På den ene side ved VS — og burde ikke mindst vide det i dag —, at VS reelt ikke kan støtte regeringen på ét eneste punkt af betydning. Men på den anden side har VS »peget på« den, og selv om VS søger at gøre dette pegeri til noget betydningsløst, så ved man godt, at såfremt VS vælter en regering, vil man spørge:

Jamen, hvorfor pegede I på den? Wilhjelms forsøger så at klare dette problem ved at erklære, at såfremt VS skulle blive bragt i en situation, hvor partiet er tvunget til at medvirke ved regeringens fald, så er det sandelig ikke VS' skyld, men regeringens egen.

Dermed bliver al snakken om, at VS ikke vil være »sikkerhedsnet« under regeringen tom snak; thi såfremt det alene er regeringen, der bestemmer, om den vil styrtes eller ej, ja, så vil »sikkerhedsnet« situationen aldrig opstå! Thi i følge Wilhjelms vil regeringen enten søge et politisk flertal på forhånd, eller den vil bevidst begå selvmord. På den fiks måde kan VS altså »pege på« en socialdemokratisk mindretalsregering og undgå kritik for at gå højrepartiernes ærinde — og samtidig fralægge sig ansvaret for dens eventuelle fald og endnu engang undgå kritikken. Det er ægte opportunisme og principløshed!

Fintmasket sikkerhedsnet

Men også her er virkeligheden anderledes end taktisk fiffige udtalelser; i forbindelse med finanslovsafstemningerne blev VS' »taktik« sag på prøve. Da viste det sig, at regeringen faktisk regnede med og brugte VS som sikkerhedsnet. Regeringen kom med et »ulimativt udspil«; anledningen var børnetilskuddene, hvor Socialdemokratiet stillede et ændringsforslag til finansloven, således at forligpartiernes 1-milliard-besparelse reduceredes til 105 millioner (foreløbigt; i det lange løb er nedskæringen større). Kun fordi VS undlod at stemme, gik dette forslag igennem, og det var bebudet, at regeringen eventuelt ville gå, hvis den kom i mindretal.

Nu kan man diskutere, hvor mange mindre nedskæringer, man skal sluge for ikke at få større nedskæringer. Men denne diskussion er irrelevant i denne sammenhæng, thi VS ville have stemt imod enhver nedskæring: når det ikke gjorde det, var det fordi regeringen kom i fare.

At VS også selv ser det på den måde, fremgår af VS-sekretær Asger Boertmanns kommentar til Information d. 21.3., hvori det bl. a. hedder:

»Vi ser i øjnene, at der kun er nuanceforskelle på en borgerlig og en socialdemokratisk regerings politik. Hvis vi vælter en socialdemokratisk regering, får vi en ny regering, som vi overhovedet ingen indflydelse har på. Vi sætter stadig vor lid til, at der er en rimelig mulighed for, at arbejdspladserne vil være i stand til at presse den socialdemokratiske regering«.

Sikkerhedsnettet er allerede ved at blive ganske fintmasket! Og »presse« riet? Jo. Socialdemokratiet pressede VS til at undlade at stemme

Men mekanisk gentager Boertmann VS' teori om presset den anden vej — til trods for, at »presset« fra arbejdspladserne i forbindelse med statsindgrebet var det mindste i mands minde! Men VS svæver i Folketinget med fire mand og snakker om presseri — uden at det selv har et arbejdspladsarbejde, der kan mobilisere det omtalte presseri! VS' fire mandater er jo ikke engang resultatet af en bevægelse på arbejdspladserne! Men VS tager håbet til hjælp!

Partiets egen basis eksisterer ikke

Men hvad så? vil man spørge! Hvad kan VS gøre andet?

Nej. Naturligvis kan det ikke gøre andet end at komme

med tomme ord om »pres«, med fiffige taktikker, der ikke holder stik og med rodede opfattelser af Socialdemokratiet.

Sagen er nemlig den, at VS er et ægte barn af SF; at det trods svinkeærinder i udenomsparlamentarisme og trods idelige fraseradikale udtalelser om »arbejderklassens selvstændige kamp«, »kamp for arbejdsråd« mv., i den faktiske politik, i den helt nærværende holdning til regeringsdannelse, parlamentarisme og Socialdemokratiet er af samme skuffe som DKP og SF.

Havde VS været det revolutionære parti, som det siger, det er, så havde det overhovedet ikke blandt sig i spillet omkring regeringsdannelsen, så havde det ikke valgt mellem den ene eller den anden kapitalistvenlige regering.

Vi nægter ikke, at revolutionære kan bruge Folketinget til at lægge forslag frem, som repræsenterer et faktisk pres fra

arbejderklassen, og som derfor kan presses igennem, uanset hvilke regering der sidder på toppen af statsapparatets kransekage. Det forudsætter naturligvis, at de revolutionære, der indvælges, ikke er snublet ind af Christiansborgs porte som følge af en ustabil vælgerbevægelighed og timer i TV og radio, men at folketingsrepræsentationen er et supplement til et politisk arbejde og rodfæste i den lønarbejderklasse, man taler for.

Eet sådant parti er VS ikke. Derfor er det naturligt, at de fire svævende folketingsmedlemmer venter på »presset«. Det er ganske logisk, at VS håber på den spontane bevægelse. Partiets egen basis eksisterer nemlig ikke.

Benito Scocozza er formand for Kommunistisk Forbund Marxist-Leninister.

METAL-TOPPEN UNDERGRAVER B&W-STREJKEN!

KOMMUNIST nr. 6 1975

25

Erkesocialdemokraten og klasse-samarbejdspolitikeren Paulus Andersen har med et brev stilet til afd. 5's bestyrelse indledt et svinagtigt angreb på de strejkende kleinsmede på B&W i et forsøg på at true dem i arbejde. Paulus Andersen, som især gennem sin optræden i den senere tids strejkekampe er blevet kendt for sine gangstermetoder, skriver bl.a.:

»Vi pålægger herved afdelingens bestyrelse at gøre de konfliktomfattede medlemmer opmærksom på bestemmelserne i lovenes § 35. Vi anmoder indtrængende om, at afdelingsbestyrelsen med al den alvor, som sagen har krav på, nu pålægger medlemmerne i klub 4 at overholde denne bestemmelse i forbundslovene, idet vi i modsat fald — ikke mindst af hensyn til

beskæftigelsen af vore mange hundrede medlemmer på værftet — nødes til at indstille til hovedbestyrelsen, at de pågældende medlemmer i klub 4 udelukkes af forbundet i henhold til reglerne i forbundslovenes § 57.»

At smide de strejkendes klub 4 ud af Forbundet er det samme som at smide 240 arbejdere ud i arbejdsløshed uden mulighed for

at få understøttelse og med et meget dårligt udgangspunkt for at få nyt arbejde. Med dette skridt har Paulus Andersen og METAL-toppen vist sig endnu ivrigere i kampen mod de strejkende end B&W's direktør Bonde-Nielsen.

Brevet har medført voldsomme protester. Afd. 5's bestyrelse har krævet truslen taget af bordet. Formand Bent Fjellerad udtaler i et åbent brev bl.a.: »Vi erindrer ikke, at en forbundsformand nogensinde i dansk fagbevægelses historie har optrådt så groft over for de medlemmer, han er valgt af.«

Men hvor Paulus Andersen og METAL-toppen har taget jernhandsken på, har de strejkende til gengæld samlet handsken op. I en udtalelse fra den 28/8, der blev énstemmigt vedtaget, hedder det bl.a.:

»Med dette går Paulus Andersen åbent mod vore interesser. Med dette bliver vores kamp mod arbejdsgivernes lønstoppolitik også en kamp mod de pampere i Forbundstoppen, som søger at kvæle vores strejke.

Vi kræver, at vore faglige organisationer ikke modarbejder os, men tværtimod kæmper for medlemmernes interesser!

Vi fortsætter strejken og fastholder blokaden trods Paulus Andersens sabotage!»

Denne sag viser med al ønskelig tydelighed to ting.

For det første, at en konsekvent strejkekamp meget hurtigt bliver en kamp mod to fjender på én gang: dels mod kapitalen, dels mod forræderne inden for arbejdernes egne faglige organisationer.

For det andet, at det er tvungne nødvendigt at få knust klassesamarbejdslinien i fagbevægelsen og få forvandlet fagforeningerne til kamporganisationer.

Med dette angreb stilles endnu større krav til solidariteten.

UDVID STØTTEARBEJDET!

Den 27.8.1975
Til klub 4, B&W-aen.

Kammerater!
I løbet af foråret har arbejdsgiverne rettet det ene slag efter det andet mod arbejderne, og strejker. Unprint, HT, DVI og Nifisk er eksempler på dette.

Nu forsøger de sig med klub 4. Jeres forsøg på at kæde krisens arbejdsklassens kamp mod kapitalens forsøg på at kvæle krisens strejke er et led i hele jeres forsøg på at kvæle krisens strejke.

En sejr for jer vil derfor være en sejr for hele den danske arbejdsklasse.

I er blevet forrådt af jeres formand, Paulus Andersen, han er trådt åbent frem som en modstander af arbejdsklassens kamp. Arbejdsgiverforeningen. Men strejken er ikke tabt af den grund. I har opfordret til, at der dannes komitéer til økonomisk og politisk støtte af jeres kamp.

KFML vil, så langt vore kræfter rækker, deltage i dette arbejde og gøre vort til, at jeres kamp mod arbejdsgiverne og mod Metals top føres igennem til sejr.

**FORTSÆT KAMPEN —
FASTHOLD BLOKADEN!
STYRK KAMPEN MOD METAL-TOPPEN MOD ME-
ARBEJDE!
GØR FAGFORENINGERNE
TIL KAMPORGANISATIONER!**

For KFML
Niels Møller.

**FORBERED
SOLIDARITETSAKTIONER!**

HETZEN MOD „KINESERNE”

26

Dagbladet Børsen, Aktuelt og Land & Folk har i forening med Kjeld Olesen (næstformand i Socialdemokratiet) efter afslutningen af klub 4s strejke på B&W startet en hetz imod "kineserne" på arbejdspladserne. Anledningen var, at KFML i en løbeseddel efter klub 4s strejke gav en vurdering af denne strejkes faktiske perspektiver.

KFML træk klart og utvetydigt op, at de strejkende havde måttet kæmpe mod statsmagten, mod classesamarbejdsledelsen af Metal med Paulus Andersen i spidsen og mod DKP-ledelsen, som med fuldestillidsmand Erik Hansen, B&W, som taleror har kritiseret blokaden og i stedet anbefalet, at man anvendte DKPs faglige linie med forhandling — mægling — aktion.

Sandheden er som bekendt ilde hørt. Arbejdsgiverne og classesamarbejdsfolkene i fagbevægelsen, uanset om der står SD eller DKP på skiltet, går naturligvis til modangreb, når en classeskampslinie føres frem over for en classesamarbejdslinje.

Børsen fortæller så, at studenter sniger sig ind på arbejdspladserne for at lave rav i den og køre arbejderne ud i uholdbare aktioner. Aktuelt gør det samme, og Kjeld Olesen følger linier op på Socialdemokratiets kongres. Naturligvis har disse "aktivister", "kinesere" og "ekstremister" ingen betydning, men alligevel er der grund til at advare imod dem. Ikke bare i ord. Der må skrives til handling. "Fællesudvalget for tillidsmænd inden for skibsværftsindustrien" har da også allerede i april måned været helt enig om: "at man burde virke for, at de ekstreme kræfter, der har været medvirkende til situationen på B&W (Erik Hansens afstemningsnederlag som tillidsmand. Red. anm.) ... måtte hindres i deres virke, idet disse kræfter kun tjente til at nedbryde organisationerne og dermed svækkede den samlede arbejderklasse." (Se KOMMUNIST, nr. 6/1975).

Land & Folk har også kommenteret sagen. Land & Folk er utilfreds med, at Børsen giver "kineserne" "æren" for HT-konflikten, Sabroe-konflikten, tobaksarbejderstrejken i Ålborg, konflikten omkring Uniprint, Nilfisk, Dansk Vandings Industri og klub 4s strejke.

"Virker det ikke, som om der fra Solholms (dvs. Børsen) kant kan være en interesse i at puste "kineserne"s betydning op? I så fald på bekostning af hvem? Landets økonomiske magthavere ved meget vel, hvem der er classeskampens organiserende kraft, og hvem det følgende gælder om at sætte i et falsk lys," skriver Land & Folk den 13.-14. september.

Det er ikke et spørgsmål om at tage "æren" for den ene eller anden aktion. "Æren" tilkommer de aktionerende og alle dem, der helhjertet støttede dem. Og det er kommunisterne opgave at sætte aktionerne ind i classeskampsperspektivet, at forbinde dem med og se dem i lyset af kampen mod stat og classesamarbejde og for socialismen. Kommunist "sætter sig" ikke på strejker, de "kupper" ikke synspunkter igennem. Men ud fra deres grundlæggende opfattelse søger de at sætte aktionerne ind i det rette perspektiv, både når de selv er blandt de strejkende, og når de arbejder i strejkestøttearbejdet.

Når Land & Folk imidlertid er arrige over, at Børsen ikke snakker om DKP, men om "kinesere" i forbindelse med dette års mange strejker og aktioner, så opfører det sig som ræven, der ikke kan nå de sure rønnebær. KFML har ikke høvet og vil ikke hævde, at det leder, ja, endogså har indflydelse på al landsens strejker og aktioner. Men KFML vil hævde, at det har lagt en rigtig linie frem i forbindelse med denne bevægelse i arbejderklassen.

DKP derimod, det store og frembrusende folketingsparti fra 1974, partiet bag majdemonstrationerne og 26. november, partiet, der selv tror, at det veltede Hartling — hvor har dette DKP været i de aktioner, det selv kommer for skade at nævne?

Satsede denne "classeskampens organiserende kraft" sine kræfter på at føre UNIPRINT-aktionen til sejr? Hvor var DKP ved Nilfisk-strejken? På den anden side af plankeværket! Hvor var Erik Hansen ved B&W-strejken? Med belæringer til de strejkende om, at DKP gennem tiderne havde stået for bedre aktionsformer! Og hvor var DKP ved pædagogstrejken? På fagforeningsledelsens side i dens kamp mod de strejkende "splittelsesmagere"!

Den lærer, KFML har lagt frem i forbindelse med klub 4s strejke og i forbindelse med en række af de andre aktioner, har været, at der går et knivskarpt skel mellem classesamarbejdspolitikken i alle dens nuancer på den ene side og classeskampslinjen på den anden side. At have lagt denne lærer frem, belagt med uomtvistelige eksempler fra classeskampens praksis, er baggrunden for den samlede hetz fra Børsen til Land & Folk.

KFML vil ikke lægge skjul på, at medlemmer af og sympatisører til forbundet har været aktive i forbindelse med flere af de konflikter, Børsen og Land & Folk trækker frem. De har deltaget i strejker og aktioner, de har arbejdet for at rejse strejkestøttekomitèer. De har fremlagt KFMLs classeskampsperspektiv, og de har søgt at skabe enhed omkring støtte til den konkrete aktion.

Hetzen mod KFML har i »Aktuelt« antaget fascistisk karakter. Men KFML er ikke bange for at blive angrebet af arbejderklassens fjender. (»Aktuelt« den 17.okt.)

Hetzen viser, at Socialdemokrati- et er bange. Bange for at blive afsløret, som det det er: bureaukrat- kapitalisternes parti og monopolka- pitalens bedste redskab inden for arbejderbevægelsen.

HETZEN 27

■ De er de såkaldte kinesere. Ikke Maos børn fra den anden side jorkloden, men derimod en lille udsøgt flok af Mor Danmarks sønner, der som små giftige svampe skylder op af jorden for at sprede lidt elendighed — og så forsvinde igen. For at dukke op et andet sted.

Netop nu tegner billedet sig af den kinesiske kamptaktik: Skab splid, så træder de reaktionære kræfter til — og når der hele går op i limningen skal de dansktalende velnærede kinesere træde frem med en ny type kraftlim, der binder de danske arbejderne til en lille nidkær revolutionssjov student.

Oratorisk taler kineserne kæmpe dansk med et ordforråd, der ikke giver dr. Goebels' verbale orgasmer noget efter.

På B&W stod kineserne bag konflikten fornylig, hvor Metalarbejderforbundet truede med eksklusion af de strejkfagretslige regler. Kineserne var ved at gå op i en spids, hvor som smed udklædt student Peter Arctander førte sig frem som en af de højestråbende.

ALLE IMPERIALISTER UD AF ANGOLA! 28

Angola er blevet et brændpunkt i rivaliseringen mellem supermagterne. Der postes penge, våben og lejetropper ind i Angola. Russere, cubanere og katangesere er på MPLA's side. Massiv amerikansk støtte til FNLA. Sydafrikanerne støtter UNITA. Det samme gør USA.

Befrielseskrigen mod portugiserne er blevet forvandlet til en blodig borgerkrig, dirigeret af supermagterne.

Fra Anker Jørgensen over SF, DKK og VS til Kommunistisk Arbejderforbund (m-l) er der imidlertid dannet en front til støtte for MPLA. De såkaldte marxister-leninister i KAM-l har ganske vist ondt ved det. De prøver at sno sig uden om socialimperialismens fremfærd i Angola. Og de henviser til MPLA's leder, Neto, som bedyrer, at MPLA ikke er afhængig af nogen som helst! Men man skal være godt blåøjet, hvis man bare et øjeblik tror på, at Neto ville sige andet! Også Roberto fra FNLA og Savimbi fra UNITA bedyrer deres uafhængighed!

Nej, kendsgerningerne er i al sin enkelthed, at socialimperialisterne vil have indflydelse i Afrika. Støttepunkter i Sydatlanten. Økonomisk udsugning af det rige Angola. Og enhver, der støtter MPLA og lukker det højre øje for socialimperialisternes massive opmarch, går socialimperialisternes ærinde.

Da Kissinger var i København, blev der demonstreret mod den amerikanske imperialismes og for fuld støtte til MPLA. Bag demonstrationen stod DKK, SF, VS, trotskister m.v.

Demonstrationer mod Kissinger og den amerikanske imperialismes er udmærket. Men demonstrationerne tjener kun den anden supermagts interesser, hvis de med fuld støtte til MPLA åbner døren på vid gab for socialimperialismen.

Over for det angolisiske folks falske venner i Danmark stiller vi kravet:

BEKÆMP SUPERMAGTERNES UNDERTRYKKELSE AF DET ANGOLESISKE FOLK!

USA- OG SOCIALIMPERIALISMEN UD AF ANGOLA!

Perspektivet i fyringssagen

29

Den politiske fyring af 4 arbejdere fra B&W-MOTOR, København, har rejst en storm af debat og protester.

De faglige bureaukrater med DKP-fællestillidsmændene Johnny Laugesen og Arne Skov, i spidsen gik til ledelsen og krævede fire arbejdere fyret. Fordi de sagde deres mening. Deres ubehagelige mening om Laugesen og Co.'s klassesamarbejde.

Fyringssagen har tre aspekter:

For det første er den et groft overgreb på de demokratiske rettigheder på arbejdspladsen, i fagbevægelsen og i samfundet.

For det andet skal fyringerne skræmme arbejderne fra at kritisere de faglige lederes klassesamarbejde.

For det tredje er fyringerne et led i offensiven mod den fremvoksende revolutionære linie i arbejderklassen. Hetzen mod KFMI, i efteråret og nu fyringerne er begge led i denne offensiv. Og vi kunne tilføje den tilsvarende hetz og trusler om suspension fra fagforeningerne i forbindelse med pædagogstrejkearbejde.

Kampen har ligeledes tre aspekter:

I kampen mod overgrebene på de demokratiske rettigheder må alle demokratiske sindede deltage. Det er en kamp på tværs af meningsskel. I denne kamp må deltage både socialister og ikke socialister. Det er en kamp mod tyranni på arbejdspladserne — det er en kamp mod spanske tilstande i fagbevægelsen og samfundet.

I kampen mod klassesamarbejdet må stadigt flere arbejdere forenes i en slagkraftig opposition. Året 1975 med de faglige lederes gentagne overgreb på aktionerende arbejdere og senest den politiske fyring på B&W gør det

EKSTRA KOMMUNIST 1976

brændende nødvendigt, at alle arbejdere, der er i opposition til klassesamarbejdet, som går imod, at deres faglige organisation bruges til at føre kapitalens vilje igennem, og som går imod, at fagbevægelsen bruges som redskab til at smide krisens byrder over på arbejderklassens skuldre, samles i solidarisk kamp mod det faglige bureaukrati og mod fagbevægelsens sammenvoksen med stat og monopolkapital.

Og endelig: Det er den revolutionære linie, som går og vil gå i spidsen i kampen mod kapitalen og klassesamarbejdet. Det er denne linie, som klart lægger frem, at uden et opgør med klassesamarbejdslinien i arbejderernes faglige masseorganisationer vil sejren over kapitalen aldrig kunne vindes.

DKP hedder Danmarks kommunistiske Parti. Efter navnet at domme skulle DKP altså være bæreren af klassekampslinien.

Men hvad har vi netop set?

At DKP'ere går i spidsen for klassesamarbejdet, går i spidsen for undertrykkelsen af de demokratiske rettigheder og direkte griber til fyring, når kritikken går dem for nær.

Med al tydelighed viser B&W-MOTOR-sagen, at DKP sa aldeles ikke er et revolutionært parti, at det ikke er et kommunistisk parti.

Med al tydelighed viser B&W-MOTOR-sagen, at det er på høje tid, at der skabes og udvikles et revolutionært kommunistisk parti, at KFMI's partiforberedende arbejde afsluttes med dannelsen af et marxistisk-leninistisk parti, der kan tage ledelsen i kampen mod klassesamarbejdet og mod radne revisionistiske linier i arbejderbevægelsen.

SEJREN I HUS! KOMMUNIST nr. 6 1976 De 202 RUC-studerende genoptaget på RUC! SU udbetales! Ingen eksamen efter overgangsordningen!

30

De RUC-studerendes kamp mod overgrebet på deres arbejdsvilkår er slået tilbage. Samtidig er undervisningsministeriets forsøg på at knægte de studerendes aktionsret slået tilbage ved en omfattende udvidelse af aktionerne til alle dele af landet.

For første gang siden studenteroprøret i 1968 er det lykkedes studenter at slå et massivt angreb fra statsmagten tilbage. Ikke alene er det lykkedes at få eksamensbetingelser, der svarer til de krav som studenterne rejste. Derudover er det også lykkedes at afvise det første forsøg, der er gjort på at smide aktionerende studenter ud. Dette er sejre som markerer et stort spring frem for studenterkampen.

Sejrens perspektiv

Hvad der banede vejen for sejren var flere faktorer. Vi genkender dem fra den øvrige arbejderklasses kampe. Det

drejer sig om den demokratiske organisering af de aktionerende og holde dem fast på de politiske hovedkrav; det drejer sig om at opbygge en solidaritet rundt omkring i landet gennem et omfattende støttearbejde og direkte støtteaktioner.

»Fagkritikken« tilbagevist

Det politiske grundlag for aktionen blev på adskillige møder fastsat til at være kampen for de demokratiske rettigheder og mod politiske overgreb. Dette grundlag blev fastholdt trods adskillige forsøg på at ændre grundlaget. Dele af VS og KF og andre såkaldte »fagkritiske« strømninger forsøgte at få grundlaget til at være et spørgsmål om studjernes indhold. Dette blev afvist. Studenterne fastholdt kampens perspektiv. Det fik afgørende betydning i støttearbejdet. Flere steder i landet blev der iværksat omfattende mobiliseringer med de RUC-studerendes kamp, netop som led i et opgør med fagkritiske tendenser. Bl.a. var der kun 25 pct. på danskstudiet i København, der ønskede at føre kampen for de studerende på RUC på et grundlag, der drejede sig om studiernes indhold. Langt den overvejende del af de studerende ønskede at solidariser sig med de RUC-studerende i kampen mod de rent faktiske overgreb på arbejdscilkår og aktionsret. Den fagkritiske linie blev nedstømt. Overalt i landet har den fagkritiske linie haft problemer. Hele dens fundament, at det studenternes kamp drejer sig om er studiernes indhold, har haft meget svære livsbetingelser i en kamp som denne. Fagkritikken har lidt et af de største nederlag nogensinde ved denne kamps sejr.

KOMM.S. overtaler til opgivelse

DKP's studenterorganisation KOMM.S. har også lidt et af sine største nederlag ved denne aktion. Under hele aktionen har KOMM.S. bombarderet de studerende med krav om, at de skulle afblæse kampen og tilmelde sig eksamen. Det var alligevel en håbløs kamp, sagde de. Først ganske få dage før aktionens sejr bakkede KOMM.S. op bag den. Da var der simpelthen ikke andet at gøre for dem.

Studenterkampens udvikling

Det spørgsmål der naturligt rejser sig er: Hvordan skal denne sejr bruges i en fortsat styrkelse af de studerendes kamp? Diskussionen rejste sig allerede, da sejren var i syne. Alle mulige andre kampspørgsmål skulle drages ind i den aktuelle mobilisering. Der var forslag om at hægte mobiliseringen med de RUC-studerende på titusinde andre kampe, der foregår blandt studenterne. Her så fagkritikerne deres chance. Den store mobilisering kunne vildledes til fagkritikernes egne snævre formål. Dette satte de som mål. Hvad de forsøgte var at fordreje kampens perspektiv. Det perspektiv, som de RUC-studerende sely havde vedtaget, det perspektiv, som store dele af studentermassen og store dele af den øvrige arbejderklasse havde bakket op om, det perspektiv som præcist angav overgrebets og kampens karakter.

RUC-kampens erfaringer

Det afgørende for studenterbevægelsens videre kamp bliver at fastholde erfaringerne fra RUC-kampen. Vi skal på dette tidspunkt fastslå nogle af de væsentligste perspektiver som RUC-kampen har vist for den studenterkamp:

1) At de studerende har egne interesser at kæmpe for. At deres studiebetingelser ustandseligt udsættes for overgreb, og at studenterne egen kamp er nødvendig, hvis overgrebene skal slås tilbage.

2) At det er muligt for studenter gennem en solidarisk kamp at slå reaktionære overgreb tilbage. Ved at tage udgangspunkt i overgrebet på egne interesser, ved at mobilisere medstuderende på dette hovedspørgsmål - da er det muligt at slå reaktionen tilbage. Parolen om at stole på egne kræfter er et præcist svar på påstandene om, at de studerende står magtesløse i kampen for egne interesser. RUC-kampen er et væsentligt eksempel på at dette er en rigtig konklusion.

3) Derudover er det vigtigt, at de studerendes kamp ikke opfattes som værende »noget der svarer til arbejderklassens kampe« eller, endnu værre, noget »der står i modsætning til arbejderklassens interesser« RUC-kampen viste, at overgrebene på de studerende og overgrebene på den øvrige del af lønarbejderne hænger snævert sammen med stat og kapital's forsøg på at gennemføre et samlet overgreb på den danske lønarbejderklasse for at få kastet krisens byrde over på dens skuldre. Solidariteten

mellem de studerende og lønarbejderklassen iøvrigt bygger på en erkendelse af, at det er en fælles kamp mod den fælles fjende.

4) At fastholde disse perspektiver i den videre studenter-

kamp er væsentlige i den stadige kamp mod statsmagtens og kapitalens forsøg på at svække forsøgene på at etablere en fælles front af lønarbejdere i Danmark mod reaktionære overgreb.

Dette er de principielle erfaringer som på dette tidspunkt kan rides op. Denne artikel er skrevet søndag den 2. maj altså inden de afsluttende forhandlinger om mindre punkter i aftalen mellem de RUC-studerende og staten er gennemført, og før RUC-debatten i folketinget den 4. maj.

INFORMATION d. 22.4.76

1. maj — hvorhen?

31

SF-VS-KF-RSF
arm i arm med
Rudi Dutschke

COLUMN

Af BENITO SCOCAZZA

I INFORMATION er det meddelt, at SF, VS, KF (tidligere »leninist«-fraktionen i VS) og det trotskistiske RSF har fundet sammen om 1. maj-demonstrationer i Århus og København.

KFML afholder egen demonstration i København og maj-møder over hele landet.

Splitter vi ikke dermed den 1. maj, hvor kampen for enhed i arbejderklassen må være i centrum?

Det er vor opfattelse, at det er det politiske grundlag, som afgør, om der kan være tale om enhed eller ikke. Og et politisk grundlag for maj-dagen er ikke et hvilket som helst kompromis.

1. maj trækker perspektiverne op i arbejderklassens kamp mod imperialismen — for socialismen, og 1. maj er dagen, hvor den internationale solidaritet markeres.

KAN SF/VS/KF/RSF-arrangementerne fremlægge disse perspektiver? Nej, det kan de ikke. Tag blot SF. Tog gange har SF været underlag for socialdemokratisk administration af kapitalismen. SF er et reformistisk parti, og VS erindrers sikkert, at VS i sin tid skabtes i benhård kamp mod denne reformisme...!

Kan revolutionære skabe enhed med SF den 1. maj? Er

en sammenblanding af revolutionære perspektiver og reformisme søgte enhedspolitik? Nej, det er det ikke. Det er ikke enhed, det er principløshed.

Men VS, KF og RSF går ~~sammen~~ med reformisterne. For RSF er det ikke noget nyt; de var sammen med SF sidste år.

MEN LAD OS se på KF et øjeblik. Hvilken maj-politik har KF? — I sit 1. maj-grundlag skriver KFs landsledelse, at *»i den nuværende klassekampssituation er det overspændt at ville gøre 1. maj-arrangementerne til en politisk aktion over for borgerskabet. 1. maj er en festdag, hvor alle socialister mødes og bekræfter deres fællesskab og har det rart med hinanden. I Fælledparken i København er ølboderne, ballonerne og Benny Holsts musik er ligeså nødvendig bestanddel af arrangementet som de politiske taler«*. OG: *»I København vil en stor gruppe (arbejdere) sikkert besøge både DKPs og SF—KF's fest i Fælledparken. Det kan vi selvfølgelig fuldt ud bifalde. »Enhedsfest« på trods af nogle ledeses sekterisme....«*.

For KF er det åbenbart ét fedt, om arbejderne går til den ene eller den anden demonstra-

tion. Hovedsagen er jo, at de er arbejdere med balloner på vej til ølboderne. Det er kun sektariske ledere, der snakker politik midt i hurlumhejet! — Og efter dét maj-grundlag er det kun naturligt, at KF går med Fællesorganisationen (dvs. Socialdemokratiet og DKP) i Ålborg og med SF i København. Det er vist, hvad man for tiden kalder et »udogmatisk« forhold til arbejderklassens internationale kampdag!

KAMPEN MOD DOGMATISMEN er da også det eneste gennemgående i de tendenser, der samler sig om en KF-linie. Det fremgår bl.a. af INFORMATION, hvor det meddeles, at KF og VS havde haft betænkeligheder med at tage RSF med; KF og VS mente, at det skulle være den »udogmatiske del af venstrefløjens«, der skulle gå sammen den 1. maj, og RSF er befængt af trotskistiske dogmer.

Vi holder på ingen måde af RSF, men argumentet mod dem er ganske afslørende. Det svarer meget godt til visse strømninger inden for »venstrefløjens« idag: Man gør op med »dogmatisme« og »sektarisme«, og dette opgør er intet andet end et figenblad for principløshed, samarbejde med

reformister og egen reformisme. Arm i arm med Rudi Dutschke skal den nye reformisme udvikles på ruinerne af »det nye venstre«, som via blomsteroprør, kapitallogik og arbejderisme er endt i forestillinger om, at fabrikgulvets spontane kampe kan forbindes med »arbejderpartierne« for engang at bane vejen for en »venstreenhedsregering«, der kan tage hånd om kapitalens krise. Sådanne visioner fremlægger KF i en avis, uddelt til landets værftsarbejdere. Og i disse tanker er der intet nyt: Det er DKPs antimonopolistiske demokrati, blot kogt på en anden pølsepind.

I forening med SF vil denne nye reformisme blive kernen i SF/VS/KF/RSF-arrangementerne 1. maj. Det bliver enhed på et reformistisk grundlag — og derfor en enhed, der peger bagud, og som hindrer og forsinker udviklingen af en revolutionær politik.

Vi er ikke utilfredse med, at KFMLs 1. maj-grundlag står i grel modsætning til SF/VS/KF/RSF-reformismen.

DEN, DER VIL MARKERE kampen imod imperialismen, imod USA- og Sovjetimperialismen, den, der vil demonstrere for solidaritet med den

socialistiske opbygning i Kina og Albanien og den, der vil sætte den faglige kamp ind i et oppositionelt perspektiv, der vende sig imod enhver form for classesamarbejde, uanset om det varetages af det ene eller det andet »arbejderparti«, må slutte op om KFMLs majarrangementer.

Men et særligt perspektiv trækkes derudover frem af KFML: Kampen for at genrejse det kommunistiske parti. Også nødvendigheden af skabelsen af et revolutionært parti anfægtes af den »udogmatiske venstrefløj«. Det svækker ikke behovet for partiet. Tværtimod! Skal leder-skabet af arbejderklassens kampe efterhånden fravristes reformister af enhver art, må der bygges et parti, der ikke giver køb på de revolutionære principper.

I øjeblikket er det hovedopgaven at realisere partiets dannelse inden årets udgang; 1. maj sætter KFML denne hovedopgave i forgrunden, uadskillelig som den er fra de internationale og hjemlige klassekampsspørgsmål.

Benito Scocozza — formand for KFML.

EKSTRA KOMMUNIST d. 25.8.76

32

Perspektiverne i kampen mod forliget

De gennemførte forliget. Endnu engang er der blevet iværksat et generalangreb på arbejderklassens levevilkår. Det vil koste enhver arbejderfamilie 5.000 kr. om året. Det skal stække og bremse arbejderklassens kamp i den kommende overenskomstsituation.

Forliget er endnu et udtryk for den skærpede statsmonopolistiske kurs. Endnu engang ser vi staten, monopolkapitalen og de faglige topbureaukrater forene sig imod arbejderklassen. LO-toppens taktiske fiduser ændrer intet ved denne kendsgerning. Thomas Nielsen slår sig i tøjet for at retfærdiggøre LO-toppens overfor arbejderklassen. Det er allehøjeste skuffelsen over, at ØD ikke kom ind i billedet, som har fået Thomas Nielsen til at protestere mod forliget.

Men når alt kommer til alt, når der for alvor skal kæmpes imod forliget og for resultater ved overenskomsten, så skal vi nok finde LO-toppen dér, hvor den altid har været: I samvirke med stat og kapital - af samfundshensyn.

Det ville være en illusion at bilde sig ind, at arbejderklassen har kastet sig ud i kampen for at vælte forliget. Der har været strejker og mindre demonstrationer. Men mobiliseringen kan ikke sammenlignes med Modstanden mod »Det sorte forlig« i maj 1974. Der 20.000 og ikke 100.000 på Christiansborg Slotsplads. Og strejkebølgen nåede langt fra de højder, den nåede i 1974.

En af årsagerne til den manglende mobilisering er de revisionistiske og reformistiske lederes linie. Viatte det sig ikke netop i maj 1974, at disse ledere med DKP og SF i spidsen ledte kampen ind i parlamentariske baner og dermed førte den til nederlag? Massekampen i 1974 førte ikke til sejr. Er der grund til at tro, at arbejderklassen har glemt denne erfaring?

Ansvar for nederlaget i 1974 havde det af DKP og SF dirigerede Formandsinitiativ. Formandsinitiativet blev spændt for DKPs og SFs parlamentariske vogn. Det gjorde kampen mod forliget til et spørgsmål om, hvem der sad på ministertabureterne.

Da Formandsinitiativet fik sin »arbejderregering«, greb denne straks til et statsligt overenskomstindgreb. Hvor var Formandsinitiativet dengang? Alt, hvad det gjorde, var at udtale sin skuffelse over Socialdemokratiet! Og hvor er Formandsinitiativet i dag? Ganske vist kritiserer det Socialdemokratiet, men fortsat opfatter det

Socialdemokratiets forlagsindgreb som et »arbejderpartis beklagelige fejltagelse. Dermed tilslører Formandsinitiativet Socialdemokratiets rolle som monopolkapitalens bedst egnede redskab til undertrykkelsen af arbejderklassens kamp.

VS og andre venter på Formandsinitiativet. De klynger sig til forhåbninger om, at der vil udvikle sig en »venstrefløj« inden for Formandsinitiativet. De håber på, at man kan presse formandsinitiativet, DKP og SF til at stille sig i spidsen for arbejderklassens kamp mod forliget og forligets følger. De overlader dermed udspillet til reformisterne og revisionisterne. De forlader sig på et Formandsinitiativ, som udelukkende eksisterer så længe det grundlæggende følger DKPs og SFs reformistiske praksis.

KFML vil ikke foregøgle nogen, at arbejderklassen er mobiliseret i kampen mod forliget. Men vi vil aldeles ikke af skuffelse over den manglende mobilisering se med længselsfulde øjne på det Formandsinitiativ, som systematisk har afsporet arbejderklassens »kampe. Vi agter ikke at nære forhåbninger til, at fanden skulle omvende sig.

Den eneste vej frem i kampen nu mod den skærpede undertrykkelse af arbejderklassens kamp er at rejse kravene på arbejdspladserne. Derude kan forligets lønramme gøres til intet. Derude kan der rejses lønkrav, som kan få den vigtige politiske konsekvens, at de lægger en bombe under regeringens og folketingets forudskikkede angreb på overenskomsten.

For øjeblikket fortsætter porcelænsarbejdernes strejke. Solidariteten med de strejkende porcelænsarbejdere må styrkes og udvides. Strejken kan blive en prøvesten for, om forliget kan rystes lokalt.

Men det er ikke nok at rejse lønkrav og at fastholde arbejdspladsernes overenskomstkrav. Når LO-toppen har fået afløb for sine taktiske fiduser, vil den LOdominerede fagbevægelse alliere sig helt og fuldt med monopolkapitalen og dens socialdemokratiske regering.

Derfor må kampen mod forliget forbindes med en kamp i fagforeningerne imod forliget og classesamarbejdet. Det er især arbejdsretten, som skal sikre forligets lønramme, ikke mindst i forbindelse med longlidningen. Det aktualiserer kampen mod arbejdsretten, mod fagforeningernes bindinger til staten. Og det aktualiserer overhovedet kampen for at gøre fagforeningerne til kamporganisationer. I klubberne og afdelingerne må der gøres op med classesamarbejdet og med den reformistiske nederlagslinie, sådan som den udmontes af Formandsinitiativet.

Kun på den måde kan kampen styrkes op til det afgørende slag om overenskomsten.

Klassekampen fortsætter i hele den socialistiske periode

KOMMUNIST nr. 17 1976 33

Klassekampen er blusset op i Kina. Klassekampen i Kina forekommer at være skærpet i betydelig grad efter Mao Tse-tungs død i september. De borgerlige aviser har straks kstet sig over begivenhederne og forklaret dem ud fra en teori om personers eller gruppers kamp om magten i Kinas Kommunistiske Parti og i staten. Også Land og Folks dækning af begivenhederne har haft dette indhold.

Hvad de politiske uenigheder konkret består i, er vi af gode grunde ude af stand til at fortælle. Der er endnu ikke fremkommet sikre oplysninger om de politiske uenigheder, og omkring hvilke spørgsmål, de er gået. Men vi kan i hvert fald her i denne artikel forklare, hvorfor klassekampen fortsat foregår i det socialistiske Kina og dermed lægge grunden til en stillingtagen, når oplysningerne om de politiske uenigheder kommer frem.

Med arbejderklassens overtagelse af magten i samfundet og med socialiseringen af de vigtigste produktionsmidler er grunden lagt til opbygningen af socialismen. Men klassekampen der ikke bort af den årsag, og faren for en kapitalistisk genrejning består fortsat.

Ophævelsen af den private ejendomsret til produktionsmidlerne sikrer ikke i sig selv socialismens opbygning. Det socialistiske samfund er et overgangssamfund, hvor rester af det gamle udbytersamfund fortsat eksisterer side om side med fremskridtene, som peger i retning af det klasseløse kommunistiske samfund. I en artikel i KOMMUNIST nr. 15 beskrev KFML's Kina-delegation kortfattet nogle af disse rester af det gamle samfund. Delegationen skrev bl.a.: »I en lang periode under socialismen eksisterer der fortsat rester af borgerlige vaner, tanker og forestillinger. Der eksisterer fortsat vareøkonomi, varer og penge. Borgerskabets ideologi eksisterer fortsat som en stærk strømning og truer undertiden med at være dominerende inden for visse områder.« Og videre skrev delegationen: »Ud over at der findes privat og kollektiv ejendomsret til produktionsmidlerne, findes der fortsat et borgerligt fordelingsprincip. Det består i, at enhver yder efter evne og modtager efter indsats. Og det indebærer fare for, at denne ulighed spontant kan slå igennem og danne grundlaget for nye udbytterklasser.«

De kinesiske kommunister er fuldt ud klar over dette. Igennem de sidste år har kommunisterne, arbejderklassen og de brede masser i Kina diskuteret og afklaret nogle af de materielle årsager til, at klassekampen vil fortsætte i hele den socialistiske periode. Og de har på baggrund af erfaringerne fra Kulturrevolutionen fået bevis for, at klassekampen undertiden kan blive meget skærpet. Mao Tse-tung udtalte bl.a. om disse spørgsmål: »I vort land praktiseres der for tiden et varesystem, og lønsystemet er også ulige, der findes et lønsystem med otte trin, osv. Der

kan kun ske indskrænkninger af disse under proletariats diktatur. Det ville derfor være meget let for folk som Lin Biao at gennemføre det kapitalistiske system, såfremt de kom til magten.«

Det er modstræningerne i det socialistiske samfunds basis mellem rester af den borgerlige økonomi og de socialistiske fremskridt, som danner grundlaget for klassekampen under socialismen. I det kommunistiske parti slår klassekampen igennem i form af en liniekamp. Denne liniekamp drejer sig i sit væsen om vejen til kommunismen, om opbygningen af socialismen. En sådan liniekamp udkæmpes nødvendigvis af personer.

Men personerne kan ikke læsives fra den samfundsmæssige sammenhæng, de indgår i. Hvis man undlader at se personernes sammenhæng med de samfundsmæssige forhold, hvis man ikke ser, at personerne bedre eller dårligere afspejler objektive forhold i den økonomiske basis, ja så forfalder man til teorier om magtkampe, til teorier om opgør mellem personer og temperamenter. Og det er netop, hvad de borgerlige aviser gør. Og de kan ikke andet.

Land og Folk har været ude med følehornene og erklæret sig rede til at slå en streg over tidligere uenigheder. Således hedder det i en leder i Land og Folk onsdag d. 13. oktober:

Magtkampen bag kulisserne havde længe stået på, men den måtte nødvendigvis føre til et resultat nu. . .

Ganske naturligt spørger man, om denne rengøring i den kinesiske ledelse medfører en ny, mere socialistisk og internationalistisk politik. Man bør afholde sig fra forhastede slutninger. Det er en dyb kløft, der er slået mellem det kinesiske parti og den kommunistiske verdensbevægelse. Der kræves tid og god vilje til at slå bro over den. Det skal da heller ikke mangle på god vilje hos Danmarks kommunistiske Parti. Pekings hidtidige moralske og materielle støtte til maoistiske-gruppers heldigvis mistlykkede forsøg på at splitte arbejderbevægelsen, først og fremmest den kommunistiske, vil ikke stå i vejen for en genoptagelse af relationerne med det kinesiske parti og diskussionerne om de meningsforskelle, som måtte bestå. Dets tilbagevenden til den kommunistiske bevægelse ville styrke kampen for fred og fremskridt enormt.»

Uanset, hvad uenighederne i Kinas Kommunistiske Parti drejer sig om, så står én ting klart:

Sovjetunionen vil ikke få lov til at gennemføre sin imperialistiske politik i Folkerepublikken Kina. Dertil har det kinesiske folk for mange erfaringer med Sovjetunionen. Dårlige erfaringer.

Det kan være vanskeligt at danne sig et indtryk af, hvad der egentlig sker i Kina. Dertil er oplysningerne i øjeblikket for upålidelige og mangelfulde. Derfor har vi heller ikke i denne artikel forsøgt at opstille hypoteser og formodninger. Vi har kort forsøgt at ridse op, de materielle årsager til at der fortsat i hele den socialistiske periode vil eksistere klasser og klassekamp, og at klassekampen undertiden vil tage sig meget skærpede udtryk. Men konklusionen på denne erkendelse er ikke pessimisme eller mismod. Tværtimod er den kendetegnet af revolutionær optimisme, som altid præger kommunister. Med Mao Tse-tungs ord: »Konklusionen ligger stadig i de to ofte gentagne sætninger! Fremtiden er lys; vejen frem er snøet og buget.«

UGEAVIS FRA
JANUAR 77

tidligere:
KOMMUNIST
9. ARG. NR. 19, 1976 PRIS 2,50kr.

Benito Scocozza er blevet valgt til formand for Kommunistisk Arbejderparti. Benito Scocozza har været med i den marxistisk-leninistiske bevægelse siden dens start. Vi har spurgt ham om baggrunden for stiftelsen af KAP, om den historie, der er gået forud og om partiets opgaver. 34

Du var med til at oprette KFML i 1968. Hvad var baggrunden for oprettelsen?

- Egentlig var der to udviklinger, der løb sammen. Den ene stammede fra begyndelsen af 1960'erne, hvor striden i den internationale kommunistiske bevægelse brød ud i lys lue. Overfor hinanden stod først og fremmest de sovjetiske ledere med Hrustjof i spidsen og på den anden side Kinas kommunistiske Parti med Mao Tse-tung i spidsen. Striden drejede sig om selve kernen i marxismen. Skulle man følge en revolutionær vej? Eller skulle man følge en ikke-revolutionær vej? Striden stod f.eks. om vejen til socialismen, hvor de sovjetiske ledere gik ind for en parlamentarisk vej... Men det er en lang historie, som vi mange gange har gjort rede for. Det korte af det lange er, at vi var nogle stykker, som ville have den internationale strid til diskussion i vort daværende parti, DKP, men man nægtede det; nogle blev smidt ud, andre gik.

- Du sagde noget om to udviklinger. Hvad var den anden?

- Det var, hvad man har kaldt venstredrejningen i slutningen af 60'erne. Også det er en lang historie, som vi bl.a. nærmere har analyseret i KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT, der netop er udkommet. Men i al kortshed: Først og fremmest i forbindelse med kampen mod den amerikanske imperialismes aggression mod de indokinesiske folk opstod der en kritik af det bestående samfund. Det var godt. Men det var en kritik, der ikke gik meget længere end til et opgør med autoriteterne.

Opgøret med autoriteterne

Imidlertid satte det skub i den politiske debat, også herhjemme, og det skabte grundlag for at samle de få marxister-leninister, der fandtes, omkring et organiseret arbejde for at skabe et kommunistisk parti...

- Det førte altså til KFMLs dannelse i efteråret 1968. Men man kan vel ikke sige, at KFML ligefrem slog igennem?

- Nej, selv om vi i starten troede, at vi faktisk ville slå

hurtigt igennem. Vi forstod ikke, at det antiautoritære op-rørs begrænsninger, dets mod-vilje mod marxismen, mod organisering, ikke mindst i en demokratisk centralistisk organisation, og mod revolutionært arbejde som sådan, også ramte os. Dels blev vi isoleret, og dels slog svaghederne igennem hos os selv...

- I disse dage bliver vi spurgt om, hvorfor vi ikke dannede partiet allerede dengang?

- En ting var - som allerede sagt -, at vi var svage, en anden ting var, at der faktisk ikke var nogen, der havde erfaringer i revolutionært arbejde på et marxistisk-leninistisk grundlag, og endelig havde vi jo overhovedet kun det allernødtørftigste grundlag, som ikke var udarbejdet på baggrund af grundige analyser, endside på baggrund af en politisk praksis. Derfor mente vi, at der måtte være en partiforbere-dende fase, hvor grundlaget skulle udvikles og befæstes, hvor der hen ad vejen skulle udvikles en klasse-

kampspraksis... og det viste sig også at være korrekt. Faktisk blev det en ret så langvarig proces, og først i de senere år har KFML indhøstet så mange erfaringer, at det for alvor har kunnet udvikle en politisk praksis, ja, overhovedet en konkret politik gennem anvendelsen af marxismen-leninismen på danske og internationale forhold. I politik nytter almindeligheder og besvæglser ikke...

- Er du tilfreds med de resultater, KFML har nået?

- Ja, i høj grad. Kongressen har jo ved at danne KAP bekræftet, at forberedelserne af partiet er ført igennem. Men det skal ikke få os til at mene, at den hellige grav er velforvaret, at vi nu er et stort og flot parti, der kan det hele...

- Kunne du ikke forklare det noget nærmere?

- Jo. Jeg vil tage én side op, som vi har arvet fra KFML.

Arven fra KFML - 'venstre'opportunismen

Det er »venstre«-opportunismen og kampen mod den. Lad mig uddybe, hvad »venstre«-opportunisme er. Grundlæggende er »venstre«-opportunisme en sygdom, hvis symptomer er forestillinger om, at man kan skyde genvej til målet. Bare man siger de evige sandheder højt nok, så skal det nok gå. Man bruger fraser og floskler i stedet for levende politik. Man formår ikke at forene sig med andre i konkret enhedspolitik, men kræver, at de skal være enige med partiets hele grundlag, hvis man skal samarbejde med dem. Man formår ikke at tænke selv,

foretage selvstændige analyser videreudvikle marxismen-leninismen. I stedet for at lukke vinduet op og se på den virkelighed, man lever i, så begraver man sig i bøgerne og piller citater ud fra marxismens klassikere. Hvilket jo nok tør siges at være stik imod klassikernes egen metode, som netop var særdeles virkelighedsnær. Og alle disse former for »venstre«-opportunisme slår også ind i organisationen selv. Man får, hvad vi kalder krigskommunisme, et hæsbæsende ræs, organisatoriske, ja, bureaukratiske løsninger på politiske problemer og en arbejdsstil, der rent faktisk isolerer partimedlemmerne fra det liv, arbejderklassen lever... Alt dette er vi i gang med at bekæmpe, og op til kongressen har vi da også gjort op med en del ting, ikke mindst med citatrytteri og frasmageriet, men vi er langt fra ved vejs ende...

- Hvad er baggrunden for denne »venstre«-opportunisme?

- Der er flere årsager til, at den er opstået. Lad mig tage nogle af dem i flæng: Der er smågruppesektismen, hvis rod har været forbundets isolation i mange år; og der er den lave partialder; er det ikke forståeligt, at man klammer sig til de almenne sandheder, når man er usikker? Og dermed er vi ved endnu en årsag: en skandaløs dårlig skolemsvirksomhed i forbundet i de senere år. Og så er der én væsentlig politisk faktor: Det er angsten for, den berettigede, nødvendige angst for at ende i reformisme. Vi er omgivet af, ja, lad mig hellere sige belejret af reformisme fra alle sider. Se bare på SF og DKP og på alle organisationerne, som render i hælene på

dem... for øjeblikket er det især deres formandsinitiativ, der render i hælene på. Hver gang vi er til diskussionsmøder med SF, DKP, VS og alle organisationerne, så står vi over for en mur af reformisme. Vi har set den ene gruppe efter den anden blive, åh, så realpolitiske, ja, nogle mener endog, at man kan lave arbejderregeringer inden for kapitalismen og føre en progressiv politik, endnu mens kapitalismen eksisterer. Det er altså et reformistisk bombardement, vi er udsat for, og er det da ikke forståeligt, om man nogen gange sikrer sig ved at lukke sig inde i sin egen skal og prøver at gardere sig mod alle former for reformistisk smitte ved blot at gentage vores almindelige revolutionære synspunkter?

- Hvilken betydning får det for partiet, at reformismen belejrer os, som du siger, og at »venstre«-opportunismen arves fra KFML?

- Vi har fået et principprogram for partiet. Det er en selvstændig udmøntning af marxismen-leninismen. Det er et solidt udgangspunkt for partiets arbejde. Det er den ene ting. Den anden ting er at uddybe programmet og omskabe det til praktisk handling i klassekampen. Det er den opgave, vi har sat os i forbindelse med kampen op til overenskomsterne, med arbejdsløshedskampen og med kampen mod supermagterne. Partiet skal nu fortsætte der, hvor det slap med KFML's sommerlejr i sommer. På lejrene diskuterede man jo netop overenskomst- og arbejdsløshedskampen. Den er i centrum i den kommende tid. Og det antiimperialistiske arbejde skal trappes alvorligt op. Supermagterne er ikke til at spøge

med, og det er på tide, at denne kamp virkelig rejses.

Og dér er vi ved partiets opgaver i forhold til reformismens belejring af os. Vi skal slå igennem på disse konkrete områder, lægge vores politik frem, samle omkring konkrete krav og samtidig slås med næb og klør for, at reformisterne ikke udnytter kampene til at spænde dem for deres reformistiske strategi.

Partiets interne liv - styrk det politisk-ideologiske niveau

- Kan partiet klare denne opgave?

- Politisk står vi stærkt. Men det er jo ikke nok. Vi skal sætte ind med en virkelig udvikling af medlemmernes politisk-ideologiske niveau, gennem skoling, gennem mere dybtgående diskussioner om enkelte klassekampsspørgsmål... det har vi ikke haft tid til igennem længere tid, fordi vi havde programdiskussionen, der jo nødvendigvis måtte tage alt mellem himmel og jord op. Vi skal udvikle demokratiet i partiet, så vi kan komme bureaukratiske tendenser til livs, bureaukratiske tendenser, som får særlig gunstig grobund, når organisationen udvikler sig hurtigt, når der er få, der har erfaringer i ledelsesarbejde, og når man skal overkomme det hæsblæsende jag, som forberedelserne af en kongres nu enganger...

- Nu har du talt om arbejderklassens kampe og partiet i forhold til dem. Men er der ikke en kanin, du har beholdt nede i hatten? Er det ikke meningen, at KAP skal bruge den kommende tid til at forberede opstilling til Folketingsvalg?

Den borgerlige presse vil i hvert fald have det til at se således ud!

- Ja, den borgerlige presse kan nu engang ikke forestille sig andet, end at et parti er en vælgerforening. Partier laver man for at opstille til Folketinget, det er deres mening. Og den må vi bekæmpe, ikke bare fordi det skrives i pressen, men først og fremmest, fordi det er et meget udbredt synspunkt.

Partiet er ikke en vælgerforening

I vort program har vi trukket vores mening om folketingets rolle klart op. Man kan ikke vedtage overgangen til socialismen i Folketinget, og Folketinget er borgerskabets redskab. Skulle man komme dertil, at et revolutionært parti fik så mange stemmer, at det truede kapitalismen, ja, så ved vi, at det er slut med Folketinget og alle fraser om folkestyre.

Derfor kan vi kun bruge Folketinget som en talerstol og til at stille forslag, der på enkelte delområder måske kan blive vedtaget. Men forudsætningen herfor er, at disse forslag er en videreførelse af kampen ude i arbejderklassen. Det er denne kamp, partiet skal stå midt i og stræbe efter at lede i den rigtige retning. Deltagelse i Folketingsarbejde kan kun være et helt underordnet element i partiets arbejde. Eller omvendt: Bliver det selve kernen i partiets arbejde, så går det os, som det gik DKP, der nu åbent siger, at Folketinget skal være centrum i samfundsbeslutningerne... Erfaringerne viser, at man let kan blive offer for de borgerligt-demokratiske illusioner. Det må vi bekæmpe med alle midler.

- Hvad så med opstilling?

- Ud fra det jeg har sagt, er der intet i vejen for, at KAP kan opstille den dag, det har udviklet sit massearbejde så vidt, at deltagelse i folketingsvalg kan være et led i partiets arbejde. Vi skal ikke i den situation, VS befinder sig i, hvor VS over for mange "vælgere" står som folketingsgruppen, mens VS reelt er et kaos af fraktioner og politisk rod; det ved VS udmærket selv, men de er i den grad bange for at miste folketingsrepræsentationen, at de snart sagt er villige til et hvilket som helst internt kompromis, bare de fire derinde på Christiansborg holder ved og ikke afslører partiets indre elendighed over for "vælgere"...

Altså: Skal KAP opstille, så skal der være solid basis. Først det solide massearbejde og partiets indre enhed, og styrke, så i anden omgang, afledt heraf og helt underordnet partiet og dets massearbejde, kan der være tale om også at opstille til valg.

- Hvornår?

- Den diskussion har vi til gode i partiet.

- Er du optimist?

- Ja, og det er der god grund til efter den kongres, vi har haft. Vi har et stærkt grundlag, vi har et godt udgangspunkt, vi har en entusiastisk medlemsskare, vi udvikler til stadighed en solid, konkret politik... De reformistiske belejrerere vil ikke få ram på os. Vi tager dem alvorligt, men i sidste ende er det jo dem, der går galt i byen. Jo, jeg er optimist. Partiet er optimistisk. Og det har vi god grund til... Se blot på de vanskeligheder, borgerskabet og dets reformister står midt i dag!

Noter

- 1) Det første nummer af KOMMUNIST udkom den 27. juni 1968. Det blev udgivet af »en gruppe revolutionære kommunister«, der arbejdede på at danne en partiforbedende marxistisk-leninistisk organisation. Denne organisation: Kommunistisk Forbund marxister leninister KF(ml) blev dannet den 15. sept. 1968.
- 2) Kommunistisk Forbund ikke at forveksle med det nuværende KF. Kommunistisk Forbund(ml) er identisk med KFML. Parentesen omkring ml blev strøget ved en nykonstituering af forbundet i 1970.
- 3) »Ikke spredningsaftalen for atomvåben« fra 1968 videreførte de rustnings»begrænsninger«, der var indledt med Moskva-traktaten af 1963 (om indstilling af atomprøvesprængninger). I 1969 indledtes de såkaldte SALT-forhandlinger, der i 1972 resulterede i en aftale mellem Sovjetunionen og USA om »Begrænsning af kernefysiske våben« (de såkaldte A.B.M. systemer eller raketværn).
- 4) Poul Møller var finansminister i VKR-regeringen, Ole Lauritzen, skibsredder, der forsøgte sig med lige løn, medejendomsret og demokrati på arbejdspladsen. Blev senere en kendt EF-modstander og har i offentligheden et progressivt image.
- 5) Med »Hænderne væk fra folkets Kina«, der udkom i okt. 1969 gik KFML for første gang ind i en klar kamp mod socialimperialismen.
- 6) Chenpao-øen ligger på den kinesiske side af midterlinjen i hovedsejllrenden i floden Ussuri, og den har altid været under kinesisk jurisdiktion. Iflg. fastslåede folkeretslige principper bør i tilfælde, hvor sejlbare floder danner grænsen, hovedsejllrendens midterlinie danne den grænselinie, der afgør ejendomsretten til øer.
- 7) På baggrund af en national kriesituation rejste proletariatet i Paris sig i 1871 og styrtede det borgerlige diktatur. Det nye proletariats diktatur, Pariserkommunen, blev dog knust af bourgeoisiet efter godt to måneders forløb, men erfaringerne fra den første socialistiske revolution tjente til udviklingen af den proletariske revolutionsteori og især til læren om proletariats diktatur.
- 8) Programskriftet blev vedtaget på KFML's programkonference den 31. maj 1970 og erstattede det principgrundlag og handlingsprogram, der blev vedtaget på KFML's stiftende generalforsamling den 15. sept. 1968.
- 9) I vinteren 1971/72 begyndte KFML at udgive EKSTRA KOMMUNIST i løbeseddelform med aktuelle kommentarer.
- 10) KFML's stillingtagen til den indisk-pakistanske krig vakte stor opstandelse på den danske venstrefløj. — Med dette EKSTRA KOMMUNIST tog KFML tråden op fra »Hænderne væk fra folkets Kina« med angreb på socialimperialismen og dens allieredes fremstod.
- 11) Mujibar Rahman var leder af Awami-separatisterne og senere leder af Bangladesh.
- 12) Op til folkeafstemningen om Danmarks medlemskab af EF i okt. 1972 intensiveredes arbejdet i Folkebevægelsen mod EF. Dette var baggrunden for udarbejdelsen af »Tesar om frontarbejde« i foråret 72.
- 13) Efter i over et år at have koncentreret sit propagandaarbejde omkring udgivelsen af KOMMUNIST som tidsskrift, udsendte KFML i 1972 KOMMUNIST — AKTUELLE KOMMENTARER, der skulle kommentere politiske kampe og diskussioner.
- 14) I sept. 1971 blev der afholdt en anti-EF demonstration i København arrangeret af en række venstrefløjspartier og -grupper, heriblandt KFML. Demonstrationens praktiske leder »De danske Vietnamkomiteer« indkaldte efter demonstrationen til møder om fremtidigt samarbejde. På det tidspunkt var der endnu ikke nogen samlet bevægelse mod EF.
- 15) NATO afholdt fra den 15. juni 1973 møde i København, hvor alle pagtens topledere var samlet. I den anledning arrangerede Samarbejdsudvalget mod NATO, et ikke længere eksisterende løst forum med tilslutning fra en række organisationer, der var modstandere af NATO, en Modkonference. Begivenhederne på denne modkonference afspejlede modsætningerne NATO-modstanderne imellem ganske klart.
- 16) Kampen mod Den revolutionære Boligorganisation Marxister-leninister (BOM-l), der blev stiftet i foråret 1972 spillede en vigtig rolle for KFML's udvikling. BOM-l, der i 1973 tog navneforandring til Marxist-

tisk-Leninistisk Enhedsforbund, havde som sin grundstamme aktivister fra slumstormerbevægelsen. Organisationen havde svært ved at forklare sin eksistensberettigelse ved siden af KFML, og indledte bl.a. derfor en sand smædekampagne imod KFML. Det er disse løgne om KFML, som artiklen i Kommunist kommenterer. Senere blev BOM-l's ledelse nødsaget til at trække det i artiklen omtalte »Forslag til platform for MLE« tilbage. BOM-l og senere MLE havde nogle grundlæggende højreopportunistiske standpunkter på principielle spørgsmål. Men nok så karakteristisk for organisationen var dens sektarisme: en afvigelse, som også KFML — omend i en noget mindre outreret udgave — led af, og som KAP i dag fortsat er opmærksom på at bekæmpe i partiets egne rækker. *Uden iøvrigt at sammenligne!*

- 17) »Det trotskistiske orakel« var en overgang en »fast spalte« i Kommunist. RSF stod dengang relativt stærkere end de gør i dag, hvor de sjældent markerer sig selvstændigt, og KFML måtte markere sig principielt i forhold til trotskismen. Den dybtgående og principielle kritik suppleredes med denne mere letbenede spalte.
- 18) Det åbne brev til MLE understreger de politiske forskelle imellem KFML og MLE. Samtidig afspejler det, at KFML gennem diskussioner på grundplan med MLE's medlemmer ønskede at drive udviklingen i retning af en nedlæggelse af MLE og en opslutning bag KFML. Det platformforslag, som omtales i artiklen om »BOM-l's sektarisme«. Der var blevet lavet et nyt, der hetzede mindre imod KFML, men som betød et yderligere skridt til højre i vurderingen af den moderne revisionisme.
- 19) KAP's holdning til Formandsinitiativet er ikke blot aktuelt men i allerhøjeste grad også historisk betinget. Artiklens opridsning af begivenhederne under Venstre-regeringen i 1974 taler for sig selv.
- 20) KFML begyndte i og med sin markante fremgang at interessere omverdenen, selvom interessen gav sig sære udslag. De to Informations-journalister havde en varm linie til højrefløjen i MLE (Kirstine Münster-fløjen), hvilket artiklen umiskendeligt bærer præg af. KFML's navn og eksistens var dog fortsat kun kendt i

venstrefløjskredse: »Kineserne« var endnu ikke opfundet.

21) se 20

- 22) Statsminister Poul Hartlings besøg i Kina i oktober 1974, og de reaktioner, det affødte på den danske venstrefløj, gav KFML en god anledning til at redegøre for Kinas og KFML's fælles syn på modsætningerne på verdensplan og for de taktiske meningsforskelle mellem KKP og KFML. Som det fremgår af artiklen, så var den kinesiske udenrigspolitik, mens Mao Tsetung stod i spidsen for KKP, den samme som i dag. Og som det ligeledes fremgår, så ligger KAP's tilslutning til treverdens-teorien i nøje forlængelse af de synspunkter, som KFML forfægtede. Et faktum, som er værd at skrive sig bag øret i en tid, hvor de danske albanienstilhængere hetzer imod Kinas (og KAPs) udenrigspolitik. De personer, der i dag især i Informations taler om degenerationen i Kina og KAP's »revisionistiske« udartning, var i 1974 enige i de grundlæggende synspunkter bag treverdensteorien. Det er således ikke kineserne og KAP, der har skiftet standpunkt og har brudt med Mao Tsetungs revolutionære udenrigspolitiske linie.
- 23) Lederen i Kommunist om strejken og blokaden på trykkeriet Uniprint trækker denne kamps principielle indhold op. Men Uniprintaktionen var også betydningsfuld af andre grunde. Den markerede starten på strejkestøttebevægelsen, der siden har præget alle væsentlige faglige konflikter. Og Uniprint aktionen betød et afgørende spring for KFML's faglige praksis. KFML'ere deltog aktivt i strejkestøttearbejdet, og dette arbejdes betydning i den fagoppositionelle kamp blev understreget i KFML's propaganda.
- 24) KFML gjorde omkring 1973 op med den opfattelse, at dannelsen af det revolutionære parti ville kunne ske som en fusion (en sammensmeltning) af nogle af eller alle af de erklærede revolutionære grupper (inklusive VS) til venstre for DKP og SF. Fusionsteorien medførte dog ikke, at KFML opportunistisk neddæmpede sin kritik af disse organisationer. Venstrefløjens højredrejning på daværende tidspunkt — en højredrejning som er fortsat stot siden — førte til en skærpet kritik fra

KFML af venstrefløjen. Kommentaren i Information trækker nogle centrale kritikpunkter fra KFML's side op i forhold til holdningen til Socialdemokratiet og det parlamentariske arbejde.

- 25) Smedenes strejke og blokade på B&W og deres totale sejr på trods af Metal-toppens grove afpresningsmetoder og DKP-tillidsmændenes sabotageforsøg blev anledningen til en hidtil uhørt hetz mod fagligt aktive arbejdere, og KFML kom for alvor i den borgerlige presses søgelys. »Kineserne« havde holdt deres indtog, og skønt KFML's rolle blev vildt overdrevet, var det alligevel udtryk for, at KFML var blevet en faktor af en vis betydning i den fagoppositionelle kamp og i den politiske debat. DKP, der hidtil havde forsøgt at tie KFML ihjel, gik nu åbent til angreb. Ikke mindst begivenhederne på B&W-Motor i vinteren 1976, hvor Fællestillidsmanden Johnny Laugesen krævede 4 KFML-ere fyret — og til Bonde-Nielsens tilfredshed fik det gennemført — understregede denne skærpelse af modsætningerne mellem en ægte fagoppositionel linie og Formandsinitiativets klassesamarbejde.

26) se 25

27) se 25

- 28) KFML stod alene på venstrefløjen med sit syn på begivenhederne i Angola. Den manglende forståelse for, at Sovjetunionen er en imperialistisk supermagt betød, at kun vestligt dirigerede partisanorganisationer blev fordømt. Resultatet kender vi idag. Angola er totalt underlagt Sovjetunionens politiske, økonomiske og ikke mindst militære interesser. Angola har stadig sin frihed til gode.

29) se 25

- 30) RUC-kampen i 1976 skyldtes, at den samfunds-faglige basisuddannelse på RUC blev pålagt en ny forordning med tilbagevirkende kraft, således at de studerende skulle op i et pensum, de ikke havde været igennem. Da de studerende i protest herimod afmeldte sig fra eksamen blev de bortvist fra universitetet. Dette medførte en meget omfattende mobilisering af de studerende på RUC og på de andre universiteter til en bred kamp mod disse overgreb.

- 31) Højredrejningen og den opportunistiske udvikling i VS havde sin foreløbige kulmination omkring 1. maj 1976, hvor partiet

gik sammen med SF m.fl. i en åben reformistisk 1. maj-demonstration. At demonstrere sammen med SF på et »socialistisk« grundlag må siges at være en falliterklæring for et parti, der netop fødtes i kampen mod SF's støtte til en socialdemokratisk regering. Siden — f.eks. 1. maj i år — har VS undgået at blotte sig så tydeligt endnu en gang. Men den grundlæggende mangel på forståelse for en revolutionær strategi og et revolutionært partis rolle i den aktuelle dagskamp såvel som i kampen for at styrte borgerskabet er fortsat et kendetegn ved det VS, der udadtil tegner linien.

- 32) Det første augustforlig, det i 1976, blev gennemført under ledelse af Socialdemokratiet. Hvad Hartling-regeringen ikke evnede, bl.a. fordi modstanden imod denne regering var for stor i arbejderklassen, kunne trumfes igennem uden nævneværdige protester fra en arbejderklasse, der bl.a. af Formandsinitiativet var blevet belært om, at en »arbejderregering« var at foretrække. En illusion, som også VS og den øvrige venstrefløj var medansvarlige for. KFML's analyse af Socialdemokratiet som monopolkapitalens bedst egnede redskab til at administrere dens statsmagt og få arbejderklassen til at acceptere de »nødvendige« indgreb, var bekræftet på deprimerende vis.

- 33) KFML — og især KAP — er blevet og bliver fortsat beskyldt for blindt at følge »parolen fra Peking«. Denne leder fra Kommunist efter »de fires« fald viser det modsatte; det var først efter grundige diskussioner i KFML og en afventende og analyserende holdning, at forbundet tog sin endelige stilling. At opgøret med »de fire« var nødvendigt for at socialismen i Kina kunne overleve. Lederens principielle tone og overvejelser afspejler, at KFML holdt en helt nødvendig »tænkepause«; at forbundet anså det for nødvendigt at få et tilfredsstillende fundament for en konklusion på de i starten svært gennemskuelige begivenheder i Kina. Havde en revisionistisk gruppe vundet flertallet i partiet eller etableret et statskup? Den mulighed ved vi eksisterer i et socialistisk samfund. Det skete i Sovjetunionen. Det skete heldigvis ikke i Kina.

- 34) Kommunistisk Arbejderparti blev stiftet

den 20. november 1976. Efter 8 års forberedelse. Partiets formand gennem hele perioden udtalte bl.a., at diskussionen om opstilling til Folketinget var en diskussion, partiet havde til gode. Den er i fuld gang nu.

